ROBERT L. STEVENSON

Răpit de pirați

CORINT
EDUCAȚIONAL

ROBERT LOUIS STEVENSON

Răpit de pirați

Traducere de DAN STARCU

CORINT
EDUCAȚIONAL

CUPRINS

Capitolul I. Cum mi-am început călătoria către castelul Shaws 5
Capitolul II. Sfârșitul călătoriei 8
Capitolul III. Cum l-am cunoscut pe unchiul meu 14
Capitolul IV. Cât pe ce să o pățesc în castelul Shaws 19
Capitolul V. La Queen's Ferry 25
Capitolul VI . Ce s-a petrecut la Queen's Ferry 29
Capitolul VII. Pe mare cu bricul *Covenant*..... 34
Capitolul VIII. Sala cabinelor 39
Capitolul IX. Omul cu aur la centură..... 42
Capitolul X. Asediul adăpostului nostru 50
Capitolul XI. Căpitanul se supune 55
Capitolul XII. Vulpoiul Roșu..... 58
Capitolul XIII. Departe de bric 63
Capitolul XIV. Insulița..... 67
Capitolul XV. Flăcăul cu nasture de argint, prin insula Mull 72
Capitolul XVI. Flăcăul cu nasture de argint străbate Morven-ul 77
Capitolul XVII. Moartea Vulpoiului Roșu 81
Capitolul XVIII. Ce am vorbit cu Alan în pădurea Lettermore 86

Capitolul XIX. Casa îngrozită 89
Capitolul XX. Fuga prin munți: stâncile 92
Capitolul XXI. Fuga continuă pe înălțimi 98
Capitolul XXII. Fuga pe înălțimi: mlaștinile 106
Capitolul XXIII. Colivia lui Cluny 111
Capitolul XXIV. Cearta 119
Capitolul XXV. În Balquhidder 130
Capitolul XXVI. Sfârșitul fugii: trecerea Forth-ului 136
Capitolul XXVII. La domnul Rankeillor 147
Capitolul XXVIII. Îmi cer moștenirea 154
Capitolul XXIX. Moștenirea îmi revine 162
Capitolul XXX. Rămas bun! 168

Capitolul I

CUM MI-AM ÎNCEPUT CĂLĂTORIA CĂTRE CASTELUL SHAWS

Voi începe istorisirea aventurilor mele cu o dimineață de iunie, când am încuiat în urma mea, pentru ultima oară, ușa casei părintești. Soarele începea să strălucească peste crestele dealurilor, când am pornit la drum. Pe când treceam pe lângă casa parohială, mierlele cântau în grădina de liliac.

Domnul Campbell, pastorul din Essendean, mă aștepta în spatele porții grădinii.

— David, băiete, mi-a zis el, te voi însoți până la vad, ca să îți arăt drumul pe care îl vei urma.

Astfel, am început să mergem împreună, fără a scoate un cuvânt.

— Îți pare rău că pleci din Essendean? m-a întrebat el, după un timp.

— Nu știu, domnule, i-am răspuns. Dacă aș cunoaște încotro mă îndrept sau ce soartă mi se pregătește, v-aș putea răspunde mai ușor la întrebare.

— Da? a făcut domnul Campbell. Foarte bine, Davie. Atunci, îmi revine mie plăcuta sarcină de a-ți spune ce noroc a dat peste tine. După ce s-a prăpădit mama ta, iar tatăl tău era bolnav și își simțea sfârșitul aproape, mi-a dat spre păstrare o anumită scrisoare, pe

care mi-a prezentat-o ca fiind „moștenirea ta". Atunci, a adăugat aceste cuvinte:

„Imediat ce voi trece în lumea cealaltă, dă-i băiatului meu, în mână, scrisoarea aceasta. Spune-i să plece la castelul Shaws, care se află în apropiere de Cramond. Acolo m-am născut eu și acolo trebuie să se întoarcă băiatul meu."

— Castelul Shaws! am strigat eu. Dar ce avea în comun bietul meu tată cu familia Shaws?

— Nu știu exact, mi-a răspuns domnul Campbell. Cine ți-ar putea spune? Cunosc doar că numele acestei familii, Davie, băiete, e legat de cel pe care îl porți, Balfour of Shaws. Castelul se bucură de o bună reputație, pentru că neamul tău este vechi și nobil, chiar dacă, în aceste vremuri tulburi, clădirea respectivă a căzut în paragină. Tatăl tău a fost un om care s-a străduit să învețe mult și a făcut-o pe cât i-a permis poziția lui. Dar iată scrisoarea testamentară semnată chiar de mâna fratelui nostru plecat departe.

Mi-a înmânat hârtia, pe care se putea citi:

„Va fi înmânată personal lui Ebenezer Balfour, Esquire, of Shaws, în castelul lui din Shaws, chiar de către fiul meu, David Balfour."

Inima îmi bătea să îmi spargă pieptul și, deodată, am întrezărit ce mari perspective i se deschideau unui flăcău de șaptesprezece ani, fiul sărmanului învățător din ținutul Forest of Ettrick.

— Domnule Campbell, l-am întrebat eu zăpăcit de cele aflate, dacă ați fi în locul meu v-ați duce acolo?

— Fără îndoială, îmi răspunse pastorul. M-aș duce imediat, fără să ezit o clipă! Un puști simpatic, așa cum ești tu, ar ajunge repede la Cramond, nu departe de Edinburgh, după doar două zile de mers. În cel mai rău caz, dacă rudele tale de sânge, după cum presupun eu, te-ar da afară pe ușă, te-ai întoarce și ai bate iar la ușa casei mele parohiale. Sper însă din toată inima că vei fi bine primit, așa cum plănuise tatăl tău, și că vei face o carieră frumoasă în viață. Ascultă-mă pe mine, flăcăule, și eu doresc mult ca să reușești în viață, de aceea nu te-aș trimite într-un loc periculos pentru nimic în lume!

Apoi a adăugat:

— Ai grijă, Davie, ai grijă mai ales de lucrurile care nu se văd. Poartă mereu în minte faptul că te-ai născut nobil, chiar dacă ai fost educat la țară. În acea casă mare unde vei ajunge, vei avea mulți servitori. Să te porți frumos, să fii echilibrat, să te arăți copt la minte și să vorbești calm. Cât despre moșier – amintește-ți întotdeauna că este un moșier. Nu zic mai mult decât: onorează pe cine merită! E o plăcere să asculți de un astfel de domn, sau cel puțin ar trebui să fie astfel, mai ales pentru un tânăr.

— Da, domnule, i-am zis eu, așa ar trebui să fie. Vă promit că voi încerca să fac totul așa cum mi-ați spus.

— Ai vorbit foarte frumos, băiatule, s-a însuflețit domnul Campbell. Acum să revenim la cele pământești. Am aici un pachețel care conține patru lucruri.

În timp ce vorbea, scoase, cu oarecare dificultate, pachețelul dintr-un buzunar al hainei sale.

— Din aceste patru lucruri, primul ți se datorează de drept. E vorba de niște bani cu care am cumpărat cărțile și alte lucruri ale tatălui tău, în vederea vânzării lor, ca să obțin un oarecare câștig pentru parohie. Celelalte trei sunt daruri pe care doamna Campbell și eu însumi am fi bucuroși să le accepți. Primul, care este rotund, îți va fi pe plac, fără îndoială. Din păcate, Davie, flăcăule, e doar o picătură de apă de mare. Te va ajuta să faci primul pas și va dispărea tot atât de repede ca zorile. Al doilea, care este ca o năframă pătrată, scris pe deasupra, va sta alături de tine cât vei trăi, îți va fi sprijin la drum și la necaz. Ultimul este cubic, după cum vei vedea, de el se leagă rugăciunile mele pentru o lume mai bună.

Acestea fiind zise, s-a întors, și-a scos pălăria de pe cap, a stat la o distanță cam de un braț față de mine, și m-a privit îngrijorat și abătut. Mi-a făcut apoi semn de rămas bun și mi-a strigat „drum bun!", după care a început să alerge înapoi către casa parohială.

M-am așezat pe o piatră rotundă și am deschis pachețelul ca să văd mai bine despre ce fel de daruri era vorba. Cel pe care l-a numit „cubic" era, fără îndoială, o mică Biblie, pe care o puteam duce ușor cu mine. Darul „rotund" era o monedă de un șiling. Cel de-al

treilea, care urma să mă ajute atât de mult, chiar și din punct de vedere al sănătății, era o bucățică de hârtie galbenă, pe care scria cu cerneală de culoare roșie:

„CUM SE PREGĂTEȘTE LILIACUL CU APĂ DE PÂRÂU. Luați flori de liliac, distilați-le în vin alb și beți o lingură plină, sau chiar două, dacă este nevoie. Băutura aceasta redă glasul celor împietriți de spaimă. Este bun împotriva gutei. Întărește inima și îmbunătățește memoria. Dacă veți pune florile într-un vas, le veți astupa bine, le veți ține într-un mușuroi de furnici timp de o lună, apoi le veți scoate afară, veți obține un lichior care provine de la flori, pe care îl veți ține într-o sticluță. E bun pentru orice bărbat sau femeie, fie că sunt sănătoși ori bolnavi."

Apoi pastorul adăugase, chiar cu mâna lui:

„Pentru luxație, nu trebuie decât să vă frecați cu acest lichid. Pentru holeră luați o linguriță la o oră."

Am râs de toate acestea, dar era un râs tremurat. Am fost bucuros să îmi iau bagajul și să pornesc la drum. Am trecut prin vad și am urcat dealul ca să merg mai departe. Apoi, când am ajuns la o potecă îngustă folosită de turmele de oi, m-am uitat pentru ultima dată la Kirk Essendean, la copacii de lângă parohie, la înalții scorușI de munte din curtea bisericii, acolo unde erau îngropați părinții mei...

Capitolul II

SFÂRȘITUL CĂLĂTORIEI

În dimineața zilei următoare, ajungând pe culmea unui deal, am cuprins cu privirea tot ținutul pe unde urma să cobor ca să ajung la mare. Pe la mijlocul drumului pe care coboram, pe o coamă lungă, se zărea orașul Edinburgh, care fumega ca un cuptor de făcut pâine.

Puțin mai târziu, am ajuns la o casă unde locuia un păstor. El mi-a arătat încotro s-o apuc pentru a ajunge la Cramond. Astfel am

pornit, încet-încet, spre partea vestică a orașului, spre Colinton, până am găsit drumul către Glasgow. Acolo, spre mirarea și bucuria mea, am dat peste un regiment care mergea în cadență. Înaintea acestuia călărea un general cu fața roșie, pe un armăsar sur, iar la celălalt capăt se găsea o companie de grenadieri cu pălăriile lor înalte și aspectuoase.

Ceva mai încolo, mă găseam, după cum mi s-a spus, în Cramond Parish și am început să scot din întrebările mele numele Shaws. Era un cuvânt care părea să-i surprindă pe cei cu care vorbeam. La început am crezut că era vorba de prezența mea, nu tocmai plăcută, din cauza hainelor mele de țară și de praful care se strânsese de pe drum, care veneau în contradicție cu neamul nobil din care făceam parte. Dar, după două sau trei încercări succesive de a afla drumul spre castelul Shaws, după ce am căpătat aceleași priviri curioase și același răspuns, am început să înțeleg că era ceva ciudat cu cei din neamul meu.

Cu cât această teamă a pus stăpânire pe mine mai mult, am început să schimb forma întrebărilor. Spionându-l pe un flăcău cinstit care venea cu o căruță pe o cărare, l-am întrebat dacă a auzit vreodată vorbindu-se despre o casă mare, căreia i se zice castelul Shaws.

Și-a oprit căruța și s-a uitat la mine, ca și ceilalți.

— Da, mi-a zis el. Pentru ce te interesează?

— E o casă mare? l-am întrebat eu iar.

— Desigur, a răspuns el. Una mare, foarte mare.

— Bine, am făcut eu. Dar e locuită?

— Locuită? strigă el. În ea nu stă niciun om, cel puțin niciunul pe care să-l poți considera om.

— Cum? m-am mirat eu. Nu stă domnul Ebenezer?

— Ba da. El e stăpânul, dacă cu el ai treabă. Dar ce vânt te mână pe acolo, flăcăule?

— M-am gândit că acolo îmi voi putea face o situație, i-a răspuns, cu modestie.

— Cum? strigă căruțașul, atât de tare încât armăsarul a tresărit.

A adăugat apoi:

— Află, băiete, că nu e treaba mea să mă amestec în așa ceva. Tu însă pari un om de treabă. Dacă vrei un sfat de la mine, să nu te apropii niciodată de castelul Shaws!

Următoarea persoană pe care am întâlnit-o a fost un om micuț și pus la punct, purtând o perucă frumoasă și albă. Părea a fi frizerul din locurile acelea. Știam că bărbierilor le place pălăvrăgeala. L-am întrebat ce fel de om era domnul Balfour of the Shaws.

— Huo! Huo! a strigat frizerul. Nu e niciun fel de om. Absolut niciun fel de om!

N-aș putea să vă descriu cum au spulberat cuvintele lui iluziile mele. Cu cât acuzațiile erau mai lipsite de claritate, cu atât îmi displăceau mai mult, fiindcă mă obligau să mă învârt pe terenul deschis al presupunerilor.

Urmăream atent apusul soarelui, când m-am întâlnit cu o femeie corpolentă, îmbrăcată în haine negre, morocănoasă, care cobora un deal. I-am pus și ei întrebarea obișnuită. Ea m-a însoțit înapoi, până pe culmea de unde tocmai coborâse. A arătat apoi spre un grup de clădiri amplasate într-o vale acoperită cu iarbă verde. Inima îmi bătea să îmi spargă pieptul.

— Ăsta e! am strigat.

Pe chipul femeii a apărut un rânjet răuvoitor.

— Asta e proprietatea lui Shaws! strigă ea. A fost construită cu sânge. Sângele a făcut să rămână neterminată. Sângele o va distruge! Vei vedea! a mai strigat ea.

Apoi a zis:

— Scuip pe pământul lui Shaws și îl blestem! Dacă îl vezi pe stăpân, spune-i ce ai auzit de la mine. Spune-i că este pentru a douăsprezecea oară când îl blestem și a nouăsprezecea oară când Jennet Clouston a chemat mânia Domnului asupra lui, a casei sale, asupra staulelor și grajdurilor sale, asupra oamenilor săi, oaspeților, soției, rudelor lui. Nenorocire asupra capetelor lor!

Și femeia, a cărei voce devenise purtătoarea unui blestem, s-a întors brusc și a plecat. Am rămas țintuit în locul unde mă lăsase.

De spaimă, părul mi se făcuse măciucă. În acele zile, oamenii credeau încă în vrăji și le era frică de așa ceva.

M-am așezat jos și am privit un timp castelul Shaws. Oamenii veneau de la muncile câmpului, iar eu stăteam pe marginea unui șanț. În cele din urmă, soarele a dispărut de tot, iar eu am văzut pe cerul gălbui ridicându-se o spirală de fum, îndreptându-se către munte. Oricât de firavă era, însemna totuși că acolo se făcuse focul, adică mâncare și căldură. Mai însemna că un locuitor al castelului îl făcuse, fiindcă ieșea dintr-unul din coșurile acestuia. Acest gând mă întări.

De aceea m-am urnit iar la drum, pornind pe o potecă îngustă ce se zărea prin iarbă și ducea în direcția respectivă. Era, într-adevăr, cam îngustă și nu părea prea umblată, lucru care m-a mirat, fiindcă ducea totuși la o locuință. Nu am observat însă alta prin jur.

Am mers așa până am ajuns la niște pietre verticale, cu o încăpere fără acoperiș aflată între ele și cu o stemă undeva, sus. Intrarea principală era neterminată. În loc de porți de oțel, o pereche de bariere erau agățate acolo ca niște frânghii. Curtea și grădina nu aveau ziduri, nu exista niciun fel de alee. Cărarea pe care am venit trecea prin dreapta stâlpilor de piatră și se pierdea apoi în jurul casei.

Cu cât mă apropiam mai mult de aceasta din urmă, cu atât mi se părea mai dărăpănată. Cel care o ridicase n-o mai terminase. La parter, o aripă a clădirii rămăsese neterminată și se puteau vedea scările și treptele. Multe dintre ferestre erau fără geamuri, iar liliecii zburau prin interiorul și prin afara construcției.

Am înaintat cu prudență și am ciulit urechile. Am auzit un zdrăngănit de farfurii și o tuse seacă. Nu se auzea însă niciun cuvânt, nici lătratul vreunui câine.

Ușa principală, așa cum am putut vedea prin lumina aceea slabă, era făcută din lemn și prinsă cu cuie și cu balamale. Am întins mâna, cu o strângere de inimă, și am bătut. Apoi am stat, așteptând.

Casa se cufundase într-o tăcere mormântală. A trecut aproape un minut și nu am deslușit nimic altceva decât bătăile de aripi ale liliecilor. Am ciocănit iar, apoi am așteptat. De această dată însă, urechea mea, care se obișnuise atât de bine cu liniștea din jur, a surprins ticăitul unei pendule. Totuși, persoanele din casă nu se auzeau deloc, de parcă și-ar fi ținut chiar și respirația.

Îmi ziceam, în gând, că trebuie să fug de acolo. Mânia care m-a cuprins a fost însă mai puternică și asupra ușii a început să plouă cu lovituri. Am început, de asemenea, să strig după domnul Balfour. Deodată am auzit că tușește cineva chiar deasupra mea. Am sărit și m-am uitat în sus. La una dintre ferestrele de la etajul întâi apăruse un om care purta pe cap o bonetă de noapte înaltă și caraghioasă.

— E închis! a spus vocea.

— Am venit aici cu o scrisoare, i-am răspuns, pentru domnul Ebenezer Balfour of Shaws. E acasă?

— De la cine e? m-a întrebat omul acela.

— E acasă ori nu? l-am întrebat eu. Mă enervasem deja.

— Atunci las-o jos în fața pragului de la ușă și du-te de aici, mi s-a spus.

— Nu voi face așa ceva, i-am strigat eu. Voi da scrisoarea personal domnului Balfour. Este o scrisoare de prezentare.

— Ce este? strigă vocea.

Am repetat ceea ce îi spusesem.

— Dar tu cine ești? am fost întrebat, după o scurtă pauză.

— Nu mi-e rușine de numele pe care îl port, i-a răspuns. Mă numesc David Balfour.

— Tatăl tău a murit?

Am fost atât de surprins de aceste cuvinte, că n-am putut să-i răspuns nimic și am rămas holbându-mă la el.

— Da, a continuat omul, a murit, fără îndoială. Asta te-a adus aici, ca să-mi bați la ușă.

A urmat o altă pauză, după care a adăugat, prudent:

— Ei, bine, omule, te voi lăsa să intri.

Apoi a dispărut de la fereastră.

În loc de porți de oțel, o pereche de bariere erau agățate acolo ca niște frânghii.

Capitolul III

CUM L-AM CUNOSCUT PE UNCHIUL MEU

S-a auzit apoi un zdrăngănit intens de lanțuri și fiare. Ușa s-a deschis cu multă prudență și s-a închis imediat după ce am trecut pragul casei.

— Du-te în bucătărie și nu te atinge de nimic! mi-a zis vocea.

Și, în vreme ce persoana din casă trăgea iar zăvoarele de la ușă, am mers drept înainte și am ajuns în bucătărie.

De îndată ce a fost pus la loc și ultimul lanț, omul a venit după mine. Era slab, pipernicit, gârbovit, cu umerii înguști, o creatură cu o față pământie. Boneta de noapte îi era tricotată, ca și cămașa de noapte pe care o purta în loc de haină și vestă. Nu se mai bărbierise demult. Dar ceea ce m-a deranjat cel mai mult a fost că nu mă slăbea deloc din privire, deși nu se uita niciodată în ochii mei. Ce rang avea el, fie din naștere, fie prin educație, însemna mai mult decât puteam eu să îmi dau seama. Mi se părea însă un servitor bătrân și ineficient, căruia i se lăsase în grijă casa aceea mare.

— Ți-e foame? m-a întrebat el, privindu-mă pe la nivelul genunchiului. Poți mânca niște porridge?

I-am răspuns că nu doream să-i mănânc cina.

— Mănânc-o, m-a îndemnat el, fiindcă eu mă bucur că îți place. Eu o să beau niște bere.

A băut cam jumătate de cană, fără să mă slăbească din ochi în timp ce o sorbea. Brusc, a întins mâna către mine.

— Să văd scrisoarea, mi-a zis el.

I-am spus că scrisoarea îi era adresată domnului Balfour și nu lui.

— Și eu cine crezi că sunt? m-a întrebat. Dă-mi scrisoarea lui Alexander!

— Știi cum îl chema pe tatăl meu?

— Ar fi ciudat să neg, continuă el, fiindcă era fratele meu de sânge. Și oricât de puțin ți-ar plăcea de mine și de casa mea, sunt

unchiul tău adevărat. Iar tu, Davie bărbate, ești nepotul meu! Așa că dă-mi scrisoarea. Stai jos și umple-ți stomacul.

Dacă aș fi fost mai mic cu câțiva ani, cu ce rușine, dezgust și dezamăgire aș fi izbucnit în plâns! Dar, fiindcă eram așa cum eram, am rămas fără cuvinte și i-am întins scrisoarea, după care m-am așezat lângă porridge cu cea mai mică poftă de mâncare pe care a manifestat-o vreodată un tânăr.

În acest timp, unchiul meu, care s-a așezat lângă foc, a învârtit pe toate fețele hârtiuța pe care i-o dădusem.

— Știi ce cuprinde? m-a întrebat brusc.

— Numai dumneata poți citi, domnule, i-am răspuns eu. După cum ai observat, ți-am adus-o sigilată.

— Da, da, făcu el. Dar de ce ai venit aici?

— Ca să îți dau scrisoarea.

— I-auzi, i-auzi, zise unchiul Ebenezer. Nu mă duce cu prețul pe mine. Ne vom înțelege bine împreună. Și David, băiete, dacă ai terminat cu porridge-ul, o să iau și eu o lingură de mâncare.

— Ai terminat, a spus el și m-a și dat la o parte de lângă farfurie. A fost bun. E o mâncare sănătoasă.

A mai murmurat ceva.

— Tatălui tău îi plăcea foarte mult mâncarea asta, a mai zis el. Era pofticios, chiar dacă nu era lacom. În ceea ce mă privește, asta nu-mi displăcea nici mie.

A mai luat o gură de bere, după care și-a amintit parcă de datoria lui de gazdă, fiindcă a adăugat:

— Dacă ți-e sete, o să găsești apă după ușă.

Nu i-am răspuns nimic, ci am rămas în picioare, uitându-mă de sus la unchiul meu, cu destulă mânie.

— Tatăl tău a murit de mult? m-a întrebat.

— De trei săptămâni, domnule.

— Alexander era un om închis în sine și tăcut, a continuat. Nu vorbea prea mult nici când era tânăr. Nu ți-a spus multe despre mine, nu?

— Nici n-am știut, domnule, până nu mi-ați spus că avea un frate...

— O să ne înțelegem foarte bine! strigă el iar. Mă bucur că te-am lăsat să intri în casă. Acum, hai, e timpul să mergi la culcare.

Spre surprinderea mea, n-a aprins nicio lampă, nicio candelă, ci a pornit printr-un culoar întunecat, pe dibuite, respirând greu. Înainte de a merge mai departe, s-a oprit puțin ca să încuie ușa de unde plecasem. Am pornit după el, ținându-mă cât mai aproape. Am ajuns la o ușă și mi-a făcut semn să intru în încăperea aceea, căci era camera mea. Am făcut cum mi-a spus, dar m-am oprit după câțiva pași și l-am rugat să îmi dea o lampă, ca să am puțină lumină până ce adorm.

— Asta nu se poate! mi-a răspuns el. Nu sunt de acord cu prezența lămpilor aprinse prin casă. Mi-e teamă de incendii. Noapte bună, Davie, bărbate!

Și, înainte de a avea timpul necesar să mai protestez, a tras ușa după el și am auzit cum mă încuie în camera aceea.

Nu știam ce să fac: să râd sau să plâng? Camera era friguroasă, iar patul umed. Norocul făcuse însă ca să păstrez la mine pachetul cu care venisem și pătura, cu care m-am învelit. M-am întins pe jos, în apropierea patului, și am adormit imediat.

În zori, când am deschis ochii, am văzut că mă aflam într-o cameră mare, împodobită cu piei stampate, cu mobilă fină, luminată de afară prin cele trei ferestre. În urmă cu zece ani, ori poate cu douăzeci, aceasta ar fi fost o încăpere minunată, în care te-ai fi odihnit și te-ai fi trezit cu plăcere și pe care și-ar fi dorit-o orice om. Între timp însă, praful, mizeria, șoarecii și păianjenii stricaseră totul.

Totuși, soarele strălucea afară. Fiind foarte rece în acea cameră mizerabilă, am bătut în ușă și am strigat până când temnicerul meu a venit ca să mă elibereze. M-a dus apoi în spatele casei, unde era o fântână cu ciutură și mi-a spus să mă spăl pe față acolo, dacă vreau.

După ce m-am spălat, am ajuns singur la bucătărie, unde el aprinsese deja focul și făcea niște porridge. Pe masă erau două sticle și două linguri, și aceeași cană mică pentru bere. Probabil că ochii mei au stăruit prea mult asupra acestui ultim element și unchiul

meu a observat lucrul acesta. De aceea, ca răspuns la gândurile mele, m-a întrebat dacă vreau să beau bere.

I-am răspuns că așa obișnuiam, dar că faptul acesta nu-l obliga cu nimic.

— Nu, nu, a zis el. Nu vreau să-ți schimbi obiceiul.

A scos o altă cană, pe care a luat-o de pe un raft și, spre surprinderea mea, în loc să toarne în ea bere din sticlă, a pus cam jumătate din lichidul aflat în cealaltă cană.

După ce am terminat masa, unchiul Ebenezer a descuiat un sertar și a scos de acolo o pipă de lut și un pachețel de tutun, din care a luat o bucățică. Apoi a încuiat sertarul.

După aceea s-a așezat tăcut în lumina soarelui care intra prin una dintre ferestre și a început să fumeze. Din când în când, ochii lui se plimbau asupra mea, iar el punea întrebări. O dată m-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat cu mama ta?

I-am răspuns că și ea murise.

Mi s-a părut că lucrul acela l-a pus pe gânduri.

— Davie, bărbate, mi-a zis apoi, ai avut dreptate că ai venit la unchiul tău Ebenezer. Mie îmi este dragă familia și te voi ajuta cât voi putea.

— Unchiule Ebenezer, i-a răspuns, nu mă îndoiesc de faptul că îmi vrei binele. Totuși, vreau să știi că am mândria mea.

S-a supărat, dintr-o dată.

— Hai, hai, mi-a zis. Așteaptă o zi sau două. Nu pot face minuni și să îți găsesc o avere frumoasă pe fundul unei sticle. Lasă-mă vreo zi sau două să mă gândesc ce să fac. Nu spune nimic la alții în timpul ăsta și fii sigur că voi face ceea ce e mai bine pentru tine.

— Foarte bine, i-am răspuns eu. Am vorbit destul despre asta. Dacă vrei să mă ajuți, lucrul acesta nu poate decât să mă bucure. Și să știi că îți voi fi recunoscător.

Mi s-a părut cam repede, trebuie să recunosc, că l-am cucerit pe unchiul meu cu asemenea vorbe. De aceea, am spus că trebuia să îmi aerisesc dormitorul și să scot lenjeria de pat la soare.

— Casa asta e a mea sau a ta? m-a întrebat el cu vocea sa ascuțită și parcă totul s-a prăbușit. Nu, nu, a continuat el, nu am vrut să spun asta. Ce e al meu e și al tău, Davie, băiete, iar ce e al tău e și al meu. Sângele apă nu se face și nu a mai rămas nimeni, în afară de noi doi, din neamul nostru.

Apoi a început să îmi povestească despre familia noastră, despre măreția ei de odinioară, și atunci mi-a venit în minte mesajul Jennetei Clouston.

— Dragă David, puțin îmi pasă de blestemele ei. E o vrăjitoare și încă una recunoscută oficial. O să discut cu preotul.

Și cu aceasta a pus capăt problemei. Apoi a scos o haină albastră veche și foarte bine păstrată, o vestă și o pălărie frumoasă. Le-a aruncat neglijent și, după ce a luat un toiag de pe dulap, a încuiat totul și a dat să iasă afară, când deodată s-a oprit brusc, ca încolțit de un gând.

— Nu pot să plec și să te las singur în casă, a zis el. Trebuie să te țin încuiat afară.

M-am roșit.

— Dacă mă ții încuiat afară, i-am spus, nu-ți voi mai fi prieten!

A pălit la față și a înghițit în sec.

— În felul acesta, a zis el, uitându-se într-un colț al dușumelei, nu-mi vei câștiga simpatia, David.

— Domnule, i-am răspuns, cu respect pentru dumneata și pentru sângele nostru comun, află că nu urmăresc să-ți cumpăr afecțiunea.

— Bine, bine, făcu el. Trebuie să suportăm toate lucrurile. Nu voi mai pleca. Asta e tot ce îți pot spune.

— Unchiule Ebenezer, i-am zis, nu vom lăsa lucrurile așa. Mă tratezi ca pe un hoț. Nu vrei să mă vezi în casa asta. M-ai făcut să înțeleg asta în fiecare clipă, cu fiecare vorbă pe care ai rostit-o. Nu se poate să ții la mine. În ceea ce mă privește, ți-am vorbit așa cum nu am făcut-o cu nimeni altcineva.

— Nu, nu, nu! a spus el cu sinceritate. Îmi place de tine. O să vezi că ne vom înțelege foarte bine. Iar pentru onoarea casei, nu te pot lăsa să pleci așa cum ai venit. Ai puțină răbdare, fii băiat cuminte!

— Bine, domnule, i-am răspuns eu după ce am mai rumegat, în liniște, asupra problemei. Voi mai sta un timp aici. Aș vrea să fiu ajutat mai mult de ai mei decât de străini. Iar dacă nu ne vom înțelege, să știți că vina nu va fi a mea!

Capitolul IV

CÂT PE CE SĂ O PĂȚESC ÎN CASTELUL SHAWS

Ziua, care a început așa de prost, a decurs în continuare destul de bine. În camera de lângă bucătărie, unde mi-a îngăduit să stau, am dat peste multe cărți, scrise în latinește și în englezește, cu care m-am delectat în după-amiaza aceea.

Am descoperit ceva care mi-a stârnit destule bănuieli. Erau niște rânduri scrise de mâna tatălui meu pe prima pagină a unei cărți de Patrick Walker și care sunau cam așa: „Fratelui meu Ebenezer, care împlinește cinci ani". Ceea ce m-a stârnit consta în următoarele: ori tatăl meu, care era mai mic, făcuse o regretabilă eroare, ori scria așa de bine și de clar mai înainte de a împlini cinci ani...

Am încercat să-mi scot din minte problema aceasta. Dar, în timp ce îmi treceau prin mână mulți autori interesanți, vechi și noi, istorici, poeți, prozatori, cele scrise de tatăl meu îmi reveneau în memorie.

Când, în sfârșit, m-am dus la bucătărie și m-am așezat iar în fața unei porții de porridge și a unei guri de bere, primul lucru care l-am întrebat pe unchiul Ebenezer a fost dacă tatăl meu nu s-a pripit când a scris pe cartea aceea.

— Alexander? Nu se poate! mi-a răspuns el.

Asta m-a încurcat și mai mult. Mi-a venit un gând în minte și l-am întrebat dacă el și tata erau gemeni.

A sărit în picioare și cana cu bere s-a răsturnat pe dușumea.

— De ce mă întrebi asta? m-a întrebat el și m-a apucat de piept, apoi și-a ațintit privirea în ochii mei.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat foarte calm, pentru că eram mai puternic decât el și nu mă speriam așa de ușor. Ia-ți mâna de pe jacheta mea. Nu așa ar trebui să te porți!

Unchiul meu păru că face un mare efort ca să se stăpânească.

— David, bărbate, îmi zise el, n-ar trebui să vorbești cu mine despre tatăl tău. Aici ai greșit.

A stat un timp și s-a chiorât în farfuria lui.

— A fost singurul meu frate...

Această ultimă mărturisire, împreună cu felul în care mă apucase de piept și dragostea neașteptată pentru tatăl meu m-au dezorientat atât de mult, încât nu mai știam ce să fac: să sper ori să mă sperii.

Astfel, cu atâtea lucruri necunoscute, neașezate bine în capul meu, am început să-i imit privirile prefăcute. Ne-am așezat deci la masă, stând mai departe precum pisica și șoarecele, fiecare observându-l cu atenție pe celălalt.

După ce am spălat farfuriile, și-a scos pipa și tutunul, la fel cum făcuse și dimineața, s-a învârtit pe lângă cămin și a început să fumeze, stând cu spatele la mine.

— Davie, a zis el în cele din urmă, m-am gândit...

A urmat o pauză, apoi a reluat:

— Să vorbim despre ceva neînsemnat, din care ți-am promis jumătate chiar înainte să te naști. Adică, i-am promis tatălui tău. O, nu e vorba de nimic legal, înțelegi... Doar învoiala unor gentlemeni. Ei bine, am pus deoparte această mică sumă de bani, astfel că a crescut cu timpul și acum a ajuns cam...

Aici se opri și se bâlbâi.

— Sunt exact patruzeci de lire!

Aceste ultime cuvinte fură însoțite de o privire lungă, pe care mi-o aruncă peste umăr. În clipa următoare adăugă strigând parcă:

— Scoțiene!

Lirele scoțiene fiind practic la fel de valoroase ca și șilingii englezești, deosebirea dintre suma spusă inițial și cea finală era considerabilă. Am înțeles, în același timp, că toată povestea aceea

era o născocire. N-am încercat să-mi domolesc tonul pe care i-am strigat:

— Mai gândește-te, domnule! Poate că e vorba de lire sterline!

— E așa cum am spus, mi-o întoarse unchiul meu. Lire sterline! Și, dacă ieși puțin din cameră, pentru un minut, ca să vezi ce fel de noapte e afară, o să îi scot și o să te chem iar înăuntru.

I-am satisfăcut dorința, zâmbind în sinea mea la gândul că el crezuse că mă poate decepționa așa de ușor.

Când m-a chemat din nou înăuntru, unchiul meu mi-a numărat în palmă șapte guinee și jumătate în monede de aur. Restul rămase în mâna lui, în monede de aur și argint. Nu-l lăsă inima să mai îmi dea și ce mai rămase își băgă în buzunar.

În clipele acelea, unchiul meu îmi părea atât de generos, încât am fost mișcat, pentru că îl știam foarte zgârcit. Am căutat cuvintele prin care să îmi exprim recunoștința. S-a uitat pieziș la mine.

— Acum, mi-a zis el, suntem chit.

I-am spus că eram gata să îmi arăt recunoștința într-un mod rezonabil și am așteptat să văd ce lucru monstruos avea să îmi ceară.

Când și-a luat inima în dinți și a îndrăznit să îmi vorbească, mi-a zis, în cuvinte meșteșugite, că îmbătrânise și era cam bolnav, că se aștepta să îl ajut la treburile casei și la grădinărit.

I-am spus că îmi făcea plăcere să îl servesc.

— Foarte bine! mi-a spus el. Atunci, să începem!

A scos din buzunar o cheie mare.

— Este cheia de la turnul cu scară interioară din extremitatea casei. Poți intra acolo numai din afară, prin aripa clădirii care nu e încă terminată. Strecoară-te acolo, urcă pe scări și adu-mi lada care se află sus de tot. În aceasta se găsesc niște acte, adăugă el.

— Pot să iau o lampă aprinsă de mine, domnule? l-am întrebat.

— Nu! mi-a răspuns el cu șiretenie. Prea multe lumini în casa mea!

— Prea bine, domnule. Scările sunt bune?

— Strașnice! mi-a răspuns el.

Am vrut să plec.

— Să mergi pe lângă perete, m-a prevenit. Scările nu au balustrade, dar se țin strașnic sub picior.

Am ieșit afară, în noapte. Era mai întuneric decât oricând. M-am furișat pe lângă zid până ce am dat de ușa turnului cu scară, aflat în extremitatea aripii neterminate.

Am introdus cheia în gaura ce-i era destinată și abia am învârtit-o că, fără alt zgomot anterior ori vreo rafală de vânt, întregul cer s-a luminat de fulgere în câteva clipe, apoi totul a redevenit întuneric de smoală. A trebuit să îmi pun mâna peste ochi ca să mă învăț iar cu întunericul. Eram totuși pe jumătate orbit când am pășit în turn.

Înăuntru era și mai întuneric. Nu se auzea nimic. Am pipăit cu mâna și cu piciorul și am atins zidul și scara.

Casa cea mare a familiei Shaws avea o înălțime de cinci etaje, fără a mai pune la socoteală podul. Pe când avansam, mi se părea că se simțea un curent din ce în ce mai intens, lucru care m-a pus pe gânduri. Mă întrebam care era cauza acelei schimbări, când am fost orbit pentru a doua oară de un fulger al furtunii de vară.

Nu doar că acesta a pus în evidență o spărtură în zid, astfel că mi s-a părut că urcam pe o schelă a construcției neterminate, dar aceeași lumină mi-a dat ocazia să văd că treptele erau de lungimi inegale, astfel că unul dintre picioarele mele se afla suspendat în gol, la câțiva inci de zid!

Iată deci cum arăta scara cea strașnică a unchiului meu! Mi-am dat seama de ceea ce mi se pregătise și sufletul mi s-a umplut de mânie. Unchiul meu mă trimisese acolo ca să o pățesc, poate chiar să mor...

Am vrut să elimin acel „poate", chiar cu riscul de a-mi rupe gâtul. De aceea m-am lăsat în jos cu grijă, în mâini și în genunchi. Am continuat să urc astfel, foarte atent la fiecare mișcare, verificând soliditatea fiecărei pietre.

Turnul, am mai spus-o, era pătrat. În fiecare colț, treapta era făcută dintr-o piatră mare, de o formă specială, care să se îmbine cu restul construcției. Când m-am apropiat foarte mult de una

dintre curburi, mâna mea a lunecat în gol, căci nu a întâlnit nimic înaintea ei!

Scara nu fusese construită mai departe. Să trimiți un străin să urce pe întuneric pe acolo însemna să-l trimiți la moarte.

În clipa aceea aflasem ceea ce doream. M-am întors și am coborât atent, cu multă mânie în inimă. Ușa, pe care o închisesem în urma mea, era deschisă și pe acolo pătrundea puțină lumină.

Parcă am zărit un om stând liniștit în ploaie, ca unul care trăgea cu urechea să afle ce se întâmplă. Mai întâi a urmat un fulger strălucitor, care l-a descoperit pe unchiul meu, apoi zgomotul produs de tunet și o puternică bubuitură.

Acum, fie că unchiul meu a crezut că zgomotul acela fusese provocat de prăbușirea mea, fie identificase în acesta glasul lui Dumnezeu, care îi denunța crima, puteți ghici dumneavoastră. Cert este însă că a fost cuprins de spaimă și a intrat imediat în casă lăsând ușa deschisă în urma lui. L-am urmat fără zgomot, am intrat, fără să bage de seamă, în bucătărie, am stat și l-am privit cu atenție.

A avut timp să deschidă dulapul din colț și să scoată de acolo o cutie cu sticle de *acqua vitae* și s-a așezat la masă, cu spatele la mine. De câte ori se simțea străbătut de câte un fior, își ducea sticla la buze și trăgea câte un gât.

M-am strecurat până la el și i-am pus deodată mâinile pe umeri.

— Aha! am urlat.

Unchiul meu a scos un fel de țipăt fără vlagă, un fel de behăit, a dat din mâini și s-a prăbușit la pământ ca un mort. Am fost puțin șocat de acest lucru. Trebuia însă ca să mă uit peste tot, de aceea nu am ezitat și l-am lăsat să zacă în locul unde căzuse.

Cheile atârnau de dulap. Voiam să pun mâna pe niște arme mai înainte ca unchiul meu să își revină și să își recapete puterea de a face rău.

În dulap se mai aflau niște sticluțe, care păreau a fi cu doctorii, mai multe chitanțe și alte hârtii, pe care le-aș fi răscolit bucuros, numai să fi avut timp. Se mai găseau câteva obiecte de primă necesitate, dar nimic din ceea ce mă interesa.

Atunci am cercetat cuferele. Primul era plin cu făină. Al doilea cu pungi pentru bani și hârtii legate cu sfoară. Cel de-al treilea conținea multe alte lucruri, mai ales haine. Acolo am găsit un pumnal scoțian rudimentar, fără teacă. Imediat l-am ascuns sub vestă și m-am întors lângă unchiul meu.

— Hai, hai, i-am zis. Ridică-te!

— Ești viu? a murmurat el. Cum, omule, trăiești?

— Normal, i-am răspuns. Și nu datorită ție.

Începea să își revină, deși încă respira cu greutate.

— Fiola albastră! îmi zise el. În dulap, fiola albastră...

Totuși, respirația i se ușura.

Am alergat la dulap și am găsit repede trei fiole cu medicamente ce aveau scrise pe etichetele de pe ele dozele ce trebuiau folosite și i le-am administrat, în cea mai mare viteză.

— Sunt bolnav, mi-a zis el, după ce și-a mai revenit puțin. Sunt foarte bolnav. Davie... Inima...

L-am ajutat să se așeze pe un scaun și m-am uitat cu atenție la el. E adevărat că îmi era milă pentru un om ce părea atât de bolnav, dar încă nu uitasem prin ce trecusem. I-am enumerat punctele pe care doream să mi le explice. De ce mă mințea la fiecare cuvânt? De ce se temea să mă lase singur, de ce îmi ascunsese că el și tata erau frați gemeni?

— Din cauză că e adevărat? l-am întrebat.

De ce îmi dăduse bani pe care nu îi cerusem? De ce încercase ca să mă ucidă? Era cea mai importantă întrebare... M-a ascultat fără să scoată o vorbă. Apoi, cu glasul slab, m-a rugat să-l ajut să ajungă la pat.

— Îți voi răspunde la întrebări mâine dimineață, mi-a zis el. Fii sigur că o voi face. Nu voi uita de asta după cum nu uită moartea să își facă datoria...

Era atât de slăbit că nu aveam de ales decât să consimt acest lucru. L-am dus în camera lui și l-am încuiat acolo, apoi am băgat cheia în buzunar și m-am întors în bucătărie. Am făcut un foc strașnic, cum nu s-a mai făcut acolo de foarte mulți ani, apoi m-am strecurat sub pătura mea, m-am așezat pe cufere și am adormit imediat.

Capitolul V

LA QUEEN'S FERRY

În cursul nopții a poluat mult. În dimineața următoare sufla un vânt rece dinspre nord-vest, purtând cu el norii răzleți.

Nu mai exista nicio îndoială asupra dușmăniei pe care mi-o purta un-chiul meu. Trebuia să fiu prudent, fiindcă avea să încerce orice ca să mă distrugă. Numai că eram tânăr și îndrăzneț și, ca mulți flăcăi crescuți la țară, mă credeam puternic.

După ce m-am trezit, am urcat și i-am redat libertatea prizonierului meu. Mi-a urat „bună dimineața" în mod civilizat. I-am zis același lucru, zâmbind în sinea mea, fiindcă eram stăpân pe situație. Curând după aceea luam împreună micul dejun, așa cum o făcusem cu o zi înainte.

— Bun, domnule, i-am zis batjocoritor, nu ai nimic să-mi povestești azi?

A murmurat ceva, o glumă, fiindcă voia o atmosferă mai veselă. Apoi, văzându-mă că zâmbesc, și-a schimbat tonul și m-a asigurat că va clarifica totul de îndată ce va termina de mâncat. Am citit pe chipul său că nu-mi pregătise nicio minciună de această dată. Tocmai voiam să-i spun acest lucru, când am fost întrerupți de un ciocănit la ușă.

Lăsându-l pe unchiul meu acolo unde se afla, m-am dus să deschid. În prag se afla un băiat vesel, îmbrăcat în haine marinărești. Abia m-a văzut, că a și început să joace un dans marinăresc (de care nici nu auzisem, nici nu-l văzusem înainte), plesnind din degete și sărind cu abilitate de pe un picior pe altul.

— Bine, i-am zis, dacă nu ai nicio treabă pe aici, voi fi atât de lipsit de maniere încât îți voi închide ușa în nas.

— Stai, frate! îmi strigă el. Nu știi de glumă? Sau vrei să primesc o ciomăgeală pe cinste? Am adus o scrisoare de la bătrânul Heasy-oasy pentru domnul Belflower.

În timp ce vorbea, îmi arătă scrisoarea.

— Și ca să-ți spun drept, omule, adăugă el sunt mort de foame.

— Bine, i-am zis, intră în casă și poate o să iei o înghițitură, dacă reușesc să îți găsesc ceva de mâncare.

Apoi l-am poftit în casă și l-am așezat la masă în locul meu, în fața resturilor de la micul dejun. Înghițea orice cu lăcomie și privea din când în când spre mine, făcându-mi cu ochiul sau încercând poate ca, prin expresia feței, să-și exprime mulțumirea. În acest timp, unchiul meu a citit scrisoarea, apoi a căzut pe gânduri. Brusc, s-a ridicat în picioare foarte vioi și mi-a cerut să mă apropii de el, într-un colț al camerei.

— Citește! mi-a zis și mi-a dat scrisoarea.

Iată ce conținea aceasta:

„Hanul Hawes, de la Queen's Ferry.

Domnule, stau aici, gata să ridic ancora, și îl trimit pe steward să vă informeze că, dacă mai aveți comenzi de trimis dincolo de ocean, azi e ultima zi când aveți ocazia să le aduceți, fiindcă vântul ne este favorabil ca să plecăm. Nu vă voi ascunde faptul că am avut unele neînțelegeri cu agentul dumneavoastră, domnul Rankeillor. Datorită lui am avut și unele pierderi. V-am trimis un bilețel.

Rămân al dumneavoastră devotat și oricând gata să vă servească,

Elias Hoseason."

— Vezi Davie, rezumă unchiul meu, imediat după ce am terminat de citit, fac afaceri cu acest om, Hoseason, căpitanul unui vas de comerț, numit *Covenant*, din Dysart. Acum, dacă vrei să mergem împreună, flăcăule, îl voi putea vedea pe căpitan la Hawes ori poate chiar la bordul lui *Covenant*, dacă trebuie să semnez anumite acte. Ca să nu pierdem timpul numai cu asta, vom trece și pe la avocat, pe la domnul Rankeillor. Este mijlocitor în afacerile astea. Un om în vârstă, foarte respectat. Îl cunoștea pe tatăl tău.

Am stat puțin pe gânduri. Urma să merg într-un loc cu multe vase, foarte populat, unde unchiul meu nu putea să încerce nimic violent asupra mea și unde chiar și prezența stewardului mă proteja. De asemenea, aș fi putut încerca să îl vizitez și pe avocat, chiar dacă propunerea unchiului meu de a face acest lucru împreună cu

el avea să se dovedească o minciună. Pe de altă parte, în adâncul inimii mele, doream să văd marea și vasele. Vă amintiți că trăisem până atunci numai pe dealurile nordului și doar de două zile văzusem un braț de mare ca un covor albastru și navele mișcându-se pe suprafața acestuia, mici ca niște jucării. Una peste alta, m-am hotărât.

— Foarte bine, am spus. Să mergem la Ferry!

Fiindcă ne îndreptam către nord-vest, vântul ne sufla chiar în față. Era în iunie. Iarba era albă datorită florilor de câmp, a părăluțelor și a margaretelor, iar copacii erau și ei înfloriți. Dar, judecând după unghiile noastre învinețite și după durerile de la încheieturile mâinilor, credeai că e iarnă, iar albeața din jur se datora înghețului din decembrie.

Unchiul Ebenezer își târa picioarele, mergând dintr-o parte în alta ca un plugar bătrân care se întoarce acasă de la muncă. N-a scos o vorbă tot drumul.

Am fost obligat să discut cu stewardul. Mi-a spus că îl cheamă Ransome și că plecase pe mare de la vârsta de nouă ani, dar nu mai știa câți ani avea, fiindcă pierduse numărătoarea lor.

L-am întrebat câte ceva despre navă, despre care mi-a spus că era cea mai bună dintre cele cu care cutreierase mările, și despre căpitanul Hoseason, pe care mi l-a lăudat, de asemenea. Heasy-oasy, așa cum îi zicea el, era un adevărat bărbat, care nu se temea de nimic, nici pe uscat și nici pe mare. Unul dintre cei despre care lumea spune că „nu va crăpa decât în ziua Judecății de Apoi". Dur, fioros, lipsit de scrupule, brutal. Iată cam ce își propusese să admire stewardul meu la căpitan și ce model își luase el în viață!

Admitea că idolul său avea un singur defect:

— Nu pilotează el vasul, ci domnul Shuan. Acesta e cel mai bun marinar pentru comerț, mai ales când bea. Și ce să-ți mai spun? Privește aici!

S-a întors puțin și mi-a arătat o rană roșie și mare, la vederea căreia mi-a înghețat sângele în vene.

— El mi-a făcut asta, domnul Shuan mi-a făcut-o! îmi spuse cu mândrie.

— Cum? am strigat eu. Cum l-ai lăsat să îți facă așa ceva? Ești sclav ca să se poarte așa cu tine?

— Nu, îmi răspunse bietul înapoiat mintal, schimbându-și de îndată tonul. Uită-te aici!

Mi-a arătat un uriaș cuțit, pe care mi-a spus că l-a furat.

— Ah, a continuat el, lasă-l numai să încerce să se mai poarte așa. O să am grijă de el. Și nu va fi primul!

Îmi confirmă cele zise cu o înjurătură amenințătoare și prosteas-că.

Niciodată nu mi-a fost mai milă de cineva din lumea asta largă decât de bietul băiat care nu era întreg la minte. Și am început să cred că nava *Covenant*, în ciuda numelui ei pios, nu era decât un infern plutitor pe mare.

— Ai vreun prieten? l-am întrebat.

Mi-a răspuns că a avut un tată într-unul din porturile Angliei, dar n-am reținut în care.

— Era om bun, îmi zise el, dar a murit.

— În numele Cerului, am strigat, nu poți trăi omenește pe țărm?

— Nu-i chiar atât de rău cum crezi, îmi zise el. Sunt oameni care o duc mai rău decât mine. E vorba de cele douăzeci de lire. Vai, legile! Ar trebui să vezi cum îi ia. De exemplu, am văzut un tip bătrân, cam de vârsta ta – deci pentru el păream în vârstă – și care avea barbă. De îndată ce am ieșit de pe râu, drogul pe care îl înghițise forțat a încetat să își mai facă efectul. Cum mai țipa și se dădea în spectacol! Și eu am râs de el, crede-mă. Apoi sunt și alții, mai mici. Dumnezeule! Îți spun eu, fiindcă ajung în grija mea. Când îi transportăm pe cei mici, ajung în ultimul hal de fiecare dată când îi snopesc în bătaie.

El continuă să vorbească, în vreme ce au am înțeles ce voia să spună cu cei „de douăzeci de lire", care nu erau altceva decât crimi-nali trimiși ca sclavi peste mări, mai ales în America de Nord. Mai era vorba și despre co-piii nevinovați care erau răpiți pentru bani de la părinții lor sau datorită unor cumplite răzbunări și care mergeau în același loc.

Chiar atunci am ajuns în vârful dealului și am privit în jos către Ferry. Firth of Forth, un braț de mare, se îngustează acolo până la dimensiunile unui râu, ceea ce convine bacurilor care pornesc spre nord. În zonă există locuri adăpostite unde pot trage tot felul de nave.

Ne-am oprit toți trei pe vârful dealului. Apoi am pornit iar la drum și m-am adresat unchiului meu:

— Cred că e bine să îți spun, domnule, i-am zis, că pentru nimic în lume nu voi urca la bordul lui *Covenant.*

Parcă l-am smuls din lumea viselor.

— Cum ? a făcut el. Ce spui?

Am repetat.

— Bine, bine, mi-a zis, îți vom face pe plac. Dar ce rost are să stai aici, în loc? E foarte frig. Și, dacă nu mă înșel, *Covenant* se pregătește ca să plece pe mare.

Capitolul VI

CE S-A PETRECUT LA QUEEN'S FERRY

De îndată ce am intrat în han, Ransome ne-a condus la etaj, într-o cameră mică, având un singur pat și încălzită ca un cuptor de jăraticul din sobă. La o masă aflată lângă cămin, un om înalt, mohorât, cu privire severă, stătea și scria. În ciuda căldurii din încăpere, purta o jachetă groasă de marinar, închisă cu nasturi până la gât. Șapca lui înaltă îi acoperea urechile.

Până atunci nu mai văzusem niciun alt om, nici măcar un judecător în cursul procesului, care să privească mai rece, cu mai multă atenție și cu acest calm ca acest căpitan de vas.

S-a ridicat imediat în picioare și ne-a ieșit în întâmpinare, întinzându-i mâna lui mare lui Ebenezer.

— Mă bucur să vă văd, domnule Balfour.

— Căpitane Hoseason, i-a întors-o unchiul meu, folosești încă rom fierbinte!

— Așa am obiceiul, domnule Balfour, i-a zis marinarul. Sunt o persoană friguroasă. Am sângele rece, domnule. Nimic nu mă încălzește, nici măcar flanelul. Nu, nu, domnule. Doar romul fierbinte ridică temperatura. Așa se întâmplă cu cei mai mulți oameni arși de soare, care au trecut prin mările de la tropice.

Excentricitatea căpitanului avea să joace un rol important în nefericirea mea. Deocamdată mă țineam de promisiunea de a nu-l scăpa din ochi pe unchiul meu.

Eram nerăbdător din două motive: primul, pentru că voiam să văd cât de repede marea de aproape, al doilea, pentru că mă plictiseam în camera aceea strâmtă. De aceea, când mi-a spus „Du-te jos și plimbă-te puțin!", am fost destul de prost și l-am ascultat, astfel că am plecat de acolo.

I-am lăsat pe cei doi stând la masă în fața sticlei, lângă o mulțime de hârtii și acte. Am traversat strada din fața hanului și am pornit să cobor către plajă. Cu tot vântul care bătea în zonă, nu se iscau decât niște valuri mici, așa cum văzusem pe lac, la mine acasă, și care se spărgeau de țărm.

Bălăriile ce creșteau pe acolo îmi erau cu totul necunoscute. Unele erau verzi, altele maronii și lungi, altele aveau umflături care plesneau între degetele mele.

I-am privit, desigur, și pe marinarii din luntre. Erau niște tipi înalți, bronzați, unii doar în tricouri, alții având și veste, unii cu batiste colorate legate la gât, alții cu câte o pereche de pistoale în buzunare, doi sau trei cu bâte noduroase, toți purtând cuțite mari.

Mi-am petrecut o parte din timp cu unul care părea mai liniștit decât tovarășii lui și l-am întrebat despre navigația cu bricul. Mi-a spus că aveau să plece imediat ce va veni refluxul și că era mulțumit să iasă din portul unde nu se găseau taverne și muzică. Tot ce mi-a spus însă a fost asezonat cu o mulțime de înjurături urâte, că m-am grăbit să mă îndepărtez de el.

Aceasta m-a făcut să mă întorc la Ransome, care părea cel mai cuminte din gașcă și care a ieșit curând din han și a venit lângă

S-a ridicat imediat în picioare și ne-a ieșit în întâmpinare, întinzându-i mâna lui mare lui Ebenezer.

mine, cerând în gura mare punch. I-am zis că nu-i voi da așa ceva, fiindcă nici eu, nici el, nu eram la vârsta unor asemenea privilegii.

— Dar aș putea să-ți ofer un pahar cu bere, i-am zis.

S-a strâmbat la mine și a înjurat, dar era totuși bucuros că va căpăta bere. Astfel, ne-am așezat la o masă chiar la intrarea în principala încăpere a hanului, mâncând și bând amândoi cu multă poftă.

Atunci mi-a trecut prin cap că ar fi bine să mi-l fac prieten pe hangiu, care era om din partea locului și cunoștea toate lucrurile de acolo. I-am oferit ceva de băut, cum se obișnuia pe atunci. Era însă un om prea important ca să stea alături de asemenea clienți amărâți ca mine și Ransome. Tocmai voia să iasă din încăpere, când am strigat după el și l-am întrebat dacă îl cunoaște pe domnul Rankeillor.

— Cum să nu? a făcut el. E un om foarte cinstit. Dar tu, adăugă el, ai venit cu Ebenezer?

I-am zis că da.

— Nu cumva ești prieten cu el? m-a întrebat, ceea ce însemna, pentru un scoțian, că mă întreba dacă îi eram rudă.

I-am spus că nu.

— Mi-am închipuit, a făcut el.

Apoi mi-a spus că Ebenezer era destul de prost văzut pe acolo.

— Nu există nicio îndoială, făcu hangiul, el e un om bătrân și rău. Și totuși, demult era un tânăr de treabă. Dar asta era înainte de nenorocirea abătură asupra domnului Alexander. Asta a însemnat un fel de moarte pentru el...

— Dar ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Ebenezer l-a ucis pe domnul Alexander, mi-a răspuns hangiul. Nu știai asta?

— Dar pentru ce l-a ucis?

— Cum pentru ce? Ca să-i ia averea.

— Adică domeniul Shaws?

— Mai știi altă avere în afară de asta? a făcut el.

— Da, omule? m-am mirat eu. Chiar așa a făcut? Adică tatăl, vreau să spun Alexander era fiul cel mai mare?

— Bineînțeles că era, mi-a răspuns hangiul. Altfel de ce să îl fi omorât?

Acestea fiind zise, a plecat de lângă noi, așa cum voise să o facă mai demult.

Am stat și m-am gândit ce noroc dăduse peste mine și că bietul flăcău care se târa prin praful din ținutul Ettrick Forest doar cu două zile în urmă devenise dintr-o dată unul dintre cei mai bogați tipi de pe fața pământului, având o casă imensă și multe pământuri peste care chiar din ziua următoare avea să fie stăpân.

Aceste gânduri, ca și altele, mai frumoase, mi-au venit imediat în minte și stăteam nemișcat, uitându-mă afară prin fereastra de la han. Nu mai eram atent la ce vorbeam.

Mi-amintesc doar că prin fața ochilor mi s-a perindat și căpitanul Hoseason, care a coborât între marinarii săi și le-a vorbit cu destulă autoritate. Apoi s-a dus undeva, în spatele casei, fără ca mersul său să fie marcat de stângăcia specifică marinarilor. Chipul său era grav, sobru și emana bărbăție.

Apoi am auzit că mă chema unchiul meu. I-am găsit pe cei doi stând în drum împreună. Căpitanul mi s-a adresat, vorbindu-mi, foarte atrăgător pentru un tânăr, de la egal la egal, cu mare seriozitate:

— Domnule, mi-a zis el, unchiul dumneavoastră mi-a spus multe lucruri frumoase în ceea ce vă privește. Mie îmi place felul în care vă prezentați. Aș fi vrut să stau mai mult aici, ca să ne cunoaștem mai bine și să ne împrietenim. Vom face tot ce ne va sta în puteri în această privință. Veniți la bordul bricului meu pentru o jumătate de oră, până vine refluxul, să servim o băutură împreună.

Adevărul era că doream să văd interiorul unei nave atât de mult că nu am cuvinte să exprim acest lucru. Nu vroiam însă ca să mă bag singur în bucluc, de aceea i-am răspuns că unchiul meu și cu mine urma să ne întâlnim chiar atunci cu un avocat.

— Da, da, a încuviințat el, unchiul dumneavoastră mi-a vorbit despre asta. Dar vedeți, vasul vă va lăsa la țărm la cheiul orașului, iar de acolo până la casa lui Rankeillor este doar o aruncătură de băț.

Apoi s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit la ureche:

— Ai grijă de vulpoiul ăsta bătrân și pus pe rele. Vino cu mine la bord ca să-ți spun ceva important!

Până atunci nu fuseseserăm nicio clipă numai noi doi. Stătusem și căscasem gura privind cum se încarcă o navă, cum se desfășoară activitatea la bordul vasului, constatând cât de plăcute erau strigătele scoase de marinari în timp ce munceau.

De aceea nu mi s-a părut ciudată invitația căpitanului Hoseason că trebuia să fim împreună la bord. A făcut semn ca un scripete să lase în jos frânghia. M-am agățat de el și am fost ridicat în aer apoi lăsat jos la bordul navei, unde căpitanul mă aștepta deja și imediat m-a luat de după umeri.

— Dar unchiul meu unde e? am întrebat eu brusc.

— Da, s-a strâmbat Hoseason. Vezi, tocmai asta e...

Mi-am dat seama că eram pierdut! Cu toate puterile, l-am îmbrâncit și am fugit spre parapetul navei. Am văzut destul de bine că o barcă vâslea spre oraș, iar unchiul meu se afla în ea, stând la pupa. Am scos un țipăt cutremurător.

— Ajutor! Ajutor! Ucigașul! am strigat apoi.

De pe cele două maluri ale locului de ancorare au alergat mai mulți la strigătul meu. Unchiul meu, s-a întors, în locul unde stătea, și mi-a arătat o față plină de cruzime, un chip înfiorător...

A fost ultimul lucru pe care l-am văzut. Deja niște mâini puternice m-au tras de lângă parapetul vasului și m-au dus spre interiorul navei. Parcă m-a lovit trăsnetul. Am văzut o strălucire uriașă, apoi am căzut lipsit de cunoștință.

Capitolul VII

PE MARE CU BRICUL *COVENANT*

Când mi-am revenit, am fost năucit de zarva, gălăgia, mișcările confuze și dezordonate ale lucrurilor din jur. Brusc, pe lângă necazurile și durerile mele, s-a adăugat răul de mare, specific unui om de la țară, care nu mai călătorise pe ape.

În timpul tinereții mele aventuroase am suferit multe greutăți. Niciuna însă nu m-a doborât și nu mi s-a părut mai lipsită de vreo

speranță decât chinul care a însemnat acele prime ore petrecute la bordul bricului.

Nu aveam măsura timpului. Ziua și noaptea păreau la fel în acea urât mirositoare cavernă de pe nava în care zăceam. Mizeria situației în care mă găseam s-a dublat în orele ce au urmat, dar somnul care m-a cuprins mi-a răpit mâhnirea care mă stăpânise.

M-a trezit lumina unei lanterne care mi-a strălucit pe față. Un tip micuț, de vreo treizeci de ani, cu ochii verzi, stătea și se uita la mine.

— Cum o mai duci? m-a întrebat.

Am răspuns printr-un suspin. Vizitatorul mi-a controlat apoi pulsul și tâmplele, apoi s-a apucat să îmi spele și să îmi îngrijească rana de la cap.

— Da, făcu el, mai prinde curaj! Ai început-o cam prost, dar de-acum încolo totul va fi bine. Ai mâncat ceva?

Am răspuns că mici măcar n-aș putea să mă uit la mâncare. Totuși, el mi-a dat niște brandy cu apă într-o cană de ceai, apoi m-a lăsat iar singur.

Când a venit să mă vadă din nou, mă aflam între somn și veghe. Ochii mei, larg deschiși, căutau prin întuneric. Suferința pe care o îndurasem slăbise în intensitate, dar era succedată de o amețeală groaznică, iar felul în care plutea nava pe apă era peste putință de suportat.

Strălucirea lanternei, când s-a deschis trapa de acces în încăperea unde mă aflam, părea lumina soarelui. Omul cu ochii verzi a fost primul care a coborât pe scară și am observat că venise cam fără tragere de inimă.

Era urmat de căpitan. Niciunul nu scotea o vorbă. Primul s-a apucat să mă cerceteze, mi-a îngrijit rana ca și înainte, în vreme de Hoseason mă privea cam ciudat.

— Vedeți, domnule, vă puteți convinge singur, vorbi primul. Are febră mare, nu are poftă de mâncare. Înțelegeți singur care e situația.

— Nu sunt vrăjitor, domnule Riach, îi răspunse căpitanul.

— Lăsați-mă, domnule, îi zise Riach. Aveți un cap bun pe umeri și o limbă bună, cu care întrebați orice în scoțiană. Nu vă găsesc însă nicio scuză în acest caz. Vreau ca băiatul să fie scos din această hrubă și să fie dus în teugă.

— Nu am de ce să mă plâng de dumneata, domnule Riach, decât de faptul că te amesteci acolo unde nu-ți fierbe oala, i-o întoarse Hoseason. Să mergem, fiindcă mi se răcește mâncarea! Suntem chemați pe punte, adăugă pe un ton tăios și puse un picior pe scară.

Dar domnul Riach îl apucă de mânecă.

— Admițând că ați fost plătit ca să comiteți o crimă, începu el.

Hoseason se întoarse către el, aruncând fulgere din priviri.

— Ce-ai spus? urlă el. Ce vorbe sunt astea?

— Vorbe pe care dumneata le înțelegi, îi răspunse domnul Riach, privindu-l chiar în ochi.

— Domnule Riach, am navigat cu dumneata de trei ori pe ocean, îi zise căpitanul. În acest timp, domnule, ar fi trebuit să înveți să mă cunoști. Sunt un om hotărât, chiar unul dur. Ceea ce afirmi dumneata acum ține însă de un suflet ticăloșit, de o minte lipsită de conștiință. Dacă spui că băiatul va muri...

— O spun! strigă domnul Riach.

— Nu e de ajuns, domnule? zise Hoseason. Ia-l de aici și du-l unde vrei!

Chiar dacă eram atât de bolnav, mi-am dat seama de două lucruri. Primul, că ajutorul căpitanului servise înainte ceva lichior, lucru pe care îl înțelesese și Hoseason. Al doilea, că acesta, beat sau treaz, mi-a dovedit că mă pot baza pe el.

După cinci minute, funiile cu care eram legat au fost tăiate. Cineva m-a luat în spate și m-a cărat sus, în teugă. Am ajuns într-o cușetă, printre niște pături. Primul lucru pe care l-am făcut de cum am nimerit acolo a fost să leșin.

A fost o binecuvântare pentru mine ca, atunci când mi-am revenit, să văd lumina zilei și să mă bucur de tovărășia oamenilor. Teuga era o încăpere destul de spațioasă, cu mai multe cușete, unde cei din echipaj stăteau să fumeze ori dormeau.

Nu m-am mișcat până când unul dintre oameni mi-a adus o băutură cu ceva întăritor pe care mi-o pregătise domnul Riach, care spera ca în curând să mă fac bine.

Cum am fost prizonier timp de mai multe zile și sănătatea încă nu mi se restabilise, am încercat să-mi cunosc tovarășii. Erau foarte grosolani, ca majoritatea marinarilor. Este de înțeles pentru oamenii care cea mai mare parte a vieții nu fac altceva decât să înfrunte grozăviile mării și să asculte de stăpâni de o cruzime neobișnuită.

Era totuși un tip, de vreo patruzeci de ani, care stătea mai multe ore pe zi în cușetă cu mine și îmi povestea despre soția și copiii lui. Era pescar, dar își pierduse barca. Astfel, începuse să facă lungi călătorii pe mare.

Deși aceste întâmplări s-au petrecut cu mulți ani în urmă, pe el nu l-am putut uita. Mulți dintre acei sărmani, așa cum aveau să o dovedească evenimentele ulterioare, călătoreau pentru ultima oară. Adâncul mării ori peștii carnivori i-au înghițit... Dar ce să mai vorbim de funie în casa spânzuratului.

Printre alte fapte bune ale lor se numără și faptul că mi-au înapoiat o parte din bani. Deși suma pe care o avusesem fusese împărțită între ei, am căpătat cam două treimi din aceasta și m-am bucurat foarte mult, pentru că speram să îmi fie de mare folos când aveam să ajung pe uscat.

Nava se îndrepta spre Carolina. Să nu vă închipuiți că plecam cu mare bucurie într-un asemenea exil. Pe atunci oamenii albi erau încă sclavi pe plantații și acesta era destinul pe care mi-l rezervase unchiul meu lipsit de inimă.

Ransome, de la care am auzit prima oară despre acele atrocități ce se comiteau la bordul navelor, venea uneori pe acolo de la sala cabinelor, unde servea. Când nutrea dorința de a-l jupui de viu pe domnul Shuan, când aiura tot felul de chestii despre personal. Îmi sângera inima ascultându-l.

Oamenii din jur aveau însă mult respect pentru ofițerul șef, despre care spuneau că era „singurul marinar adevărat și nimeni nu îl întrecea în răutate când se supăra".

De fapt, mi s-a părut cam ciudată deosebirea dintre cei doi ofițeri ai lui Hoseason. În timp ce domnul Riach era închis în sine, aspru și neîndurător când era nebăut, domnul Shuan n-ar fi omorât nici măcar o muscă, dacă n-ar fi dat ceva pe gât înainte. L-am întrebat apoi despre căpitan. Mi s-a răspuns însă că băutura nu avea niciun efect asupra acelui om de oțel.

Am făcut tot ce îmi stătea în puteri, în puținul timp care îmi mai rămăsese ca să fac ceva pentru un om, mai bine zis pentru bietul băiat pe nume Ransome. Mintea lui nu promitea însă prea multe. Nu își amintea nimic dinainte de a ajunge pe mare. Povestea doar că tatăl său fusese ceasornicar și că avusese în salon un graur care putea fluiera.

Domnul Riach, (Cerul să-l ierte!) îi dăduse băiatului să bea. Fusese, fără îndoială, bine intenționat. Dar, pe lângă faptul că aceasta însemna ruinarea sănătății lui, ți se rupea inima să vezi o ființă nefericită, fără prieteni, cum dansa și se dădea în spectacol ori vorbea fără ca măcar să își dea seama ce anume.

În acest timp, trebuie să aflați că nava *Covenant* își continua drumul, săltându-se și coborându-se pe crestele valurilor, astfel încât chepengul era închis încontinuu, iar teuga era luminată doar de lămpile prinse de grindă.

Nu mi s-a permis deloc să pun piciorul pe punte. Vă închipuiți cât de îngrijorat eram pentru soarta ce îmi era rezervată și cât de nerăbdător să simt o schimbare a situației.

Schimbarea avea să vină, după cum veți afla. Mai întâi, vă voi povesti o conversație pe care am avut-o cu domnul Riach, care m-a mai liniștit și mi-a dat speranța că voi scăpa de necazuri. Dând peste el când se afla într-o stare favorabilă mie, din pricina băuturii pe care o înghițise, pentru că nu mă cunoștea când era treaz, i-am povestit în secret întreaga mea nenorocire.

Mi-a spus că părea o baladă. Ar fi vrut să mă ajute. Pentru aceasta, trebuia să fac rost de hârtie, toc și cerneală și să scriu un bilețel domnului Campbell și domnului Rankeillor. Iar dacă tot ce-i spusesem se dovedea a fi adevărat, aveam șanse de o mie la sută să scap

de necaz, cu ajutorul lui, apoi să fiu pus în drepturi de cei doi cărora aveam să mă adresez în scris.

— Până atunci, a adăugat el, fii tare! Nu ești singurul care te afli în această situație, ți-o spun eu. Sunt mulți cei care lucrează pe plantațiile de tutun peste ocean și care ar fi trebuit să își încalece liniștiți caii în fața caselor lor. Mulți, tare mulți!

Capitolul VIII

SALA CABINELOR

Într-o noapte, pe la ora unsprezece, un om din schimbul domnului Riach, care se afla de cart pe punte, a coborât ca să își ia jacheta. Deodată, de acolo, au început să se audă șoapte despre ceva, anume că: „Shuan o făcuse până la urmă!" Nu era nevoie să fie pomenit numele nefericitului. Noi, toți, știam ce însemna acel lucru.

A mai trecut ceva timp până am înțeles pe deplin totul, deși nu s-a mai vorbit despre acest subiect.

Când chepengul s-a deschis iar, a apărut căpitanul Hoseason și a coborât pe scară. S-a uitat amenințător prin cușete, folosind lumina lanternei sale. Apoi, venind drept la mine, mi s-a adresat, spre surprinderea mea, pe un ton destul de blajin:

— Bărbate, mi-a zis el, vrem ca tu să servești la cabine. Tu și Ransome veți face cu schimbul. Hai cu mine!

În timp ce vorbea, au apărut în deschizătura chepengului doi marinari care îl aduceau pe Ransome pe brațe. Nava a făcut o mișcare mai bruscă, iar lanterna a luminat pentru o clipă chipul băiatului.

Era alb la față și un rânjet cumplit îi împietrise pe chip. Mi-a înghețat sângele în vine, iar respirația mi s-a tăiat.

— Haide! Hai cu mine! a strigat Hoseason.

După aceasta m-am strecurat pe lângă marinari și am urcat repede pe punte, fără ca bietul băiat să miște măcar sau să vorbească în acest timp.

Sala cabinelor, unde am ajuns și unde urma să servesc și să dorm de atunci încolo, se ridica la vreo zece picioare deasupra punții. În comparație cu alte părți componente ale bricului, era de mari dimensiuni. Înăuntru se găsea o masă fixată și câteva bănci și două cabine, una pentru căpitan și alta pentru cei doi ofițeri.

O mică fereastră, cu oblon de o parte și de alta și o deschizătură în acoperiș, pe unde pătrundea lumina zilei, completau imaginea încăperii care, pe timpul nopții, dispunea de o lampă care ardea continuu.

Chiar și când am intrat eu, această lampă ardea. Astfel, l-am zărit pe domnul Shuan, care stătea la masă, cu o sticlă de brandy și o cană pentru ceai dinainte.

Nu m-a băgat în seamă când am intrat. Nici nu s-a mișcat când am fost urmat de căpitan, care s-a retras în cabina lui, privindu-l tăios pe ofițer. Mi-era tare frică de Hoseason și aveam motive suficiente ca să îmi explic reacția, dar ceva îmi spunea că în clipele acelea nu aveam de ce să mă tem de el.

Curând după aceea a intrat în încăpere domnul Riach. I-a aruncat o privire căpitanului, care îi ieșise înainte, ceea ce însemna că băiatul era mort de-a binelea. Apoi s-a așezat jos, lângă ceilalți. Stăteam toți și nu scoteam o vorbă, fixându-l din priviri pe domnul Shuan.

Deodată, acesta din urmă a întins mâna după sticlă. Domnul Riach a fost mai rapid și i-a luat-o din față, strigându-i că se petrecuseră lucruri grave acolo și că judecata Cerului va lovi corabia. În timp ce vorbea, cum ușa ce dădea spre punte era deschisă, a azvârlit sticla în mare.

Domnul Shuan a sărit imediat în picioare. Îl privea ciudat pe celălalt, de parcă ar fi vrut să-l omoare. Chiar ar fi făcut-o dacă, pentru a doua oară în aceeași noapte, căpitanul nu s-ar fi băgat între el și victimă.

— Stai jos! a strigat căpitanul. Ești un prost și un porc. Știi ce ai făcut? L-ai omorât pe băiat!

Domnul Shuan păru că pricepe. Se așeză iar jos, apoi își duse mâinile la frunte.

— Și-a meritat soarta, murmură el. Mi-a adus o cană murdară!

Auzindu-i vorbele, căpitanul, cu mine și cu domnul Riach ne-am uitat unul la altul și ne-au trecut fiori pe șira spinării. Apoi căpitanul Hoseason s-a dus către secundul său, i-a pus mâna pe umeri, l-a făcut să se ridice și l-a condus până la cușeta lui. I-a cerut să se întindă pe pat și să se culce, așa cum ceri acest lucru unui copil rău. Ucigașul a protestat puțin, apoi și-a tras cizmele din picioare și a făcut ceea ce i-a spus căpitanul.

— Ah! strigă domnul Riach. Ar fi trebuit să fi făcut asta mai demult. Acum e prea târziu!

— Domnule Riach, îi zise căpitanul, ceea ce s-a petrecut în noaptea asta nu trebuie să se afle la Dysart. Băiatul a căzut peste bord, acesta este adevărul. Pe cinci lire sterline că așa s-a întâmplat!

S-a întors spre masă.

— De ce ai azvârlit bunătate de sticlă? continuă el. Nu avea niciun rost să faci asta. Uite, David îmi va aduce alta. Se găsește în lada din spate.

Mi-a dat o cheie.

— Ai nevoie și dumneata de o dușcă, îi zise lui Riach. Ai asistat la ceva teribil.

Aceasta a fost prima mea noapte în care mi-am îndeplinit noile atribuții. La fel am făcut și în ziua următoare.

Serveam mesele, pe care căpitanul le onora la ore regulate, stând jos alături de ofițerul care era de serviciu. Toată ziua alergam de la unul la altul, servindu-i pe cei trei stăpâni ai mei. Noaptea dormeam pe o pătură aruncată peste niște lăzi, într-un colț din încăperea aceea. Era un culcuș friguros și neprielnic, aflat între cele două uși.

Nu puteam dormi încontinuu, pentru că mereu venea cineva ca să tragă o înghițitură de băutură. Când vremea era friguroasă, doi dintre ei, ori chiar toți trei, veneau, se așezau la masă și beau împreună o sticlă. Nu știu dacă acest obicei le afecta sănătatea și în ce măsură, dar eu aveam grijă de a mea.

Pe de altă parte, munca mea era destul de ușoară. Nu aveam față de masă pe care să o întind. Mesele constau în porridge cu ovăz și

pâine sărată, cu excepția a două zile pe săptămână, când ni se pregătea o mâncare mai bogată.

Pe domnul Shuan îl tulburaseră fie băutura, fie crima comisă, fie amândouă. N-aș putea spune că l-am văzut vreodată întreg la minte. Pot jura că încă nu își dăduse seama de ceea ce făcuse în acea noapte.

Timpul trecea și nu mi se părea că fac o muncă grea. Mi se dădea de mâncare același lucru pe care îl serveau și ofițerii. Chiar și castraveții murați, care erau considerați o delicatesă, nu-mi erau interziși, iar dacă mi-ar fi plăcut să beau aș fi făcut-o de dimineața până noaptea, ca domnul Shuan.

Cert este că umbra bietului Ransome se întindea asupra noastră, a celor patru, în mod special peste mine și domnul Shuan. Atunci mi-am amintit iar de necazurile mele.

Mă aflam acolo și făceam o muncă murdară pentru cei trei bărbați la care mă uitam de jos în sus. Cel puțin unul dintre ei merita să fie spânzurat.

Așa arăta prezentul. În ceea ce privea viitorul, mă și vedeam sclav pe plantațiile de tutun, muncind alături de negri.

Domnul Riach, probabil din prudență, nu mai voia să asculte niciun alt cuvânt despre povestea mea. Căpitanul, de care încercasem să mă apropii, se purta cu mine de parcă eram un câine și nu voia să audă nimic.

Și, cum zilele treceau una după alta, inima mea se înmuia tot mai mult, până când am ajuns să mă bucur de faptul că munceam pe rupte fiindcă astfel nu mai gândeam.

Capitolul IX

OMUL CU AUR LA CENTURĂ

A trecut mai mult de o săptămână, timp în care ghinionul, care a urmărit bricul *Covenant* încă de la plecare, a lăsat urme și mai adânci.

În a zecea după-amiază de când pornisem, valurile erau furioase și o ceață deasă și albă se întindea pe mare, astfel că nava

nu se putea distinge de la un capăt la altul. Toată după-amiaza, de câte ori am urcat pe punte, am văzut mai mulți oameni și chiar ofițeri, care ascultau cu multă atenție zgomotele ce se propagau pe suprafața apei.

Să fi fost ora zece seara, îi serveam la masă pe căpitan și pe domnul Riach, când vasul s-a izbit cu zgomot de ceva. Am auzit mai multe voci care strigau. Cei doi stăpâni ai mei s-au ridicat imediat în picioare.

— Ne-a sunat ceasul! a zis domnul Riach.

— Nu-i așa! a strigat căpitanul. Am lovit doar o barcă aflată în drumul nostru.

Apoi s-au repezit afară.

Căpitanul avusese dreptate. Izbisem, prin ceață, o barcă și aceasta se rupsese în două, ducându-se la fund cu echipaj cu tot. Unul singur dintre acei nefericiți scăpase. Acel om stătuse în fața șalupei, așa cum obișnuiesc pasagerii, în vreme ce restul se aflau în spatele lui.

În momentul ciocnirii, locul unde se găsea el fusese ridicat în aer, iar necunoscutul a avut timp să se apuce de bompresul bricului. Aceasta dovedea că avusese mare noroc, că dăduse dovadă de multă îndemânare și forță. Astfel, scăpase din nenorocirea abătută asupra celorlalți. Totuși, când căpitanul l-a adus în camera cabinelor și l-am privit prima oară, am văzut că era la fel de speriat cum fusesem eu.

Era micuț de statură, bine legat, vioi și agil. Avea o privire sinceră, chipul ars de soare. Ochii îi străluceau într-un fel ciudat și îi jucau în cap, fapt care te alarma și îți dădea încredere, în același timp.

Când și-a scos mantaua, am observat că purta o pereche de pistoale din argint și o sabie mare.

Și căpitanul observase asta, dar îl interesa mai mult omul decât hainele pe care le avea. După ce și-a scos mantaua, am remarcat că purta lucruri cum nu mai văzusem la nimeni de la bordul bricului. Avea o pălărie împodobită cu pene, o vestă roșie, pantaloni bufanți din pluș negru, o haină albastră cu butoni din argint.

— Îmi pare rău, domnule, de barcă, îi zise căpitanul.

— Niște oameni tare de treabă s-au dus la fundul mării, îi spuse necunoscutul. Aș fi vrut să-i întâlnesc pe pământ uscat, în loc să mă uit după ei prin valuri.

— Vă erau prieteni?

— Nu aveți dumneavoastră asemenea oameni nici la dumneavoastră în țară. Ar fi fost gata să moară pentru mine ca niște câini credincioși, i se răspunse căpitanului.

— Oricum, domnule, îi zise Hoseason, uitându-se fix la el, sunt mai mulți oameni în lume decât bărci în care să îi urci.

— Și asta e adevărat, îi strigă străinul, iar dumneata pari a fi un gentleman cu mare forță de convingere.

— Am fost în Franța, domnule, îi răspunse căpitanul, iar cuvintele lui însemnau mai mult decât am înțeles noi, căci le-am citit acest lucru pe chipuri.

După câteva momente de tăcere, căpitanul a adăugat:

— E bine să știi, domnule, că sunt un protestant adevărat și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Pentru prima oară auzeam ceva despre religie din gura lui și mai târziu am aflat că era tare bisericos când se afla pe uscat.

— Cu toate astea, continuă Hoseason, îmi pare rău să văd un alt om cu spatele la zid.

— Într-adevăr? întrebă iacobitul. Ca să fiu cinstit cu dumneavoastră, domnule, sunt unul dintre acei gentlemeni care au avut mari probleme prin anii patruzeci și cinci și patruzeci și șase. De aceea, dacă ajung pe mâna unui soldat britanic, pot avea mari neplăceri. În ceea ce mă privește, mă pregăteam să plec spre Franța. O navă franceză mă aștepta ca să mă ia la bordul ei. Ne-am pierdut prin ceață. Îmi doresc să puteți face dumneavoastră ceea ce voiau ei. Vă pot spune că, dacă mă veți lăsa la țărm, acolo unde intenționam să ajung, am cu ce să vă răsplătesc pentru pericolele pe care le veți înfrunta și n-o să vă pară rău.

— Să vă duc în Franța? întrebă căpitanul. Nu, domnule, nu pot asta. Totuși, n-ar fi rău să mai discutăm...

În clipa aceea, din nefericire, m-a văzut că stăteam într-un colț și m-a trimis să aduc cina pentru gentleman.

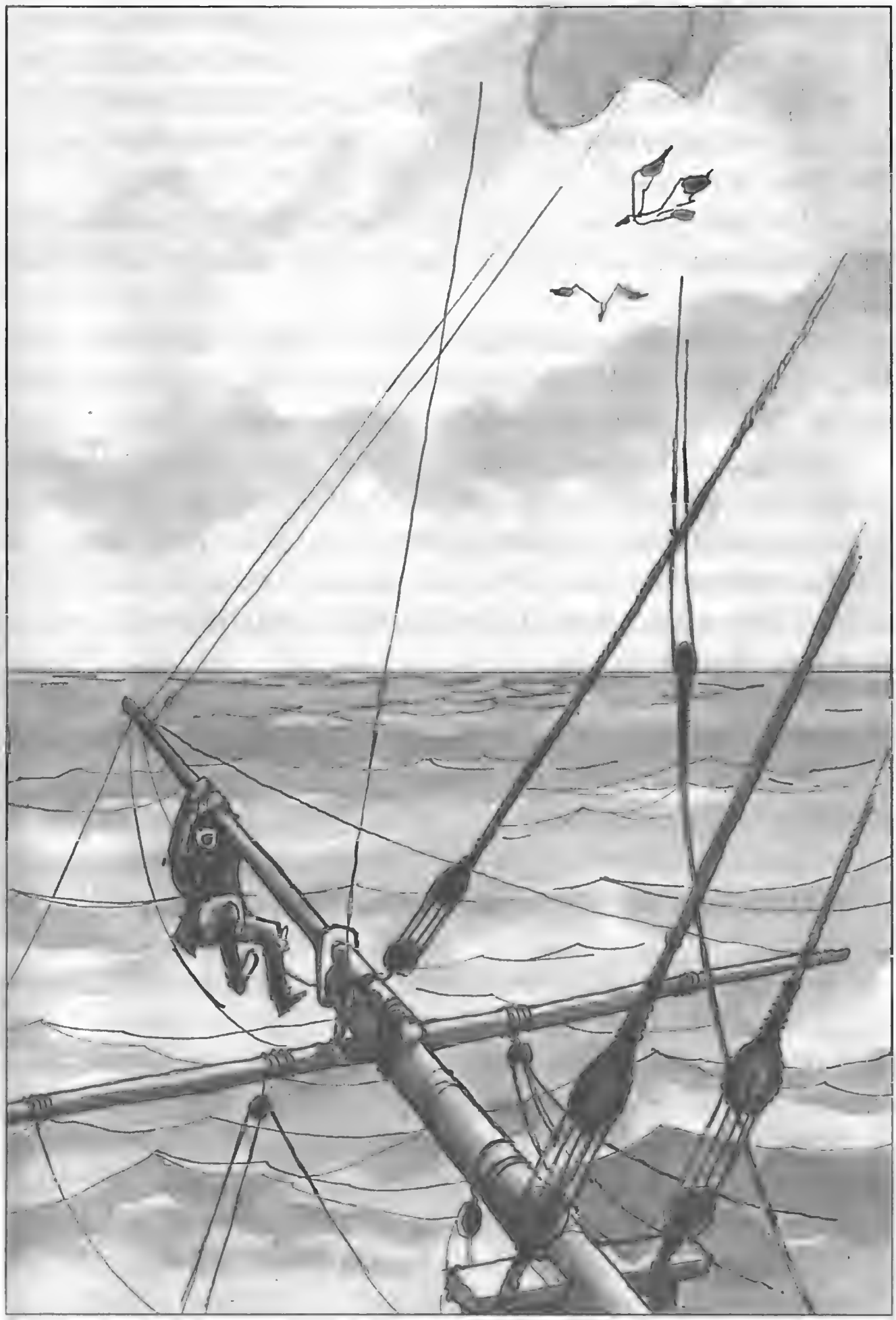

În momentul ciocnirii, locul unde se găsea el fusese ridicat în aer, iar necunoscutul a avut timp să se apuce de bompresul bricului.

Vă spun sincer, n-am pierdut nicio clipă. Când m-am întors în încăpere, l-am găsit pe gentleman scoțându-și banii de la cingătoare și punând pe masă două guinee. Căpitanul se holbă la monedele de aur, apoi la cingătoarea străinului și la chipul acestuia. Părea foarte întărâtat.

— Jumătate din sumă, strigă el, și sunt omul dumneavoastră!

Celălalt băgă la loc restul guineelor și își trase iar vesta peste cingătoare.

— V-am spus doar, domnule, vorbi el. Treizeci de guinee până la țărm și șaizeci dacă mă lăsați pe Linnhe Loch. Luați banii, dacă sunteți de acord, dacă nu, să știți că faceți o mare greșeală!

— Fie! făcu Hoseason. Și dacă te dau pe mâna soldaților? schimbă el tonul.

— Ai face o mare prostie, îi zise celălalt. Mi se pare că ești un om care înțelegi bine lucrurile. Dacă mă dai pe mâna soldaților, o să îmbogățești cu banii mei guvernul Angliei, iar dumitale îți va reveni doar o mică parte din aur.

— Să nu mai lungim vorba, făcu Hoseason. Ce trebuie făcut se va face! Șaizeci de guinee, domnule, și batem palma!

— Perfect!

După ce și-au strâns mâinile, căpitanul a ieșit, destul de grăbit, după cum mi s-a părut mie. M-a lăsat în sală cu străinul.

— Deci dumneata ești un iacobin? l-am întrebat, punându-i mâncarea dinainte.

— Da, mi-a răspuns el și a început să mănânce. Iar tu, cu fața ta lungă, trebuie să fii un whig, nu?

— Cam așa ceva, i-am răspuns, pentru că într-adevăr, domnul Campbell se chinuise să facă un whig din mine.

— Nu-i nimic, îmi zise el. Îți spun însă, domnule, „cam așa", că mi-e gâtul cam uscat, iar sticla pe care ai adus-o mai demult este goală. Nu am dat șaizeci de guinee ca să fiu nemulțumit.

— Mă duc imediat să cer cheia de la dulapul cu băuturi, i-am răspuns și am urcat repede pe punte.

Ceața era mai deasă ca oricând. Căpitanul și cei doi ofițeri stăteau pe punte și se gândeau. Mi s-a părut ciudat faptul acela, nu știu

de ce. Primul cuvânt pe care l-am auzit de la ei mi-a confirmat însă bănuielile.

Vorbea zgomotos domnul Riach:

— Nu putem să-l ademenim să iasă din sală?

— E mai bine pentru noi că se află acolo, i-o întoarse Hoseason. Nu are loc pentru a-și folosi sabia.

— Adevărat, recunoscu Riach. Va fi destul de greu să punem mâna pe el și așa.

— Taci! îi zise Hoseason. Vom pune mâna pe el în timp ce vom discuta cu el. Vom sta de o parte și de alta a lui și îl vom prinde în brațe. Dacă nu îl vom ține bine, s-ar putea să încerce să fugă pe una din cele două uși.

Auzind acestea, am fost cuprins de furie și de spaimă, în același timp. Oamenii aceia erau niște trădători, niște ucigași! Iar eu călătoream pe mare alături de ei! Primul gând care mi-a trecut prin minte a fost să fug de acolo. Cel de-al doilea îmi spunea să risc mai departe.

— Căpitane, am intervenit eu, domnul dorește o înghițitură, iar sticla de pe masă este goală. Vrei să îmi dai cheia?

S-au întors toți trei către mine.

— E șansa noastră ca să îl lăsăm fără pistoale, strigă Riach. Ascultă-mă, David, îmi zise el, știi unde își ține străinul pistoalele?

— Da, da, făcu Hoseason, David știe. David e un flăcău pe cinste. Vezi, David, bărbate, fiorosul tău scoțian este un tip periculos, care complotează împotriva bunului rege George, Dumnezeu să-l binecuvânteze pe rege!

Nimeni nu-mi spusese până atunci de atâtea ori pe nume de când mă aflam pe navă. Am răspuns însă că voi face cum vor vrea ei și lucrul acela părea foarte firesc.

— Necazul este, continuă căpitanul, că toate armele noastre de foc, și flintele și pistoalele, se află în aceeași încăpere unde e străinul. Acolo se află și praful de pușcă. Dacă eu sau altul dintre ofițeri ne ducem în sală și le luăm, el va cădea pe gânduri. Dar un puști ca tine, Davie, poate scoate de acolo o flintă sau un pistol fără ca nimeni să-l bage în seamă. Dacă o vei face cu istețime și îndemânare,

nu te voi uita și va fi bine pentru tine să ai prieteni când vom ajunge în Carolina.

I-am răspuns că voi face precum dorește, deși abia îmi stăpâneam scârba ce mă cuprinsese în timp ce le vorbeam. Ce era să fac? Erau niște câini și niște pungași. Mă răpiseră și pe mine din țara mea... Îl uciseseră pe bietul Ransome... Nu urma să țin candela aprinsă la o altă crimă?

În minte mi se succedau argumentele și contraargumentele, când m-am trezit în sala cabinelor, fără să fiu pe deplin lămurit cum urma să acționez.

Acolo l-am zărit pe iacobin mâncând la lumina lămpii. Atunci mi-a venit brusc un gând:

— Doriți să fiți ucis? l-am întrebat.

A sărit în picioare și s-a uitat foarte mirat la mine.

— Ah! am strigat, ucigașii sunt în jurul nostru. Ei stăpânesc vasul! Deja au omorât un băiat. Acum e rândul dumneavoastră.

— Poate; îmi răspunse el. Încă nu au pus mâna pe mine!

Apoi se uită curios la mine.

— Vei fi de partea mea?

— Sigur că voi fi! i-am răspuns. Nu sunt un pungaș, niciun ucigaș. Voi fi alături de dumneata!

— Foarte bine, făcu el. Cum te cheamă?

— David Balfour, i-am răspuns.

Apoi, gândindu-mă la faptul că omul acela purta haine atât de fine și că era un tip distins, am adăugat pentru prima oară:

— Of Shaws.

— Numele meu e Stewart, îmi zise el, iar lumea îmi spune Alan Breck.

Sala cabinelor era construită solid, pentru a suporta furia mării. Din cele cinci deschideri ale acesteia, numai cea din tavan și cele două uși erau suficient de largi ca să permită accesul oamenilor.

Ușile puteau fi zăvorâte; erau făcute din lemn de stejar, și foarte robuste. Pe prima dintre acestea, deja închisă, am zăvorât-o de îndată. Urma să procedez la fel cu cea de a doua, când Alan m-a oprit.

— David, mi-a zis el, această ușă, fiind deschisă, constituie cea mai bună apărare a mea.

— Ar fi bine să o închid, i-am zis eu.

— Nu, David. Cât timp această ușă va fi deschisă și eu o voi păzi, voi lupta cu dușmanii în față, așa cum îmi doresc, de fapt, îmi zise el.

Îmi dădu de pe raft un hanger, căci se găseau câteva într-un dulap. Mi-l alesese cu mare grijă, după ce clătinase din cap și îmi spusese că nu văzuse în viața lui arme mai amărâte. Apoi puse pe masă un corn cu praf de pușcă, o pungă cu gloanțe și mai multe pistoale, pe care mă obligă să le încarc.

Se așeză în mijlocul încăperii, cu fața către ușă și își scoase sabia lui cea mare, încercând-o puțin prin camera unde urma să lupte.

— Va trebui să tai fără milă, deși mi-e greu, îmi zise el, dând din cap. Cerul nu-mi va trimite niciun înger în ajutor. Acum, continuă el, tu să te ții de încărcat pistoalele, iar restul să îl lași în grija mea!

După o clipă, mă întrebă:

— Câți sunt?

— Vreo cincisprezece.

Alan fluieră a mirare.

— Va fi greu să tratez atâția bolnavi! Fii atent la ce îți spun. Eu voi avea grijă de ușa asta, unde se va da principala bătălie.

— Dar, domnule, i-am zis, mai este o ușă în spatele dumneavoastră și poate fi sfărâmată de ei.

— Da, îmi răspunse el. Va trebui să ai tu grijă de aceasta. După ce încarci pistoalele, te urci imediat în pat, ca să ajungi până la fereastră. Dacă ei se apropie de ușă, tragi. Dar asta nu este tot. Hai să facem un soldat din tine, David. Ce altceva mai trebuie să păzești?

— Deschizătura din tavan! i-am răspuns. Dar, domnule Stewart, va trebui să fiu atent, în același timp, la două lucruri diferite. Atunci când voi fi cu fața către fereastră, mă voi afla cu spatele la deschizătura din tavan și invers.

— E adevărat, făcu Alan. Dar capul tău nu e prevăzut cu urechi?

— Ba bine că nu! am strigat eu. Pot auzi când cineva umblă la geam.

— Știi câte ceva despre simțuri, spuse Alan, întunecat.

Capitolul X

ASEDIUL ADĂPOSTULUI NOSTRU

Venea clipa adevărului. Cei de pe punte mă așteptaseră să mă întorc și nerăbdarea lor crescuse. Abia terminase de vorbit Alan, că Hoseason apăru în fața ușii deschise:

— Stai pe loc! îi strigă Alan, îndreptând lama către el.

Căpitanul nu-i zise nimic iacobinului, ci îmi aruncă mie o privire fioroasă.

— David, zise el, o să țin minte asta!

Glasul lui mă înfioră.

Apoi se îndepărtă.

— Acum, zise Alan, păstrează-ți capul pe umeri în luptă, fiindcă va începe înfruntarea.

Alan scoase la iveală un pumnal cât toate zilele pe care îl mânuia cu mâna stângă. Urma să îl folosească în caz că vreun ticălos avea să scape de lama săbiei lui. Cât despre mine, m-am urcat pe pat, înarmat cu pistoale și mult curaj. Am deschis fereastra pe unde urma să veghez. Puteam observa de acolo doar o mică parte a punții, destul însă pentru siguranța noastră.

Imediat după ce am făcut asta, am surprins un zgomot de pași grăbiți și o zarvă deosebită. Alan a tras. Cineva a țipat, ca și cum ar fi fost lovit de glonț. M-am uitat peste umăr și l-am văzut pe domnul Shuan încrucișând săbiile cu Alan.

— El l-a ucis pe băiat! am strigat.

— Fii atent la fereastra ta! mi-a zis domnul Stewart.

M-am întors spre fereastră, după ce am văzut cum lama lui a trecut prin trupul ofițerului.

Am făcut bine că m-am întors spre locul pe care trebuia să îl supraveghez. Abia am privit, că am văzut cinci oameni care aduceau o vergă, pe care voiau să o folosească precum un berbece de asalt, cu care ar fi sfărâmat ușa. Până atunci nu trăsesem niciodată cu pistolul sau cu vreo armă de foc. Mi-era greu să o fac, mai ales împotriva unei ființe omenești. Înfruntarea era însă pe viață și pe moarte.

Cum ei se apropiau cu vergeaua, am strigat:

— Păzea!

Și am tras chiar în mijlocul lor.

Probabil că l-am rănit rău pe unul dintre ei, fiindcă a început să sângereze și s-a dat înapoi. Ceilalți s-au oprit, puțin dezorientați.

Înainte ca să priceapă ce se întâmplă, le-am mai trimis un glonț pe deasupra capetelor. La cel de-al treilea, pe care l-am tras tot în aer, au lăsat verga din mâini și au fugit să se ascundă.

Apoi m-am uitat în jurul meu prin încăpere. Peste tot era numai fum de la pistoalele mele, iar urechile nu mai distingeau nimic datorită zgomotului de la împușcături. Alan stătea însă în același loc, de parcă nu se întâmplase nimic. Doar sabia îi era mânjită de sânge până la mâner.

M-a întrebat ce făcusem.

I-am răspuns că nimerisem o dată și credeam că acela a fost chiar Hoseason.

— Și au am răpus doi, mi-a zis el. Încă nu a curs destul sânge. Vor ataca iar. Fii atent, David. Asta a fost aperitivul dinaintea mesei!

M-am întors la locul meu și mi-am reîncărcat pistoalele cu care trăsesem. Eram numai ochi și urechi.

Dușmanii noștri vorbeau zgomotos, nu departe de noi, pe punte. Unul dintre ei vorbea mai tot timpul ca și cum ar fi prezentat un plan de luptă, apoi îi răspundea scurt un altul, din când în când. Probabil că primeau noile ordine. Cu aceasta, m-am convins că urmau să atace iar și i-am spus acest lucru lui Alan.

Mă copleșea gândul la cuvintele lor tăioase și oțelul rece care ne amenința. De aceea, când am început să le aud pașii și foșnetul hainelor pe lângă pereți, când am priceput că își reluau locurile prin întuneric, mi-a venit să urlu.

Toate se întâmplau pe partea apărată de Alan. Am crezut, pentru o clipă, că partea mea în acea luptă se încheiase. Deodată însă, am auzit pe cineva care se strecura pe acoperiș.

A urmat un șuierat printr-un fluier marinăresc. Era semnalul de atac. Câțiva inși au apărut brusc cu hangerele în mâini, în fața ușii. În aceeași clipă, geamul de la deschizătura din acoperiș a fost spart

în mii de cioburi. Un om a pătruns pe acolo și a sărit pe podeaua din sala noastră.

Mai înainte de a pune piciorul acolo, mi-am îndreptat pistolul spre spatele lui. Numai că prezența lui m-a tulburat și nu am mai putut să apăs pe trăgaci...

Cum a aterizat, și-a scos hangerul. Când a simțit pistolul, s-a întors și s-a holbat la mine, apoi a scos o înjurătură. Atunci, fie că mi-a revenit curajul, fie că m-am speriat și mai tare, rezultatul a fost același. Am tras în plin!

A scos cel mai îngrozitor strigăt și s-a prăbușit pe podea. În aceeași clipă am zărit că al doilea venea prin aceeași deschizătură, picioarele lui atârnând prin aer. Mai mult, m-a lovit cu talpa în cap. Imediat am scos celălalt pistol și am tras. Cel de-al doilea s-a prăbușit astfel alături de cadavrul tovarășului său de tâlhării.

Alan, după ce s-a retras ca să câștige distanță față de adversarii săi, s-a repezit apoi asupra lor ca un taur întărâtat. Ceilalți s-au speriat și au fugit care încotro, izbindu-se între ei și lovindu-se unul de altul, în graba lor.

Sabia din mâinile lui strălucea asemeni argintului viu printre dușmanii răvășiți. Fiecare mișcare pe care o făcea rănea câte un ticălos.

Sala arăta în clipele acelea ca un abator. Trei zăceau morți înăuntru, altul agoniza în prag. Alan și cu mine eram victorioși, dar și întregi.

S-a apropiat de mine cu brațele larg deschise.

— Vino în brațele mele! mi-a zis.

M-a cuprins astfel și m-a sărutat pe amândoi obrajii.

— David, mi-a zis, țin la tine ca la un frate. Și, nu-i așa, bărbate, a strigat parcă extaziat, că sunt un bun profesor într-ale luptei?

După ce s-a întors către alți dușmani, a încrucișat săbiile cu alți patru și i-a dat afară pe ușă unul după altul. În timp ce făcea toate astea, fredona un cântecel și fluiera pentru sine, ca unul care încerca să își amintească o melodie. Numai că încercarea lui, era, de fapt, o creație.

În aceeași clipă am zărit că al doilea venea prin aceeași deschizătură, picioarele lui atârnând prin aer... Imediat am scos celălalt pistol și am tras.

Deodată se îmbujoră la față și ochii începură să-i strălucească de parcă era un copil de cinci ani care văzuse o jucărie nouă. Se așeză la masă, cu sabia în mână. Melodia pe care se străduia să o compună începuse a se clarifica. Totul i se limpezise în minte și începu să intoneze cu voce tare un cântec galez:

Este cântecul sabiei lui Alan,
Pe care a făcut-o fierarul
Pe care a întărit-o focul
Și strălucește acum în mâna lui Alan Breck.

Ochii lor erau mulți și strălucitori
Grăbiți să vadă urmarea
Multe mâini voiau s-o conducă.
Sabia era una singură.
Căprioarele cenușii se strâng sus pe deal
Sunt multe, iar dealul e unul
Căprioarele cenușii dispar
Dealul rămâne.

Veniți la mine de pe dealurile înverzite
Veniți de pe insulele mării
O, vulturi îndepărtați,
Aici se află prada voastră.

În vremea asta, eu mă bucuram că pot să stau jos. Simțeam o asemenea apăsare pe piept că abia mai puteam respira. Mă chinuia gândul că împușcasem doi oameni care săriseră asupra mea. Apoi, brusc, înainte să ghicesc ce urma, am început să plâng în hohote.

Alan m-a bătut pe umăr și mi-a spus că am fost curajos și că probabil doream acum să dorm.

— Eu voi face de pază primul, mi-a zis el.

Așa încât mi-am pregătit patul pe podea. El a început să facă de gardă, cu pistolul în mână și sabia pe genunchi. A stat astfel timp

de trei ore. Apoi m-am trezit și am păzit, la rândul meu, trei ore. Înainte de sfârșitul acestor întâmplări se făcuse deja ziuă.

Cât am făcut de pază nu s-a clintit nimic. După cum era fixată cârma, am înțeles că nu aveau pe nimeni care să se ocupe de aceasta. În plus, judecând după țipetele tânguitoare ale pescărușilor care treceau prin jur sau se scufundau în apă în apropierea navei, aceasta se afla aproape de coastele unei insule din arhipelagul Hebridelor.

În cele din urmă, uitându-mă pe ușa sălii în care ne găseam, am văzut niște stânci înalte pe partea dreaptă. Erau cele din Skye și, ceva mai spre pupa, ciudata insulă Rum.

Capitolul XI

CĂPITANUL SE SUPUNE

Alan și cu mine am servit micul dejun pe la ora șase. Podeaua era acoperită cu cioburi de sticlă și mult sânge, lucru care a făcut să mi se taie pofta de mâncare.

Pe de altă parte, ne găseam într-o situație deosebit de favorabilă. După ce îi gonisem pe ofițeri de la cabinele lor, aveam la dispoziție toată băutura de pe navă, atât vinul, cât și rachiul, și tot ce era mai bun de mâncat, cum vestiții castraveți murați și o pâine destul de gustoasă. Acest lucru, în sine, se dovedea suficient ca să fim bine dispuși. Dar cel mai mare câștig era că doi dintre cei mai însetați oameni pe care îi cunoscuse Scoția – căci domnul Shuan, fiind mort, nu mai intra la socoteală – stăteau în clipele acelea închiși în partea din față a vasului, condamnați la ceea ce urau mai mult, adică să bea apă chioară.

— Totul depinde de asta, îmi zise Alan. Nu peste mult timp, vom afla lucruri noi de la ei. Poți să ții departe un bărbat de locul unei lupte, dar nu poți să-l ții departe de sticla lui.

Ne înțelegeam bine împreună. Alan, într-adevăr, ținea mult la mine. Luă un cuțit de pe masă și tăie unul dintre nasturii de argint de la haina lui ca să mi-l dea mie.

— Îi am de la tatăl meu, Duncan Stewart, îmi zise el. Acum îți dau unul dintre ei pentru a-ți aminti de cele petrecute în cursul nopții trecute. Și pe oriunde vei merge și vei arăta acest nasture, prietenii lui Alan Breck te vor înconjura.

De îndată ce ne-am terminat masa, a scotocit prin lada căpitanului până a dat peste o perie de haine. Și-a scos apoi haina, a cercetat-o atent și a periat scamele cu atâta grijă și răbdare cum nu mai văzusem decât la femei.

Era preocupat de activitatea sa, când domnul Riach a strigat la noi de pe punte. Dorea să stăm de vorbă. Am urcat prin deschizătura din acoperiș și, stând pe marginea acestuia cu un pistol în mână și cu multă îndrăzneală, am strigat la rândul meu după el, pentru că eram gata să purtăm discuția.

— Nu e bine ce s-a întâmplat, a zis el, clătinând din cap.

— Nu noi am vrut asta, i-am zis.

— Căpitanul vrea să vorbească de îndată cu prietenul tău. Pot să vorbească de la geam.

Asupra acestei cereri m-am consultat cu Alan și am hotărât să fim de acord ca discuția să aibă loc. Domnul Riach mai avea însă o dorință. M-a implorat să-i dau o înghițitură de rom, cu atâta insistență și apelând la felul blând în care se purtase cu mine, că până la urmă i-am trimis o cană cu puțină băutură. A băut o parte din aceasta, iar restul a dus-o pe punte, să o împartă, cel puțin așa am presupus, cu superiorul său.

După puțin timp, a venit căpitanul, conform înțelegerii, la una dintre ferestre. A stat în ploaie, cu brațul într-o eșarfă. Era atât de palid și parcă îmbătrânise brusc, astfel că am început să regret că îl împușcasem.

— Bine, bine, domnule, a zis Hoseason, iată în ce hal mi-ai adus bricul. Nu mai am nici cele două mâini ca să îl fac iar ca înainte. Primul meu ofițer a fost străpuns de sabia dumitale și a pierit fără ca să i se facă măcar slujba de înmormântare. Nu mi-a mai rămas,

domnule, decât să ajung în portul Glasgow. Acolo, după ce vei debarca, vor fi alții în măsură să stea de vorbă cu dumneata.

— Da? făcu Alan. Acolo o să am ce să le vorbesc. Cel puțin se știe engleza în orașul acela. Am să le spun o poveste tare frumoasă, despre cincisprezece marinari curajoși, pe de o parte, iar pe de alta despre un bărbat și un băiat care i-au înfruntat pe primii.

Hoseason se înroși.

— Nu, continuă Alan. Nu vom face așa. Mă vei duce la țărm așa cum ne-am înțeles.

— Da, îi zise Hoseason, dar primul meu ofițer a murit, și știi bine cum. Niciunul dintre noi nu știe să manevreze nava prin locurile astea, domnule. Iar coasta de aici e foarte periculoasă pentru nave.

— Ai de ales, îi zise Alan. Du-mă pe uscat în ținutul Appin ori Ardgour. Sau în Morven, Aristaig sau Morar. Pe scurt, oriunde vrei, doar să fie cel mult treizeci de mile de ținutul meu. Excepție face domeniul Campbell.

— Dar asta costă bani, domnule, i-a răspuns căpitanul.

— Bine, domnule, dar nu mi-am schimbat propunerile, îi zise Alan. Treizeci de guinee, dacă mă lași pe țărm. Șaizeci dacă mă duci pe Linnhe Loch.

— Dar vedeți, domnule, vorbi Hoseason, aici unde ne aflăm, ne găsim la câteva ore de navigat de Ardnamurchan. Dați-mi șaizeci de guinee și vă las acolo.

— Și o să fiu în pericol dacă voi da de soldații englezi numai ca să-ți fac dumitale pe plac. Nu, domnule! Dacă vrei cele șaizeci de monede, du-mă în ținutul meu.

— Asta înseamnă să îmi risc nava, domnule, îi răspunse Hoseason, și viețile voastre odată cu ea.

— Atunci iei cât ți se cuvine din bani.

— Nu ne puteți pilota? întrebă căpitanul, care se frământa să găsească o ieșire.

— Nu știu sigur. Sunt mai mult războinic decât marinar. Dar de multe ori am fost luat de pe acel țărm ori debarcat acolo, de aceea îl cunosc foarte bine.

Căpitanul clătină din cap, nemulțumit.

— Dacă aș fi pierdut mai puțini bani în încercarea asta nefericită, zise el, aș fi vrut să te văd spânzurat înainte de a-mi risca eu bricul. Așa însă, fie precum ți-e voia!

Capitolul XII

VULPOIUL ROȘU

Înainte ca noi să ne apucăm să curățăm sala cabinelor, a început să sufle briza dinspre nord-est. Aceasta a gonit ploaia și a readus soarele.

Ajuns în acest punct, trebuie să dau niște explicații. Dacă vă veți uita pe o hartă, în ziua când am distrus barca lui Alan, treceam prin micul Minch. După luptă, ne aflam în estul insulei Canna sau între aceasta și insula Eriska, din lanțul Long Island. De acolo, ca să ajungem până la Lonnhe Loch, în linie dreaptă, trebuia să trecem prin strâmtoarea de la Sound of Mull.

Căpitanul nu avea însă hartă. Îi era teamă să își ducă bricul așa de adânc printre insule. Cum vântul îl servea bine, a preferat să meargă pe la vest de Tiree și apoi să vină jos, pe sub coasta sudică a marii insule Mull.

Întreaga zi, briza a suflat din aceeași direcție și mai mult ne-a răcorit. După-amiaza, a început să se vadă o ridicătură dinspre lanțul Hebridelor. Cursa noastră, care înconjura insulele interioare, ne ducea de la vest către sud, astfel că abia am zărit ridicătura și am ieșit dintre acele insule.

Alan și cu mine stăteam în sala cabinelor cu ușile deschise și fumam din cel mai bun tutun al căpitanului. Atunci ne-am putut povesti viețile unul altuia.

Eu am început, descriindu-i întreaga mea nenorocire. A ascultat cu multă bunăvoință. Dar, când am pomenit despre bunul meu prieten, domnul Campbell, Alan a tresărit și a strigat că-i urăște pe toți cei care poartă un asemenea nume.

— De ce? am întrebat eu. E un om cu care poți să fii mândru că dai mâna.

— Nu am cum să fiu de folos unui Campbell, mi-a zis el, decât legându-i o ghiulea de gât.

— De ce, Alan, îi urăști pe Campbelli?

— Știi foarte bine că fac parte din neamul Stewart din Appin. Cei din familia Campbell ne-au gonit și ne-au hăituit. Ne-au luat pământurile prin înșelătorie și niciodată luptând cu sabia în mână.

— Tu, care ești așa de risipitor cu nasturii tăi, i-am zis, nu cred că ai putea fi un judecător bun.

El zâmbi.

— Sunt darnic asemeni omului de la care am căpătat nasturii. E vorba de tatăl meu, bietul Duncan Stewart, Dumnezeu să-l odihnească! Era cel mai de treabă om. Și cel mai bun mânuitor de sabie din Hielands, David.

— Cred că nu era omul care să îți lase prea multă avere.

— Adevărat, îmi răspunse Alan. Mi-a lăsat doar atât cât să mă acopăr și puțin pe deasupra. Și astfel am ajuns la sfârșitul inventarului, ceea ce a aruncat o umbră întunecată asupra caracterului meu și mi-ar fi produs mâhnire în continuare, dacă m-aș mai fi aflat printre uniformele roșii.

— Cum? l-am întrebat. Ai servit în armata engleză?

— Da. Însă am dezertat la Preston Pans, ca să trec de partea cea dreaptă, lucru care m-a reconfortat.

Nu prea împărtășeam punctul lui de vedere. Să dezertezi când te afli sub arme înseamnă pierderea onoarei. Dar eram prea tânăr și suficient de isteț ca să nu-mi spun gândul.

— Vai, vai, am făcut eu, asta se pedepsește cu moartea!

— Da, îmi răspunse el. Dacă ei pun mâna pe mine mă așteaptă spânzurătoarea.

— Și atunci, cerule, am strigat, dacă ești un rebel condamnat și un dezertor și un om al regelui Franței, ce te aduce înapoi în țara asta? Îți bați joc de norocul care te-a ajutat până acum...

— Fii serios, mi-a răspuns el, am fost în Scoția în fiecare an din patruzeci și șase până acum.

— De ce?

— Vezi tu, îmi este dor de prieteni și de țară, făcu el. Franța e un loc frumos, fără îndoială, dar îmi e dor de iarba neagră și de căprioarele de la noi. Apoi mai fac și alte lucruri. Din când în când, iau cu mine câțiva flăcăi care să îl servească pe regele Franței. E vorba de recruți. Asta aduce ceva bani. Dar principalul lucru rămâne treaba pe care o am cu șeful meu, Ardshiel.

— Am crezut că te interesează doar Appin.

— Da, dar Ardshiel este căpitanul clanului, mi-a zis el încercând să mă lămurească. Vezi tu, David, cel care este un om atât de important, care are sânge nobil, poartă numele regilor noștri, e obligat în prezent să trăiască într-un oraș din Franța, ca un oarecare. Arendașii lui din Appin trebuie să îi plătească o rentă regelui George. Dar inimile lor au rămas fidele adevăratului lor șef. Datorită devotamentului lor, dar și unor mici presiuni și chiar amenințări făcute asupra lor, biata populație de acolo s-a hotărât să-i plătească și o rentă lui Ardshiel. Ei, bine, David, eu sunt cel care duce banii șefului.

Îmi arătă apoi centura la care ținea banii.

— Deci ei plătesc ambele dări? am întrebat eu.

— Da, David, mi-a răspuns el. Căpitanului i-am spus o altă poveste, bărbate. Acesta este însă adevărul curat. Și e minunat pentru mine că nu prea trebuie să-i silesc să-mi plătească. Mă bazez însă pe rudele mele și pe prietenul tatălui meu, James of the Glens. James Stewart era fratele vitreg al lui Ardshiel. Acesta primește banii și îi administrează.

Era pentru prima oară când auzeam despre James Stewart, care va deveni vestit după ce a fost spânzurat. Dar acest lucru mă interesa mai puțin atunci, pentru că mă simțeam copleșit de generozitatea bieților scoțieni.

— E un lucru nobil, am strigat. Sunt un liberal sau chiar ceva mai mult de atât, dar mi se pare ceva nobil.

— Da, a făcut el. Ești un liberal, dar mai ales un gentleman. Dacă ai fi fost unul din neamul blestemat al Campbellilor, ai fi scrâșnit din dinți ascultând povestea asta. Dacă ai fi fost Vulpoiul Roșu...

Când pronunță acest nume, dinții lui se încleștară și încetă apoi să mai vorbească. Am văzut multe chipuri înverșunate, dar niciodată unul așa de fioros precum cel al lui Alan, când a rostit acel nume...

— Dar cine e Vulpoiul Roșu? am întrebat, speriat, dar și curios.

— Cine e? urlă Alan. Când oamenii din clan au fost zdrobiți la Culloden și cauza noastră a fost definitiv pierdută, iar caii călcau pe cel mai bun sânge al nordului, Ardshiel a trebuit să fugă ca o căprioară în munți, el, cu soția și cu copiii săi. Am făcut un lucru bun înainte de a-l îmbarca. În vreme ce el se afla în iarba neagră, un pungaș de englez, care nu știa cum să-i vină de hac, i-a atacat drepturile. Astfel, pas cu pas, un Campbell, roșcovanul Colin of Glenure...

— Lui îi spui Vulpoiul Roșu? l-am întrebat.

— Îmi aduci coada lui? nu s-a putut stăpâni Alan. Da, despre el este vorba. Pentru a-și atinge scopul, a pregătit actele ca să fie numit, de regele George, reprezentantul lui pe domeniul Appin. La început n-a forțat lucrurile, dându-se bine pe lângă Sheamus, adică James Glens, ruda stăpânului meu. Cu timpul însă, i-a ajuns la urechi ceea ce ți-am povestit, respectiv cum bieții oameni din Appin, fermierii și arendașii, trudeau ca să poată plăti cea de-a doua rentă și s-o trimită peste mare la Ardshiel și tovarășii săi. Cum ai zis că este fapta lor?

— Nobilă, i-am răspuns.

— Ești deasupra tuturor liberalilor! a strigat Alan. Aflând acestea, în el a început să fiarbă sângele negru de Campbell. Scrâșnea din dinți. Ce crezi c-a făcut, Davie? A scos la licitație fermele, pentru a fi arendate la un preț mai ridicat. În răutatea lui, își făcuse următorul plan: „vor veni alții, care vor plăti mai mult decât acești Stewart, Maccol și Macrob, cum se numesc cei din clanul meu, iar Ardshiel va ajunge cerșetor la drumul mare în Franța.

— Și ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu.

Alan a lăsat jos pipa și și-a pus mâinile pe genunchi.

— N-ai cum să ghicești? Acești Stewart, Maccol și Macrob, deși plătesc două rente, una pentru regele George, prin forța lucrurilor, cealaltă pentru Ardshiel, datorită bunătății lor, i-au oferit un preț mai bun decât oricare alt Campbell din Scoția largă.

Și unde nu i-a căutat el! Pe malurile râului Clyde, la răscrucea Edinburghului... I-a căutat și i-a rugat să vină la el, ca să moară de foame neamul Stewart și să se bucure familia Campbell, jivinele cu păr roșcat!

— E o poveste ciudată, Alan, i-am zis eu, dar și frumoasă. Deși sunt un liberal, mă bucur că ticălosul a fost învins.

— Învins? El? a izbucnit Alan. Știi prea puține despre neamul Campbell și mai ales despre Vulpoiul Roșu. El, învins? Nu. Nici nu va fi, până nu i se va vărsa sângele pe dealurile din preajmă. Dar va veni ziua, David, bărbate, când voi avea timpul și plăcerea de a vâna puțin. Nu este ascunzătoare în toată Scoția care să-l ferească de răzbunarea mea!

— Hei, Alan, i-am zis, nu ești prea înțelept, nici prea creștin, ca să scoți asemenea vorbe mânioase. Acestea nu-i vor face niciun rău omului căruia îi spui Vulpoiul Roșu, dar nici ție vreun bine. Ia spune-mi toată povestea. Ce-a făcut?

— Vezi, David, continuă el, fiindcă n-a putut să-i deposedeze de bunurile lor pe cale cinstită, a jurat că o va face prin orice mijloace. Ardshiel trebuia să moară de foame. Asta era ținta lui. Iar cei care îl hrăneau în exil trebuiau goniți cu orice preț de pe pământurile lor. Astfel că a venit, de această dată având în spatele lui avocați, acte și soldați. Astfel că oamenii de treabă din ținut trebuie să își facă bagajele și să plece, să iasă din casele părinților lor, să dispară din locurile unde s-au născut și au crescut. Și cine urmează să-i înlocuiască? Niște cerșetori, niște oameni fără căpătâi.

— Lasă-mă să îți spun ceva, am intervenit. Fii sigur că, dacă aceștia plătesc mai puțin la arendă, înseamnă că guvernul e amestecat în treaba asta. Nu e vina lui Campbell, omule, ci a ordinelor pe care le-a primit! Iar dacă îl vei ucide pe acest Colin mâine, ce bine crezi că vei face? Va fi îndată trimis un alt reprezentant al regelui.

— Ești bun la luptă, mi-a răspuns prietenul meu, dar tot sânge de liberal îți curge prin vene!

După aceste cuvinte, Alan a căzut pe gânduri și multă vreme a stat supărat și n-a mai zis nimic.

Capitolul XIII

DEPARTE DE BRIC

Se făcuse deja târziu, noaptea, și era destul de întuneric pentru acea perioadă din an, în care este mai multă lumină, când Hoseason a băgat capul pe ușa sălii unde ne aflam.

— Hei, a strigat el, vino afară și vezi dacă poți pilota.

— Iar ai venit cu vreo o șmecherie? făcu Alan.

— Arăt eu ca unul care umblă cu șmecherii? strigă iar căpitanul. Am alte lucruri la care să mă gândesc. Bricul meu e în mare pericol!

După cât era de încruntat și după cât de afectat vorbea despre vasul lui, am înțeles că era foarte cinstit în clipele acelea. Astfel că Alan și cu mine, fără teamă de vreo capcană, am pășit pe punte.

Nu mi s-a părut a fi o noapte atât de cumplită pentru navigație. Chiar începusem să mă întreb ce l-o fi speriat așa de tare pe căpitan, când bricul s-a ridicat brusc pe vârful unui val înalt. Hoseason ne-a arătat ceva și a strigat către noi ca să ne uităm într-acolo. Ceva mai încolo de prora aflată sub vânt, se ivi un fel de clocot peste marea luminată de lună. Imediat după aceea, am auzit un zgomot neobișnuit.

— Cum numești asta? l-a întrebat căpitanul mohorât.

— Spargerea valurilor de o stâncă, i-a răspuns Alan. Acum știi și unde. Ce altceva mai vrei să afli?

— E singura de pe aici? întrebă Hoseason.

Ca să fie sigur, chiar când vorbea, fenomenul se repetă mai departe, spre sud.

— Iată! zise Hoseason. Vezi chiar dumneata. N-am știut nimic despre stâncile astea aflate în plină mare. Dacă aș fi avut vreo hartă sau dacă Shuan ar fi trăit, nu pentru șaizeci de guinee, și nici măcar pentru șase sute nu mi-aș fi băgat iahtul în grămada asta de stânci submarine! Dumneata, domnule, care trebuia să ne conduci pe aici, nu ai nimic de spus?

— Mă gândesc, îi zise Alan. Stâncile astea se numesc Torran Rocks.

— Sunt multe pe aici?

— Sincer să fiu căpitane, nu sunt pilot de meserie. Dar, dacă îmi amintesc bine, se întind pe distanța a zece mile, îi răspunse prietenul meu.

— Cum? sări Hoseason. Atunci, domnule Riach, va trebui să schimbăm direcția vasului. Cred că am ajuns destul de aproape de capătul insulei Mull. Va trebui să ne ferim de țărmul ei, într-o parte, și de stânci, în cealaltă parte. De acum încolo ne va fi foarte greu, ne-am putea izbi în orice moment.

Apoi dădu ordin cârmaciului și îl trimise pe domnul Riach la gabierul[1] mic. Nu se aflau decât cinci oameni pe punte, punându-i la socoteală și pe ofițeri. Aceștia erau cei mai pricepuți în meseria lor. Astfel, așa cum am spus, i-a revenit domnului Riach sarcina să urce pe catarg. Acolo avea să stea și să se uite pentru a-i vesti pe cei de pe punte despre tot ce se observa.

— Către sud, marea este destul de încărcată, ne strigă el, nu după mult timp. Pare a fi mai curată către țărm.

Cu cât ne apropiam mai mult de țărm, recifurile începeau să se distingă ici și colo, în drumul nostru.

Domnul Riach ne striga uneori pentru a schimba direcția. O stâncă a apărut odată atât de aproape de navă încât spuma făcută de valurile tăiate de ea au ajuns pe punte și ne-a stropit ca ploaia.

Luminozitatea nopții ne-a permis să distingem acele periculoase recife la fel de bine ca ziua, ceea ce a fost, poate, chiar înfiorător. Am putut vedea, astfel, chipul căpitanului, care stătea lângă cârmaci, când pe un picior, când pe celălalt, uneori înghiontindu-l pe cel de lângă el, mereu uitându-se în jur și ascultând orice zgomot, nepăsător și rece precum oțelul. Nici el, nici domnul Riach nu arătaseră prea bine în timpul luptei. Pot spune însă că erau neîntrecuți în meseria lor adevărată și îi admiram în clipele acelea ce atât mai mult cu cât Alan mi se părea cam palid.

---

[1] Gabier – parte a catargului unei nave (n.r.)

În acest timp, cotind când într-o parte, când în cealaltă, pentru a evita stâncile, urmărind țărmul și folosind cu pricepere vântul, am înconjurat Iona și am pornit-o de-a lungul insulei Mull.

Curentul produs de maree era foarte puternic în capătul limbii de pământ și a împins bricul într-o parte. Două mâini au apucat cârma și Hoseason ar fi vrut să le vină în ajutor. Nu era un lucru obișnuit ca să vezi trei bărbați puternici luptându-se cu axul cârmei, iar acesta, asemeni unei ființe vii, îi înfrunta și îi dădea peste cap.

Ar fi fost pericol mare în momentele acelea pentru noi, dacă marea n-ar fi fost, pentru un timp, lipsită de stânci. Domnul Riach ne-a anunțat, de altfel, că de sus, apa se vede curată, fără niciun fel de obstacol, înaintea noastră.

— Ai avut dreptate, domnule, i-a spus Hoseason lui Alan. Ai salvat bricul. N-o să uit asta când ne vom încheia socotelile.

— Feriți! strigă domnul Riach chiar în clipa aceea. Stâncă pe direcția vântului!

Fluxul smulse nava, scoțându-i pânzele din bătaia vântului. Începu să se învârtă ca o sfârlează, iar în clipa următoare se izbi de stâncă atât de puternic încât ne-a aruncat pe toți pe jos și aproape că l-a smuls pe domnul Riach din locul său aflat pe catarg.

Eram destul de amețit, pentru că abia puteam înțelege ceea ce se întâmpla.

I-am văzut pe domnul Riach și pe marinar îmbulzindu-se în jurul unei bărci. Deși năucit, am fugit să-i ajut. De îndată ce am început să lucrez alături de ei, mintea mi s-a limpezit.

Din clipele acelea nu-mi amintesc decât că l-am întrebat pe Alan, care se uita spre țărm, unde ne aflam. Iar el mi-a răspuns că locul acela era cel mai prost ales în ceea ce îl privea, întrucât era proprietatea neamului Campbell.

Unul dintre oamenii răniți a fost pus de veghe pentru a ne avertiza de pericolele ce ne pândeau. Barca era gata să fie lăsată la apă, când omul ne-a strigat:

— Pentru Dumnezeu, păzea!

După tonul lui am înțeles că se întâmplă ceva cu totul ieșit din comun. A urmat o hulă uriașă, care a ridicat bricul și l-a zguduit.

Fie că strigătul lui a venit prea târziu, fie că nu m-am ținut destul de bine, nu știu. Doar că m-am trezit în apa învolburată.

M-am scufundat și am înghițit o mare cantitate de apă. Apoi am revenit la suprafață și am văzut luna strălucind, după care iar am fost acoperit de apă. Se spune că dacă un om se duce la fund a treia oară, o face definitiv.

Nu m-am luat după acest lucru, nici nu mi-ar plăcea să scriu de câte ori m-a acoperit marea și de câte ori am ieșit din nou la suprafață. După un timp, am fost aruncat înainte, împins, apoi absorbit de mare pe de-a-ntregul. Lucrul acela mi se părea destul de distractiv, astfel că nu m-am speriat.

Mi-am dat seama că mă agățasem de o vergă a navei, ceea ce mi-a fost de mare ajutor. De îndată ce am ajuns într-un loc cu apă mai liniștită, mi-am revenit pe de-a-ntregul. M-am mirat cât de departe mă aflam de bric. Am strigat către acesta, dar nimeni nu m-a auzit.

M-am calmat și am început să înțeleg că un om poate muri la fel de bine de frig, nu doar pentru că înghite apă. Țărmurile insulei Earraid nu erau prea departe. Am văzut cum razele lunii luminau buruienile și făceau să strălucească mica de pe stânci.

Mi-am zis, în gând, că nu puteam ajunge până acolo.

Nu știam să înot, pentru că Essen Water, lacul din vecinătatea casei mele părintești, era foarte mic. Dar, când am început să bat apa cu mâinile și picioarele în jurul vergii, mi-am dat seama că mă mișcam. Munceam mult și mă deplasam foarte puțin. Dar, după o oră de trudă, am ajuns într-un golfuleț înconjurat de o plajă nisipoasă și de coline nu prea înalte.

Acolo, marea era liniștită. Lumina lunii nu era foarte intensă. În adâncul inimii, mi-am zis că nu mai văzusem niciodată un loc atât de pustiu și de nefericit. Dădusem însă de pământ uscat și când, în cele din urmă, am lăsat verga și am călcat pe țărm cu picioarele mele, nu vă pot povesti cât eram de obosit și de fericit. Noaptea aceea de trudă mă obosise groaznic. Niciodată nu i-am mulțumit lui Dumnezeu mai mult ca atunci, și știu că aveam de ce.

Capitolul XIV

INSULIȚA

Odată ce am ajuns pe acel țărm, pentru mine a început cea mai nefericită parte a aventurilor mele. Dimineața nu era prea departe și, deși vântul nu mai sufla pe uscat, noaptea era friguroasă. N-am îndrăznit să stau jos deoarece mi-am dat seama că aș fi înghețat, ci mi-am scos pantofii și am început să umblu prin nisip cu picioarele goale și să mă lovesc ușor peste piept ca să mă încălzesc. Mi-era teamă să mă gândesc ce se întâmplase cu ceilalți membri ai echipajului. Cu hainele ude și obosit, cu durerea de burtă cauzată de foame, aveam destule necazuri și fără asta. Așa că, am pornit spre est de-a lungul coastei sudice, sperând să găsesc un adăpost unde să mă încălzesc și să aflu, poate, noutăți, despre cei pe care îi pierdusem.

În cel mai rău caz, m-am gândit că soarele avea să răsară curând și că îmi voi usca astfel hainele.

După un scurt timp, a trebuit să mă opresc fiindcă am ajuns la un braț de mare care părea că pătrundea adânc spre uscat. Cum nu aveam mijloacele necesare ca să îl traversez, a trebuit să îmi schimb direcția și să pornesc încotro mi se părea că se termină.

La început, brațul de mare se îngusta, dar mai târziu, spre surprinderea mea, s-a lărgit iar. Mi-am scormonit mintea, dar nu am reușit să îmi explic lucrul acela. În cele din urmă am dat peste o ridicătură și am înțeles că mă aflam pe o insuliță, searbădă, înconjurată de pretutindeni de apa sărată a mării.

În loc să mă usuc la soarele care răsărea, a trebuit să înfrunt ploaia care s-a pornit. Soarta mea a devenit vrednică de milă.

Brusc, mi-am amintit de vergă[1]. Ceea ce mă ținuse la suprafață pe valuri mă va putea ajuta și la traversarea acelui braț de mare. M-am urcat pe ridicătură cu acest gând, să mă orientez și să mă întorc în locul de unde venisem.

---

[1] Vergă – bară fixă sau mobilă care servește la susținerea velelor. (n.r.)

În cele din urmă am ajuns iar în golfulețul unde nimerisem prima oară, dar eram mai mult mort decât viu. La prima vedere, mi s-a părut că verga se afla mai departe decât acolo unde o lăsasem. Nisipul neted, și tare sub picioare era așezat în mod gradat, ceea ce mi-a permis să înaintez în larg până când apa mi-a ajuns la gât, iar valurile mici mă loveau în față.

La adâncimea aceea însă nu mă mai puteam bizui pe picioare și nu am mai îndrăznit să mă aventurez în larg. Verga se vedea plutind liniștit la vreo douăzeci de picioare înaintea mea.

Suportasem totul bine până la acea ultimă dezamăgire. De îndată ce am revenit pe țărm, m-am prăbușit la pământ, în nisip, și am plâns.

Timpul pe care l-am petrecut pe insulă mi se pare și azi atât de îngrozitor, încât aș vrea să nu mai povestesc despre el. Știam că orice crustaceu e bun de mâncat. Printre stâncile insulei am găsit multe scoici, pe care abia am putut să le smulg din locurile unde se găseau. Am găsit unele mici, cărora englezii le zic „buckies". Cu două dintre ele mi-am rezolvat problema hranei, mâncându-le reci, așa cum le vânasem.

Canalul care taie insula dinspre ținutul lui Ross, se deschide spre nord într-un golf, care se închide iar, pe țărmul numit Sound of Iona. Vecinătatea acelui loc am ales-o ca să îmi fac un adăpost.

Crustaceele creșteau în număr mare acolo, iar când venea refluxul le ciuguleam repede. Dar mai aveam un motiv să mă instalez în acea zonă. De pe micuța colină care se ridica lângă golf, se zărea o fostă biserică și acoperișurile de la casele celor ce locuiau în Iona.

Pe de altă parte, peste ținutul lui Ross, o zonă foarte joasă, vedeam că se ridica fumul, ziua și noaptea, ca de la o gospodărie aflată într-o depresiune.

Urmăream mereu să văd dacă nu apare vreo barcă sau cineva care să se îndrepte către Ross. Încă ploua iar eu am adormit, la fel de ud, supărat, dar întărit totuși de gândul că nu departe de mine se aflau vecinii mei de pe insula Iona.

Charles al II-lea declarase că un om poate sta fără adăpost în climatul Angliei mai multe zile decât în oricare altă țară din lume. Era,

evident, afirmația unui rege care avea un palat și se schimba numai cu haine uscate. Probabil că el a avut noroc atunci când a fugit de la Worcester, fiind mai avantajat decât mine pe insulița aceea. Deși era în mijlocul verii, plouă mai mult de douăzeci și patru de ore, iar norii nu se împrăștiară decât în după amiaza celei de-a treia zile.

Atunci s-au întâmplat și incidentele. Dimineața am văzut o căprioară roșie, care-și expunea coarnele, stând în ploaie pe o ridicătură de pe insulă. Dar de-abia ce m-a văzut ridicându-mă de sub stânca unde mă adăposteam, că a și fugit.

M-am gândit că trecuse înot brațul de mare.

Puțin mai târziu săream din nou după scoicile mele. Am văzut o monedă de o guinee care a căzut lângă o stâncă din fața mea și a ajuns sub apă. Când marinarii mi-au dat înapoi două treimi din suma pe care o primisem de la Ebenezer, nu mi-au restituit și punga de piele pe care o aveam de la tatăl meu. Astfel că, din ziua aceea, mi-am pus aurul într-un buzunar închis cu un nasture. În momentul acela, mi-am dat seama că avea o gaură. Am băgat repede mâna în buzunar, ca să îmi verific bănuiala. Dar asta înseamnă să încui grajdul după ce armăsarul fusese furat.

Plecasem de pe chei, de la Queen's Ferry, cu aproape cincizeci de lire sterline. N-am mai găsit, în clipa aceea, decât două monede de câte o guinee și un șiling din argint.

Este adevărat că am cules cea de-a treia guinee puțin mai târziu. Zăcea, strălucitoare, pe un petic de iarbă. Posedam astfel o avere de trei lire sterline și patru șilingi, bani englezești. Reprezenta moștenirea mea legală, care nu-mi prea era de folos pentru a nu muri de foame pe insulița aceea din extremitatea sălbatică a Scoției.

În nord-vestul Earraid-ului se află o stâncă înaltă, pe care, deoarece avea un vârf foarte plat și de acolo puteai vedea ținutul Sound, am început să o frecventez. Nu prea stăteam în același loc, decât în timpul somnului, pentru că starea mizerabilă în care mă găseam nu îmi dădea pace. De aceea tot umblam, mă urcam și mă dădeam jos de pe stânci, mișcându-mă prin ploaie.

De îndată ce s-a ivit soarele, m-am așezat în vârful acelei stânci ca să mă usuc. Plăcerea provocată de soare este un lucru care nu

poate fi descris. M-a făcut să mă gândesc, cu bucurie, la sfârșitul necazurilor mele, crescân- du-mi astfel moralul, căci eram disperat.

De asemenea, am cercetat marea și insula Ross cu mult interes. La sud de stânca mea, o parte a insulei se ridica și ascundea vederii oceanul, astfel că o barcă putea să se apropie de mine din partea aceea și n-aș fi avut cum să o sesizez.

Brusc, o ambarcațiune cu pânză maronie și doi pescari la bord a început să se învârtă pe lângă un colț al insulei, plecând spre Iona. Am țipat cât am putut, apoi m-am ridicat în genunchi pe vârful stâncii și mi-am încrucișat mâinile, rugându-mă de ei. Se aflau destul de aproape ca să mă audă. Le-am distins chiar și culoarea părului. Nu exista nicio îndoială că m-au observat, pentru că au început să strige în limba galeză și să râdă. Doar că barca nu s-a întors, ci a pornit mai departe, în linie dreaptă către Iona.

Nu puteam să cred că erau atât de răi, de aceea am început să alerg pe țărm sărind printre stânci și strigând după ei. Chiar și când am ajuns prea departe ca să îmi mai audă vocea, tot am mai strigat în urma lor. Dar, când am înțeles că nu mai era nicio speranță, îmi venea să mor.

În ziua următoare, a patra din îngrozitoarea perioadă petrecută acolo, m-am trezit foarte slăbit. Dar strălucirea soarelui și limpezimea aerului, faptul că am mâncat niște scoici gustoase m-au revigorat și mi-au crescut moralul.

Abia m-am întors pe stânca mea, unde mergeam imediat după ce mâncam ceva, și am și observat o barcă venind dinspre Sound, având partea din față orientată către mine.

N-am mai putut sta locului, ci am fugit pe plajă, sărind printre stânci, ca să mă apropii cât mai mult de ea. Am intrat în apă strigând și a fost o minune că nu m-am înecat. Picioarele îmi tremurau de emoție, iar gura mi se uscase, astfel că a trebuit să mi-o umezesc cu apă de mare pentru a mai putea striga iar.

În această vreme, barca se apropia. Mi-am dat seama că era aceeași pe care o văzusem cu o zi înainte și avea la bord aceiași oameni. I-am recunoscut după păr, care la unul avea o strălucire spre galben, iar la celălalt spre negru.

Se mai afla însă un om cu ei și părea să fie de familie bună.

După ce s-au apropiat, vorbind încet, la un moment dat s-au oprit, lăsând barca să plutească în voia ei. Îi ciuda rugăminților mele neîncetate, nu și-au reluat drumul, iar ceea ce m-a speriat cel mai mult a fost că omul nou apărut la bord râdea în timp ce vorbea și se uita la mine.

Apoi s-a ridicat și mi s-a adresat într-o limbă ciudată. În timp ce îmi vorbea făcea diverse gesturi din mână.

I-am răspuns că nu știam galeza. Atunci s-a supărat. Mi-am dat seama că el credea că îmi vorbește în englezește. Ascultându-l foarte atent, am prins cuvântul „whateffer" de mai multe ori. Restul însă era în galeză și pentru mine însemna același lucru cu greaca sau ebraica.

— „Whatever", i-am zis eu, ca să-i arăt că am înțeles ceva din ce vorbea el.

— Da, da, a făcut el, apoi s-a uitat la ceilalți oameni ca și cum ar fi vrut să le zică: „V-am spus doar că știu engleza".

După care a pornit-o mai departe în galeză.

Am distins alt cuvânt, „tide". Am avut apoi un licăr de speranță. Mi-am amintit să dădea din mâini arătând spre insula Ross.

— Vrei să spui că la sfârșitul fluxului...

N-am apucat să îmi termin fraza.

— Da, da, a făcut el. Flux.

M-am întors cu spatele la barcă. Sfătuitorul meu a început iar să vorbească și să râdă împreună cu ceilalți doi. Am refăcut drumul pe care venisem, sărind printre pietre și am început apoi să fug cum nu o mai făcusem niciodată.

După aproape o jumătate de oră am ajuns pe malul golfului. Apa lui scăzuse mult, îmi ajungea până la genunchi, și am trecut-o plescăind-o cu picioarele, ajungând astfel pe celălalt mal, pe insula principală a micului arhipelag.

Un băiat crescut pe mare n-ar fi stat nici măcar o zi pe Earraid, care este ceea ce oamenii numesc o insuliță doar în timpul fluxului, pe care se poate ajunge sau de pe care poți pleca de cel puțin două ori pe zi, fără ca măcar să te uzi!

Chiar și eu, dacă aș fi stat și aș fi observat mareele în loc să caut scoici, dacă m-aș fi gândit puțin la acel lucru, în loc să îmi deplâng soarta, aș fi ghicit repede despre ce era vorba și aș fi părăsit de îndată insulița.

Am văzut de multe ori oameni proști sau păcătoși. Și unii și alții plătesc tribut până la urmă incapacității lor. Cred însă că proștii o fac primii.

Capitolul XV

FLĂCĂUL CU NASTURE DE ARGINT, PRIN INSULA MULL

Ross of Mull, unde ajunsesem, era accidentată și nu se vedea pe nicăieri nicio potecă, ca și pe insulița pe care tocmai o părăsisem. Era plină de mărăcini și stânci. M-am îndreptat imediat către locul de unde văzusem că ieșea fum.

În ciuda slăbiciunii mele și a dificultății drumului parcurs, am ajuns la o casă aflată în fundul unei văi, cam pe la cinci sau șase după-amiaza. Locuința aceea era scundă și lungă, acoperită cu ierburi și construită cu pietre fără mortar. În fața acesteia stătea un om care își fuma pipa la soare.

Cu puțina engleză pe care o știa, m-a făcut să înțeleg că marinarii de pe bric ajunseseră întregi pe țărm și că, în ziua următoare, mâncaseră câte ceva chiar în casa aceea.

— Se afla unul printre ei îmbrăcat ca un gentleman? am întrebat eu.

Mi-a răspuns că toți purtau haine grosolane. Dar unul dintre ei avea pantaloni bufanți și ciorapi lungi, spre deosebire de ceilalți.

— Avea și pălărie cu pene? am întrebat iar.

Mi-a răspuns că nu, că era cu capul descoperit ca și mine.

La început am crezut că Alan își pierduse pălăria. Apoi mi-am amintit de ploaie și am judecat că, mai degrabă, și-a scos-o și a pus-o sub haină. Acest lucru m-a făcut să zâmbesc, în parte pentru grija

pe care prietenul meu o avea pentru obiectele de îmbrăcăminte, dar și pentru capriciile lui relativ la modă.

Brusc, bătrânul s-a bătut cu palma pe frunte și a strigat la mine dacă nu eram, cumva, flăcăul cu nasture de argint.

— Eu sunt, am răspuns.

— Foarte bine atunci, mi-a zis bătrânul. Am să-ți spus ceva legat de felul în care îți poți urma prietenul în ținutul său. Se află în Torosay.

Apoi m-a întrebat cum m-am descurcat și i-am povestit câte ceva despre ceea ce pățisem. După ce am terminat, m-a luat de mână, m-a condus în coliba lui și m-a prezentat soției lui, cu atâta respect, de parcă ea era regina, iar eu un duce.

Femeia, de treabă, mi-a pus dinainte pâine de ovăz și friptură rece de cocoș de munte. M-a bătut cu palma pe umăr și mi-a zâmbit tot timpul, deoarece nu știa engleza.

Bătrânul, ca să nu se lase mai prejos, mi-a adus un punch tare, așa cum se face în ținutul lor. În timp ce mâncam, și după aceea, în timp ce serveam băutura, am început să cred că soarta îmi zâmbea din nou, iar casa aceea, deși era plină de fum și de găuri ca o strecurătoare, mi se părea un palat.

Punch-ul m-a făcut să nădușesc și mi s-a făcut un somn teribil. Bieții oameni m-au lăsat să zac în locul unde adormisem. Astfel că abia în ziua următoare, pe la prânz, am pornit iar la drum, ușurat și restabilit după primirea ce mi se făcuse și veștile pe care le aflasem.

Bătrânul, deși am insistat, nu a vrut să primească niciun ban, ba mi-a dat și boneta veche pe care o ținea pe cap.

Mi-am zis, în sinea mea, că dacă aceia erau scoțienii cei sălbatici, cum li se spunea pe la noi, aș fi vrut ca și englezii mei să se sălbăticească în același fel.

Nu doar că am pornit târziu la drum, dar am și hoinărit cam mult. Am întâlnit mulți oameni, muncind pe ogoarele sărace, care nu hrăneau nici măcar o pisică, sau mânând turme de vaci micuțe prin comparație cu mărimea măgarilor.

Îmbrăcămintea obișnuită a scoțienilor de la munte, fiind interzisă încă de la Revoltă, iar oamenii obligați să se îmbrace precum

englezii, lucru care le displăcea, nu-i împiedica să apară în cele mai felurite costumații.

Am încercat să intru în vorbă cu ei pe drum, dar puțini cunoșteau engleza, iar aceștia erau, de obicei, cerșetori sau vagabonzi. Știam că Torosay trebuia să fie punctul final al călătoriei mele și le-am repetat acest nume pentru a fi îndrumat într-acolo. Dar, în loc să îmi dea o indicație simplă, încercau să îmi vorbească mult în galeză, ceea ce mă scotea din sărite. Astfel, a fost o adevărată minune că am putut să îmi văd de drumul cel bun.

În cele din urmă, pe la opt seara, obosit, am ajuns la o casă izolată, unde m-am rugat să fiu primit. Am fost refuzat până ce am apelat la puterea banilor.

Atunci, stăpânul casei, care pretindea că nu știe englezește și mă gonea de la ușa lui prin semne, a început să vorbească binișor în graiul meu și a fost de acord ca, pentru cinci șilingi, să mă lase să mă adăpostesc la el și să îmi arate, a doua zi, drumul spre Torosay.

În ziua următoare ne-am trezit înainte de ora cinci dimineața. Dar șmecherul care mă găzduise a plecat imediat să care snopii, astfel că am plecat de la el abia după trei ore, după cum veți afla, în urma unei înțelegeri dezavantajoase pentru mine.

Curând după ce am plecat am început să urcăm pe coasta unui deal. Am trecut pe partea cealaltă și abia că nu se mai vedeau ferestrele casei lui, când mi-a spus că Torosay se afla drept înaintea mea și că drumul cel mai bun pentru mine era o cărare care se vedea bine și care trecea peste culmea unui deal.

— Nu prea mă interesează lucrul acesta, i-am răspuns, din moment ce tot mă însoțești.

Dar el mi-a vorbit în galeză, spunându-mi că nu știe englezește.

— Dragul meu, i-am zis, am învățat că îți amintești de engleză doar atunci când vrei. Ce vrei ca să îți amintești. Mai mulți bani?

— Cinci șilingi, mi-a spus, și te duc chiar acolo.

M-am gândit și i-am oferit numai doi, pe care i-a primit bucuros. A insistat să i-i dau pe loc, fiindcă spunea că aduc noroc. Pentru el, nu pentru mine.

Cei doi șilingi nu l-au făcut să meargă decât câteva mile. La capătul acestei distanțe s-a așezat jos și și-a scos pantofii din picioare, ca unul care vrea să se odihnească.

De data asta m-am înfuriat.

— Aha, am strigat la el, iar ai uitat engleza?

— Cam așa ceva, mi-a răspuns.

Fierbeam și am ridicat mâna să îl lovesc. El a scos un cuțit, s-a ghemuit și se uita la mine ca o pisică sălbatică pregătită de atac. Atunci am uitat de toate, și, furios, m-am aruncat asupra lui, i-am dat la o parte cuțitul cu mâna stângă și cu dreapta l-am lovit în gură.

Eu eram un flăcău voinic și înfuriat, în vreme ce el era cam prăpădit. S-a prăbușit la pământ înaintea mea. Din fericire, când a căzut, cuțitul i-a scăpat din mână.

Am luat arma de jos, ca și pantofii lui, plecând mai departe la drum după ce îl descălțasem și îl lăsasem cu mâinile goale.

După o jumătate de oră de mers, am dat peste un voinic, care se mișca destul de repede, dar pipăia înaintea lui cu un baston. Era orb și mi-a spus că era un catihet. Chipul lui nu mi-a plăcut însă. Părea întunecat, amenințător și ascuns.

De cum am început să mergem mai departe împreună, am observat că din buzunarul hainei i se vedea oțelul unui pistol. N-am putut însă înțelege de ce un om bisericos purta armă, nici felul în care orb fiind, o putea folosi.

I-am povestit despre ce pățisem cu ghidul meu, căci eram mândru de isprava mea, iar lauda de sine întrecea cu mult prudența. Când am menționat că îi dădusem cinci șilingi a țipat așa de tare că mi-am dat seama că nu mai trebuia să-i amintesc și de ceilalți doi. M-am bucurat că nu-mi putea vedea roșeața din obraji.

— I-am dat prea mult? am întrebat cam reținut.

— Mult prea mult! Eu te duc la Torosay pentru o înghițitură de brandy. În plus, vei avea prilejul să însoțești un om deosebit.

I-am răspuns că nu înțelegeam cum mă putea conduce un orb, dar el a râs și a zis că bastonul lui era mai bun decât ochii unui vultur.

— Și nu doar atât, a continuat el. Cu mai mult timp în urmă, când se duceau lupte pe aici și ținutul era plin de arme, puteam trage bine cu pușca. Dacă aș avea un pistol cu care să încerc să nimeresc ceva, ai vedea ce bine îl folosesc!

I-am răspuns că nu purtam așa ceva și m-am ținut mai la distanță de el. Nu avea de unde să știe, dar uneori pistolul din buzunar i se vedea în întregime. Oricum, soarele strălucea în oțelul armei. Dar, din fericire, el nu știa acest lucru.

A început să îmi pună întrebări cu viclenie, pentru a afla de unde vin, dacă eram bogat, dacă îi puteam schimba o monedă de cinci șilingi, pe care mi-a declarat, chiar în acel moment, că o avea în buzunar, astfel că tot timpul se apropia de mine, iar eu încercam să îl evit.

Când i-am spus că aveam un pistol în buzunar, ca și el, a tresărit. L-am amenințat că, dacă nu va trece dealul către sud o să-i împrăștii creierii pe jos.

Brusc, a devenit foarte politicos. Și, după ce a încercat un timp să mă mai potolească, a început iar să vorbească în galeză și a întins-o.

L-am urmărit cum se depărta, printre mărăcini, pipăind cu bastonul, până când a trecut de culmea dealului și a dispărut în vale. Apoi am pornit iar la drum către Torosay, mulțumit că mergeam singur, mai bine decât însoțit de un om deosebit, așa ca el.

Aceea a fost o zi ghinionistă. Cei doi, cu care o scosesem la capăt până la urmă, au fost cei mai ticăloși oameni din toți cei pe care i-am întâlnit în munții Scoției.

La Torosay, aflat lângă Sound of Mull și îndreptat către insula principală din arhipelagul Morven, atmosfera mi s-a părut deosebită. Cel care ține un han acolo este mai primitor decât în părțile noastre, mai ales că nu are de-a face decât cu trântori și beți. Hangiul pe care l-am întâlnit vorbea bine englezește și a crezut că eram un fel de școlar. M-a încercat să vadă dacă știu franceza și n-am putut să-i țin piept.

Apoi am trecut la latină, unde amândoi ne-am dovedit la fel de buni.

Această plăcută rivalitate ne-a făcut să ne împrietenim. Astfel că am stat și am băut punch cu el, mai bine-zis am stat și m-am uitat cum a băut el, până când s-a cherchelit și a început să plângă pe umărul meu.

În cele din urmă, când hangiul nu a mai putut bea, m-a condus la un pat, unde am adormit repede.

De departe, mă simțeam mai puternic și eram mai sănătos după atâtea încercări, decât fusesem la începutul lungii mele călătorii...

Capitolul XVI

FLĂCĂUL CU NASTURE DE ARGINT STRĂBATE MORVEN-UL

Există un feribot între Torosay și Kinlochaline, care face curse regulate către insula principală. Amândouă țărmurile din Sound se află în stăpânirea puternicului clan Maclean, iar cei care călătoreau alături de mine pe bac făceau parte, cam toți, din acel neam. Căpitanul vasului, pe de altă parte, se numea Neil Roy Macrob. Din moment ce un Macrob îi era rudă lui Alan și acesta din urmă însuși mă trimisese pe respectivul feribot, nu știam cum să fac să pot discuta mai repede între patru ochi cu Neil Roy.

Ajungând la Kinlochaline, am avut ocazia să îl surprind pe Neil Roy într-un loc izolat de pe plajă și i-am zis că eram sigur că făcea parte dintre oamenii lui Appin.

— Și de ce nu? mi-a răspuns el.

— Caut pe cineva, am continuat. Mi-a trecut prin cap că ați putea să-mi dați vești de la el. Se numește Alan Breck Stewart.

Și, prostește, în loc să-i arăt nasturele de argint, i-am strecurat un șiling în palmă.

El s-a dat un pas înapoi.

— M-ai jignit greu, mi-a zis el. Nu în acest fel se poartă un om de onoare cu altul ca el. Cel despre care ai întrebat se află în Franța, dar chiar dacă s-ar afla pe aici, iar chimirul ți-ar fi plin de șilingi, tot nu i-aș clinti nici măcar un fir de păr.

I-am spus că greșisem și, fără a mai pierde timpul ca să îmi cer scuze, i-am arătat nasturele de argint.

— Ei, asta-i altceva, mi-a zis el. Ar fi trebuit să începem cu sfârșitul. Dacă tu ești flăcăul cu nasture de argint totul e în regulă, iar eu am sarcina ca tu să nu pățești ceva rău pe aici. Iartă-mă că ți-am vorbit la supărare. Nu trebuie să pronunți niciodată numele lui Alan Breck. De asemenea, să nu oferi niciodată bani murdari unui om de onoare din Hieland.

Nu mi-a fost ușor să îmi prezint scuzele. I-am zis, și era adevărat, că nu visasem niciodată că mă va ridica la rangul de gentleman. Pe de altă parte, Neil, la rândul său, nu dorea să-și prelungească întrevederea cu mine. Trebuia doar să îmi dea niște indicații, nimic mai mult.

M-a îndrumat să trag în noaptea aceea la un han din Kinlochaline, să traversez Morven-ul, în ziua următoare, către Ardgour, iar noaptea să trag la casa unuia, John of the Claymore, care mă aștepta. În cea de-a treia zi urma să trec lacul de la Corran, apoi pe cel de la Balachulish, și să întreb după aceea încotro se afla locuința lui James of the Glens, din Aucharn, în Duror of Appin.

Hanul din Kinlochaline era un loc urât și zgomotos, o cocină de porci plină de fum, de paraziți. Eram tare nemulțumit de cest lucru și de indicațiile greșite primite de la Neil. Cu toate acestea, mi-am zis că putea fi și mai rău...

În ziua următoare, dis-de-dimineață, am întâlnit un om micuț, voinic și serios, care mergea foarte încet, citind uneori dintr-o carte și punând degetul pentru a marca pasajul respectiv, îmbrăcat decent, astfel că părea un fel de cleric.

Mi-am zis că era un alt catihet, dar cu totul diferit de orbul din Mull. Părea, într-adevăr unul dintre cei trimiși de Societatea din Edinburgh pentru Propagarea Credinței Creștine ca să evanghelizeze locurile sălbatice din nordul Scoției.

Se numea Henderland. Vorbea asemenea celor din sudul țării, iar eu mă plictisisem să aud cum suna limbajul celor din nord. Și, în afară de faptul că proveneam din aceeași regiune, am găsit că mai aveam și alte puncte comune. Bunul meu prieten, pastorul din

Essendean, tradusese în galeză un mare număr de imnuri și cărți de rugăciune, pe care le folosea Henderland și le ținea la mare cinste. De altfel, chiar citea una dintre acestea în momentul când ne întâlnisem.

Nu i-am povestit despre treburile mele mai mult decât era înțelept să o fac. De altfel, faptul că treceam prin Balachulish nu-i putea atrage prea mult atenția, spre deosebire de Aucharn sau Duror, care erau localități mici și izolate și l-ar fi pus pe gânduri.

El mi-a spus multe despre munca sa și oamenii în mijlocul cărora propovăduia, despre călugări și iacobiți, despre îmbrăcăminte și alte curiozități din locuri și timpuri diferite. Vorbea destul de moderat, blamând uneori Parlamentul, mai ales pentru că acesta formulase Actul Dezarmării în așa fel, încât îi afecta mai mult pe cei care purtau costumele specifice regiunilor din nord decât pe cei care luptaseră efectiv împotriva englezilor.

Echilibrul de care dădea dovadă m-a făcut să-l întreb despre Vulpoiul Roșu din ținutul Appin. Mi se părea firesc faptul că știa multe despre un ținut prin care călătorise nu o dată.

Mi-a răspuns că acolo lucrurile nu erau prea bune.

— E o minune că arendașii de acolo găsesc bani să plătească birurile, fiindcă aproape sunt morți de foame. Nu e vorba de o întâmplare, domnule Balfour. Aș fi vrut să fie așa... Acei arendași nu au însă de ales. James Stewart din Duror, cunoscut și ca James of the Glens, fratele vitreg al lui Ardshiel, șeful clanului, se poartă foarte urât cu ei. Mai e unul, care se numește Alan Breck...

— Ah! am strigat. Ce-i cu el?

— Poate că vântul îi duce acum la urechi vorbele noastre, îmi zise Henderland. E, în același timp, aici și în altă parte. O adevărată pisică sălbatică. Nu m-ar mira să ne pândească mișcările chiar din tufișurile aflate în jurul nostru! Să nu crezi că așa ceva e o glumă, domnule.

I-am zis că nu, iar el a repetat ultimele cuvinte.

— Probabil că așa este, a continuat el. Mi se pare ciudat însă că nu îți pasă de toate astea. Totuși, așa cum spuneam, acest Alan Breck este un om fără rușine, un tip disperat. Se știe că este mâna

dreaptă a lui James. Viața lui s-a irosit degeaba. Se ascunde prin pădure și se sperie de orice. Dar, dacă vreun arendaș nu-și plătește la timp datoriile, imediat îl amenință cu pumnalul.

— Ce poveste neplăcută, domnule Henderland! N-aș mai vrea să o ascult.

— Nu-i chiar așa, îmi zise el. Cei de acolo se și iubesc și țin unul la altul. Acesta e un lucru foarte bun. Chiar dacă nu sunt creștini adevărați, sunt oameni de treabă.

— Dar ce știți despre agentul regelui acolo?

— Colin Campbell? m-a întrebat Henderland. Și-a băgat capul într-un cuib de viespi.

— Am auzit că vrea să-i dea afară cu forța pe arendași, să-i scoată de pe pământurile lor.

— Da. Iar afacerea asta s-a auzit până departe, după cum vorbește lumea. Mai întâi, James of the Glens a dat târcoale pe la Edinburgh și a venit cu niște avocați, începând procesul. Apoi a venit iar Colin Campbell și a învins, chiar și pe cei de la visteria statului. Acum, am aflat că primul dintre arendași va fi izgonit mâine. Lucrul acesta se va face la Duror, chiar sub ferestrele casei lui James, ceea ce nu mi se pare o treabă prea înțeleaptă.

— Crezi că se vor bate? l-am întrebat.

— În principiu, mi-a răspuns Henderland, sunt dezarmați, sau așa ar trebui, dar există multe arsenale ascunse în locuri sigure.

Astfel, am continuat să mergem și să discutăm în cea mai mare parte a zilei. În cele din urmă, domnul Henderland, după ce și-a exprimat plăcerea pe care i-o produsese tovărășia mea și mulțumirea că întâlnise pe un prieten al domnului Campbell, mi-a propus să facem o mică pauză de odihnă, iar noaptea să dormim în căsuța lui aflată nu departe de Kingairloch.

Ca să vă spun adevărul, m-am bucurat. Nu mi-ar fi plăcut să ajung la John of the Claymore, mai ales că, după dubla mea aventură, cu ghidul și cu căpitanul vasului, mi-era puțin teamă de highlanderii necunoscuți.

Am fost deci de acord, ne-am strâns mâinile, iar după-amiază am ajuns la o căsuță de pe malul lacului Linnhe. Soarele dispăruse deja

în spatele munților Ardgour, care sunt lipsiți cu totul de vegetație. Strălucea însă peste cei din Appin și chiar mai departe.

Lacul era liniștit, doar pescărușii țipau de pe maluri. Locul avea ceva solemn și odihnitor.

Abia am ajuns la ușa casei domnului Henderland că, spre marea mea surpriză, mai ales fiindcă mă obișnuisem deja cu politețea highlanderilor, m-a dat la o parte destul de brutal, a intrat repede într-o cameră, a luat un borcan și o linguriță mică din corn, după care a început să tragă pe nas un praf. A strănutat sănătos, apoi m-a privit zâmbind.

– Am făcut un legământ, mi-a zis el. Am făcut legământ ca să nu-l port cu mine. Fără îndoială, este o privațiune grea. Dar, când mă gândesc la martiri, nu doar la cei scoțieni, ci la cei din întreaga creștinătate, mi se pare un fleac să renunț, măcar un timp, la praful de prizat.

Înainte de a merge să ne culcăm, mi-a oferit o monedă de șase pence, care să-mi fie de folos la drum, pe care a scos-o din mica lui rezervă pe care o ținea într-un orificiu din perete. La acel exces de bunătate nu am știut ce să fac. A fost însă atât de cinstit cu mine că mi-am dat seama că nu aveam de ales. Am făcut deci cum mi s-a părut mai bine și l-am lăsat mai sărac decât mine.

Capitolul XVII

MOARTEA VULPOIULUI ROȘU

În ziua următoare, domnul Henderland mi-a găsit un om care avea o barcă și traversa lacul Linnhe, în aceeași după-amiază, pentru a pescui în Appin. Voia să mă ia cu el, fiindcă era singur pe ambarcațiune. Astfel am salvat o lungă zi de mers pe jos și banii pe care i-aș fi dat pe două feriboturi.

În cele din urmă, am ajuns atât de aproape de coastă la intrarea în Loch Leven, încât am cerut să fiu lăsat pe țărm. Vâslașul meu,

care era un tip onest și respecta cuvântul pe care i-l dăduse catihetului, ar fi vrut să mă ducă până la Balachulish.

Aceasta însemna însă ca să mă ducă mai departe de destinația mea secretă. De aceea am insistat și am fost lăsat pe țărm pe lângă pădurea Lettermore sau Lettervore, fiindcă am auzit spunându-i-se în ambele feluri, care se găsea în ținutul Appin.

Acolo n-am fost deranjat doar de un nor de țânțari, ci mai ales de îndoielile născute în mintea mea. Mă gândeam de ce trebuia să mă aliez eu cu un bandit și un ucigaș ca Alan, în loc să pornesc, asemenea unui om cu judecată, către sud, orientându-mă singur și susținându-mă financiar.

Ce aveau să creadă despre mine domnii Campbell sau Henderland dacă aflau despre nebunia mea? Aceste întrebări începeau să mă roadă mai mult ca oricând.

Cum stăteam și mă gândeam, am auzit un zgomot făcut de oameni și de cai, care veneau prin pădure. Nu mult după aceea, de după un cot al drumului, au apărut patru călători.

Pe acolo, drumul era atât de accidentat, încât abia își puteau conduce caii. Primul dintre ei erau un gentleman înalt și roșcovan, cu chip arogant și îmbujorat, care își ținea pălăria în mână și își făcea vânt cu ea. Cel de-al doilea, cu veșmintele sale întunecate la culoare și cu peruca albă, părea un avocat.

Al treilea era un servitor și purta peste haine un pled scoțian, ceea ce arăta că stăpânul său făcea parte din nobilimea highlanderilor. Doar un om în afara legii sau cineva aflat în conflict cu guvernul ar fi îndrăznit să poarte tartanul.

Dacă aș fi cunoscut mai bine lucrurile, mi-aș fi dat seama că tartanul avea culorile clanului Argyle sau Campbell. Servitorul avea un portmantou prins cu curelușe de cal și o plasă cu lămâi care îi atârna de șa și îi foloseau la pregătirea punch-ului, lucruri care erau obișnuite când călători de seamă cutreierau acele ținuturi.

Cât despre cel de-al patrulea, care încheia grupul, mi se părea că îl mai văzusem și era un ofițer.

De cum i-am văzut că vin, mi-am zis, din motive pe care nu vi le dezvălui, că trebuie să îmi continui aventura. Când primul dintre ei

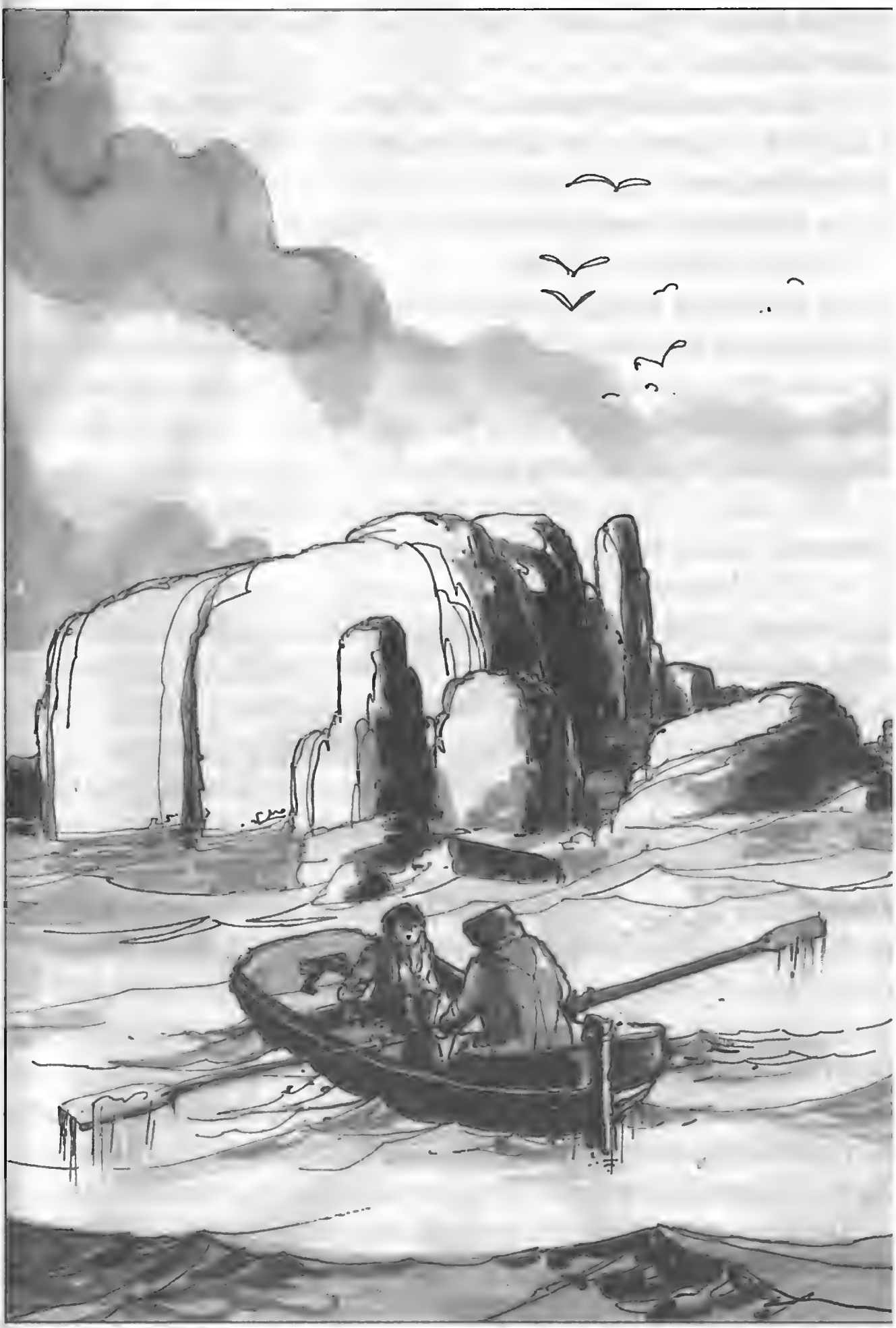

În ziua următoare, domnul Henderland mi-a găsit un om care avea o barcă și traversa lacul Linnhe...

a ajuns în fața mea, m-am ridicat și l-am întrebat care era drumul către Aucharn.

— Și ce cauți dumneata la Aucharn? m-a întrebat Colin Roy Campbell of Glenure, cel căruia i se spunea Vulpoiul Roșu, căci pe el îl oprisem eu.

— Pe cel care locuiește acolo, i-am zis.

S-a uitat chiar în ochii mei.

— Limba ta e ascuțită, a zis el în cele din urmă. Nu sunt însă un om căruia să nu-i placă sinceritatea. Dacă m-ai întrebat care este drumul către ușa lui James Stewart în oricare altă zi în afară de aceasta, nu ți-ar fi plăcut ce ai fi pățit. Dar azi... Ce spui, Mungo? făcu el, întorcându-se către avocat.

Dar, chiar când s-a întors, a răsunat o împușcătură de pe înălțimea unui deal. Glenure s-a prăbușit la pământ.

— Ah! M-au lovit! strigă el.

Avocatul îl luă în brațe, ținându-i capul ridicat, în vreme de slujitorul, disperat, își strângea degetele. Omul, rănit, se uita speriat de la unul la altul. Glasul, dus de vânt, i se schimbase cu totul:

— Ah! M-au ucis! strigă el. M-au ucis! Aveți grijă de voi...

A încercat să își desfacă hainele ca să se uite la rană, dar degetele îi alunecau pe nasturi. A holbat ochii, apoi capul i-a căzut greu și a trecut în lumea dreptților.

Avocatul nu a scos un cuvânt, dar chipul îi era ascuțit ca un toc și alb de parcă murise el. Servitorul a izbucnit în țipete și lacrimi, ca un copil. În ceea ce mă privește, stăteam înțepenit și mă holbam la ei, cuprins de groază. Ofițerul a fugit imediat înapoi, ca să-i grăbească pe soldații rămași în urma lor.

Cred că în clipa aceea mi-am venit în fire, fiindcă imediat am început să mă urc pe deal, țipând cât puteam mai tare:

— Ucigașul! Ucigașul!

De la crimă trecuse atât de puțin timp că de îndată ce am ajuns pe o ridicătură, am zărit, printr-o deschizătură între dealuri, că ucigașul mergea, nu prea departe de locul unde mă aflam. Era un om înalt și purta haine negre, cu nasturi metalici. În mână ținea o pușcă.

Ucigașul s-a uitat o clipă peste umăr, apoi a rupt-o la fugă. După câteva clipe s-a pierdut printre tufe. Apoi s-a ivit iar la loc deschis și am putut să-l văd cățărându-se ca o veveriță, până când s-a ascuns iar după o stâncă și nu l-am mai zărit.

Mă aflam la marginea pădurii și astfel, când m-am oprit și am privit în urmă, am surprins faptul că deschizătura dealului se găsea acum sub mine.

Avocatul și ofițerul stăteau în drum, strigând la mine și făcându-mi semne ca să mă întorc. La stânga lor, soldații, cu puștile în mâini, intraseră prin pădure și o scotoceau.

— Zece lire sterline dacă puneți mâna pe băiat! le striga avocatul. Este un complice! Stătea aici ca să ne oprească și să ne țină de vorbă!

Soldații au început să se îndrepte către mine, unii dintre ei venind în fugă. Eu stăteam pe loc.

— Repede, aici, printre copaci! răsună o voce, chiar lângă mine.

Deși abia dacă îmi dădeam seama ce făceam, m-am supus. De abia am plecat din locul acela, că au răsunat împușcăturile, și gloanțele au început să șuiere printre mesteceni.

La adăpostul copacilor l-am găsit pe Alan Breck, cu o undiță în mână. Nu m-a salutat. Nu era timp de așa ceva. Mi-a zis doar:

— Vino!

Și am început să alergăm de-a lungul muntelui spre Balachulish.

Fugeam printre mesteceni. Ne opream în spatele unor ridicături, apoi ne târam prin ierburi.

Nu ne găseam liniștea. Inima îmi bătea să îmi spargă pieptul. Nu aveam nici timp, nici suflu ca să pot vorbi. Îmi amintesc doar că, uneori, Alan se oprea și se uita înapoi. De câte ori făcea asta, se auzeau strigătele îndepărtate ale soldaților și amenințările lor.

După un sfert de oră, Alan s-a oprit, s-a lăsat jos, în iarbă, și s-a întors către mine:

— Acum, mi-a spus el, să faci ca mine, dacă vrei să îți salvezi pielea.

Am pornit-o înapoi, cu aceeași viteză, dar mai prudenți, străbătând muntele cam prin același loc pe unde veniserăm, doar că ne

găseam ceva mai sus. În cele din urmă Alan a ajuns iar în pădurea Lettermore, unde îl găsisem la început. S-a lăsat jos, în ferigă, gâfâind din greu.

Coastele mă dureau, eram ameţit, limba îmi atârna afară din gură şi îmi era uscată, astfel că m-am prăbuşit lângă el, ca şi mort.

Capitolul XVIII

CE AM VORBIT CU ALAN ÎN PĂDUREA LETTERMORE

Alan şi-a revenit primul. S-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre marginea pădurii, a cercetat atent locurile, apoi s-a întors lângă mine şi s-a aşezat jos.

— Te-ai cam încălzit, David, mi-a zis el.

Nu am spus nimic, nu mi-am ridicat privirea către el. Văzusem crima aceea şi un bărbat voinic, vesel, care fusese omorât în câteva clipe. Îmi părea rău pentru cele întâmplate! Şi, cu toate acestea, gândurile acelea nu reprezentau decât o parte din frământările mele.

Fusese ucis omul pe care îl ura Alan. Alan se afla printre copaci şi a fugit de soldaţi. Şi, fie că el a fost braţul care a făptuit crima sau capul care a plănuit-o, vina lui nu era mai mică. După mine, singurul prieten pe care îl aveam prin acele locuri sălbatice era vinovat de vărsare de sânge.

Îmi inspira groază. Nu-l puteam privi în faţă. Aş fi vrut să mă aflu mai degrabă pe insula aceea friguroasă şi umedă, decât în pădurea aceea călduroasă, lângă un asasin.

— Încă îţi mai e teamă? mă întrebă.

— Nu, i-am răspuns eu, privind mai departe în iarbă. Acum nu îmi este teamă şi pot vorbi. Te admir, Alan, dar felul în care acţionezi tu nu îmi place şi nici nu e creştinesc. Pe scurt, va trebui să ne despărţim.

— Mă despart cu greu de tine, David, şi aş vrea să ştiu ce motive te îndeamnă la asta, mi-a răspuns el, grav. Dacă ştii ceva care îmi

pătează reputația, primul lucru pe care ar trebui să-l faci, ținând seama de prietenia noastră, constă în a mi-l spune. Iar dacă îți displace tovărășia mea, atunci e mai bine ca eu să judec dacă tu mă jignești sau nu în acest mod.

— Alan, ce rost mai are să mă întrebi? Știi foarte bine că un Campbell zace însângerat în drum...

— Iar eu, făcu el, scoțându-și pumnalul și prinzându-l cu mâinile într-un fel anume de crucea mânerului, jur pe acest oțel sfințit că n-am luat parte la niciun fel de crimă!

— Slavă Domnului! am strigat eu și i-am întins mâna.

S-a făcut că nu mă vede.

— Te consumi cam mult pentru un Campbell, mi-a zis el. Nu sunt niște oameni deosebiți, din câte știu.

— Totuși, i-am răspuns, nu poți să mă blamezi, fiindcă știi foarte bine ce mi-ai povestit pe bric. Dar una este a plănui ceva și alta a înfăptui acel lucru. Mulțumesc iar lui Dumnezeu pentru asta. Cum ai fi putut să-i iei viața unui om cu sânge rece, Alan?

Pentru moment, nu puteam spune mai mult.

— Știi însă cine l-a omorât? am întrebat, după câteva clipe. Îl cunoști pe omul cu haine negre?

— Nu mi-am dat seama exact ce fel de haine purta, îmi răspunse el, dar parcă erau albastre.

— Albastre sau negre, asta contează mai puțin. Îl cunoști?

— N-aș putea jura că e el, făcu Alan. A trecut destul de aproape de mine, dar tocmai atunci îmi potriveam pantalonii bufanți.

— Poți jura că nu îl cunoști? i-am strigat, furios pe de o parte, amuzat pe de alta pentru felul în care încerca să ocolească răspunsurile.

— Nu chiar, mi-a răspuns. Am memorie bună, dar unele lucruri prefer să le uit, David.

— Acum înțeleg și altceva, am continuat. Noi doi ne-am expus ca să atragem soldații pe o pistă falsă.

— Cam așa ceva. N-ar fi făcut așa oricare gentleman? Noi doi suntem însă nevinovați.

— Cel mai bine ar fi, deoarece suntem suspectați de crimă, să clarificăm lucrurile, am zis eu. Nevinovatul nu se teme de pedeapsa legii!

— Adevărat, David, nevinovatul are șansa de a fi eliberat de tribunal, dar cel care a tras nu are altceva de făcut decât să ia drumul codrului.

— Alan, i-am răspuns, poate că nu ești creștin în adevăratul sens al cuvântului, dar te apropii. Iată deci că îți întind mâna pentru a doua oară.

De data asta mi le-a întins el pe amândouă, spunându-mi că, fără îndoială, îl vrăjisem cumva, fiindcă era gata să îmi ierte orice. Apoi a devenit foarte serios și mi-a spus că nu mai aveam timp să ne învârtim pe acolo, ci că trebuia să fugim din acel ținut.

El, fiindcă era un dezertor și pentru că întregul Appin avea să fie cercetat pe îndelete, nu puteam rămâne în zonă, iar eu pentru că aveam să fiu, fără îndoială, implicat în crimă.

— Hei, i-am spus, vrând să îi dau o lecție, mie îmi este teamă de justiția din țara mea!

— Ca și când ar fi justiție în țara ta! mi-a zis el. Nu vei fi judecat aici, pe pământurile Stewart-ilor!

— Tot în Scoția voi fi, i-am răspuns.

— Omule, mă uimești uneori. A fost ucis un Campbell. Cazul se va judeca în Inverarar, la reședința neamului Campbell. Cu cincisprezece de a-i lor ca jurați, cu cel mai mare dintre ei, adică ducele, pe scaunul judecătoresc. Dreptate, David? Ți se va face aceeași dreptate pe care a obținut-o Glenure în colbul drumului!

Mărturisesc faptul că, auzind acestea, m-au trecut toți fiorii. L-am întrebat încotro trebuia să fugim. Cum mi-a spus „către Lowlands", aproape că mă hotărâsem să merg cu el. Eram nerăbdător să mă întorc la unchiul meu și să pun mâna pe el. În plus, Alan mi-a spus foarte hotărât că nu-mi voi putea face dreptate prin tribunal, iar eu am început să cred că avea dreptate.

— Voi încerca totuși, Alan. Merg cu tine!

— Bine, dar ai grijă! mi-a zis el. Nu ne va fi ușor. Vom rătăci prin multe locuri, de multe ori vom suferi de foame. Patul îți va fi mlaștina,

viața îți va fi asemenea celei a căprioarei urmărite de vânător. Vei dormi cu mâna pe armă! Îți spun dinainte toate acestea, căci cunosc acest fel de a trăi. Dacă mă întrebi însă ce altă șansă ai ca să scapi cu viață, îți voi răspunde: niciuna. Ori vei merge cu mine ori vei pieri spânzurat!

— Atunci e ușor de ales, i-am zis, și ne-am strâns mâinile.

Apoi ne-am așezat, am mâncat și am băut, până când soarele a fost înghițit de un munte înalt și sălbatic. Știam deci că eram condamnat să rătăcesc alături de tovarășul meu.

Capitolul XIX

CASA ÎNGROZITĂ

Noaptea a venit peste noi în vreme ce umblam, iar norii care fuseseră izgoniți după-amiaza se strânseră din nou, iar stratul lor se îngroșa, astfel că se făcu, pentru acel anotimp al anului, foarte întuneric. Drumul pe care mergeam ducea chiar prin munte. Alan înainta cu multă siguranță, dar nu înțelegeam după ce se putea orienta.

În cele din urmă, după ora zece și jumătate seara, am ajuns pe o culme și am văzut lumini sub noi. Probabil că ușa unei case rămăsese deschisă și de acolo răzbătea lumina focului ori a unei candele. În jurul casei, cinci sau șase persoane se mișcau grăbite, cu tăciuni aprinși în mâini.

Ajuns acolo, el a fluierat de trei ori într-un fel anume. Mi s-a părut ciudat să văd cum, de îndată ce l-au auzit, toate făcliile improvizate s-au făcut nevăzute, ca și cum cei ce le purtau s-ar fi speriat și cum, la al treilea semnal, totul a intrat în normal, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

După ce tipii s-au liniștit, am coborât până ce am ajuns la gardul unei curți. Locul acela părea a fi al unei ferme întărite bine. Un om înalt, bine clădit, i-a strigat ceva lui Alan, în galeză.

— James Stewart, i-a zis Alan, îți cer să vorbești scoțiana, fiindcă aici avem un tânăr gentleman care nu cunoaște alt grai. El este! a

continuat el, punându-și brațul pe mine. E un gentleman din regiunile sudice ale Scoției și un nobil din ținutul de unde vine, dar cred că e mai bine pentru siguranța lui să îi dăm numele de Călătorul.

James of Glens s-a întors o clipă spre mine și mi-a vorbit cu deosebită curtoazie. Apoi s-a întors către Alan.

S-a petrecut un accident nefericit, zise el. Va provoca tulburări în ținut.

Îngrijorat, își frământa mâinile.

— Stai, făcu Alan. Trebuie să vezi și binele în treaba asta. Colin Roy e mort și mulțumesc Cerului pentru asta!

În timp ce ei discutau, m-am uitat către servitori. Unii se mișcau pe scări, scotocind prin acoperișul de paie al construcțiilor de la fermă pentru a găsi arme pe care le aduceau în curte. Erau puști și săbii, ba chiar pistoale și pumnale. Alții le cărau de acolo spre pădure, unde presupun că le îngropau.

Cam atunci a ieșit din casă o servitoare care aducea un pachet. Deseori zâmbeam știind reacțiile rapide ale lui Alan la tot ce era nou.

— Ce duce servitoarea? a întrebat el, imediat.

— Facem curățenie în casă, i-a răspuns James îngrijorat. Vor scotoci tot ținutul Appin și trebuie să avem grijă să nu găsească lucrurile astea. Îngropăm armele sub mușchii și iarba din pădure, după cum vezi, iar acestea, care sunt straiele tale franțuzești, probabil că le vom arde.

— Să-mi ardeți hainele mele franțuzești! strigă prietenul meu. Așa ceva nu permit!

Și luă imediat pachetul, apoi se retrase într-o șură, ca să se schimbe, lăsându-mă în grija rudelor sale.

James m-a condus în bucătărie, m-a așezat la o masă, zâmbindu-mi și vorbindu-mi într-o manieră foarte plăcută.

Brusc însă, i-a revenit îngrijorarea. A început să își frământe degetele. Își amintea de mine doar din când în când. Îmi vorbea rar și abia dacă îmi mai zâmbea, căci se gândea la necazuri.

Soția lui stătea lângă foc și plângea, cu fața ascunsă în palme. Fiul său mai mare stătea pe podea și căuta prin niște hârtii, alegând unele dintre acestea și dându-le foc.

Toate acelea erau niște lucruri neobișnuite pentru mine, un străin, care nu mai auzisem sau văzusem așa ceva. De aceea m-am bucurat când s-a întors Alan, îmbrăcat în cele mai bune veșminte franțuzești. Un alt băiat m-a luat în primire și mi-a dat haine de schimb de care aveam mare nevoie și o pereche de cizme specifice zonei, făcute din piele de căprioară, care mi s-au părut cam strâmte la început, dar după ce le-am folosit puțin am constatat că erau minunate.

Când m-am întors, probabil că Alan își terminase povestea. Cei din jur înțeleseseră că fugeam împreună cu el și toți erau preocupați ca să ne echipeze în acest scop. Ni s-au dat săbii și pistoale, deși le-am spus că nu mă pricepeam să le mânuiesc. Apoi am căpătat muniție, o sacoșă cu făină de ovăz, un vas metalic și o sticlă de coniac franțuzesc. Eram gata să plecăm în pădure.

Bani, într-adevăr, nu prea aveam. Îmi rămăseseră doar două guinee. Din întreaga lui avere, lui Alan nu-i mai rămăseseră decât șaptesprezece pence.

— Asta e, făcu Alan.

— Trebuie să vă găsiți o ascunzătoare sigură prin apropiere, vorbi James, apoi să-mi dați de știre. Veți vedea, o vom scoate la capăt cu bine până la urmă, Alan. Nu mai contează acum că aveți o guinee sau două. Ei sunt pe urmele voastre, fără îndoială, pentru că vor să dea pe voi vina pentru cele întâmplate azi.

— Adevărat, îi răspunse prietenul meu.

— Dar, vedeți voi, continuă James, va trebui să pun preț pe capetele voastre. Va trebui să o fac! Îmi pare rău... Să dau recompensă pentru cel care îmi prinde cei mai buni prieteni!

— Înțeleg, făcu Alan.

— De aceea va trebui să fugiți din ținutul acesta. Ba chiar din Scoția, Alan. Ca și dumneata, prietene din sud. Va trebui să trimit afișe cu voi și în sud. Nu pot face altfel, Alan, nu am cum!

Prietenul meu s-a înroșit puțin.

— Cam multe îmi pui în spinare, James! zise el, dându-și capul puțin pe spate. E ca și când m-ai face trădător!

— Liniștește-te, Alan! îi strigă James. Să privim adevărul în față. Băiatul care te însoțește va fi oricum afișat pretutindeni. O va face, în mod cert, Mungo Campbell. Ce contează dacă o voi face și eu?

Urmă o scurtă pauză, după care continuă:

— Nu uita, Alan, că la proces va fi un juriu format din familia Campbell...

— Ei, bine, domnule, zise Alan întorcându-se către mine, ce spui de toate astea? În clipa de față, eu răspund de tine. Și nu vreau să iau o hotărâre până nu știu dacă ești de acord.

— Am doar atât de zis, am vorbit eu, că nu înțeleg mare lucru din disputa voastră. Mi se pare însă de bun simț ca pedeapsa să cadă asupra celui vinovat, adică asupra celui care a tras. Faceți afișe despre el, numiți-l cum vreți, trimiteți potera după el.

Lăsați-i pe cei cinstiți și nevinovați să trăiască în pace!

Dar, auzindu-mă vorbind astfel, și Alan și James au strigat îngroziți. Mi-au poruncit să îmi țin gura, pentru că așa ceva nu aveau să facă. Apoi m-au întrebat ce ar gândi neamul Cameron dacă m-ar auzi.

Întrebarea lor mi-a confirmat faptul că unul din neamul Cameron de la Mamore îl ucisese pe Colin. Mi-au zis apoi că, dacă nu îmi țineam gura, flăcăul ar fi fost în pericol să cadă în mâna poterei.

Atunci ne-am luat rămas bun și am pornit la drum către est, prin întunericul de nepătruns al nopții, prin ținutul accidentat.

Capitolul XX

FUGA PRIN MUNŢI: STÂNCILE

Uneori mergeam, alteori fugeam. Spre dimineață, mai mult alergam. În ciuda grabei noastre, venirea zilei ne găsi departe de orice ascunziș. Ne aflam într-o vale largă, presărată cu stânci, pe unde curgea un râu.

Pretutindeni în jurul nostru nu erau decât munți. Pe acolo nu creșteau nici iarba, nici copacii. Probabil că ne aflam în valea Glencoe, unde avusese loc masacrul din timpul regelui William.

Revărsarea zorilor ne-a dezvăluit acel loc neprielnic și l-am văzut pe Alan încruntându-se.

— Aici nu e bine nici pentru tine, nici pentru mine, mi-a zis el. Zona asta e ușor de supravegheat.

Apoi a fugit mai repede ca oricând către apă, acolo unde râul se despărțea în două datorită celor trei stânci din calea sa. Dincolo de pietrele acelea, apa făcea un zgomot asurzitor și se vedea chiar puțină spumă provenită din cascada aceea.

Alan nu s-a uitat nici în dreapta, nici în stânga, ci a sărit chiar pe stânca din mijloc, unde a căzut în mâini și în genunchi, pentru că piatra era mică și el aterizase în zona cea mai îndepărtată a acesteia.

De abia am avut timpul necesar ca să măsor distanța ce mă separa de el și să înțeleg pericolul care mă pândea sărind pe deasupra cascadei, că mi-am și făcut vânt.

El m-a prins și m-a oprit pe stânca micuță. Stăteam astfel acolo, unul lângă altul, stropiți de spumă. Ne aștepta un salt mult mai mare, pe care trebuia să-l facem ca să trecem pe celălalt mal al râului. Când mi-am dat seama unde mă aflam, m-a cuprins o spaimă de nedescris și mi-am acoperit ochii cu mâinile. Alan m-a scuturat. Vedeam că îmi vorbea, dar zgomotul cascadei și rătăcirea minții mele mă împiedicau să îl aud.

L-am văzut doar că se înroșește de furie și că dădea din picior, izbind piatra. Aceeași privire mi-a dezvăluit apa care mugea sub noi, spuma aruncată în aer. Mi-am acoperit iar ochii și m-am cutremurat.

În clipa următoare, Alan a scos sticla de coniac și mi-a pus-o la buze, apoi m-a forțat să beau cam un pahar, ceea ce mi-a urcat iar sângele la cap. După care și-a pus mâinile la gură, și-a apropiat gura de urechea mea și a urlat:

— Ori spânzurat, ori înecat!

S-a întors cu spatele la mine, s-a îndreptat spre brațul îndepărtat al râului și a sărit teafăr pe țărm.

Astfel că am rămas singur pe stâncă, ceea ce nu-mi plăcea deloc. Coniacul îmi cânta în urechi. Aveam un exemplu proaspăt în fața mea despre ceea ce trebuia să fac. Am înțeles că, dacă nu săream imediat, nu aveam să o mai fac vreodată.

M-am lăsat în jos pe genunchi și mi-am făcut vânt. Disperarea luase locul curajului. Numai mâinile mele au ajuns pe cealaltă stâncă. Mi-au alunecat dar am reușit să mă prind din nou de piatră. Apoi mi-au alunecat iar. Noroc că m-a apucat Alan, mai întâi de păr, apoi de guler și, cu mare greutate, m-a tras pe țărm.

N-a scos un cuvânt. Apoi a început să alerge iar. A trebuit să pornesc după el.

Mai fusesem speriat și înainte, dar de data asta eram la pământ. În plus, coniacul mă amețise.

Alergam, mă împiedicam, mă împleticeam. Un junghi îmi tăia răsuflarea. Când Alan s-a oprit să se odihnească la adăpostul unei stânci uriașe, dintr-o îngrămădire de pietre, abia mai puteam respira.

Am spus că ne aflam sub o stâncă uriașă. Dar, de fapt, erau două pietre care se împreunau în vârf, ambele cam de douăzeci de picioare înălțime și, la prima vedere, inaccesibile.

Chiar și Alan a căzut de două ori când a încercat să se cațere pe ele. Abia la cea de-a treia încercare și după ce s-a urcat pe umerii mei, de unde a sărit cu atâta forță încât am crezut că mi-a rupt clavicula, a reușit să se prindă de o crăpătură.

Ajuns în deschizătura aceea, mi-a aruncat cureaua lui de piele, ca să mă cațăr după el.

Abia atunci am înțeles de ce venise acolo. Cele două stânci, care se uneau la vârf și se sprijineau reciproc, alcătuiau un fel de platou, unde se puteau ascunde trei sau patru oameni.

Toată vremea cât Alan a alergat fără să scoată o vorbă și cât s-a cățărat așa de grăbit, știam că orice greșeală putea să-i fie fatală. Chiar și când am ajuns în vârf, el n-a scos un cuvânt, nici nu i s-a destins chipul încordat.

S-a lăsat jos și a început să privească dincolo de marginea ascunzătoarei noastre, cât vedeai cu ochii. Totul devenise clar. De

acolo puteai supraveghea toate stâncile din vale, râul cu cascadele lui, orice s-ar fi mișcat. Nicăieri nu se zărea însă vreo urmă de fum de la vreo casă, nu se zărea vreo vietate, în afara vulturilor care se învârteau deasupra.

În cele din urmă, el a zâmbit.

— Avem noroc, mi-a zis el. Și, ce este mai important, ai observat poate că Alan Breck Stewart a mers ceva mai repede ca de obicei.

— Ai fugit cât te-au ținut picioarele, mai bine zis.

— Chiar așa? Oricum, viața ne era în pericol și trebuia să câștigăm timp. Am vorbit însă destul despre asta. Treci și te culcă, băiete, fiindcă eu rămân să fac de pază.

Am fost de acord și m-am întins ca să dorm. Puțin pământ ajunsese în vârful stâncilor și un fel de ferigă creștea acolo, astfel că le-am folosit ca pat. Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost țipătul vulturilor.

Îndrăznesc să spun că era cam nouă dimineața când am fost trezit cu brutalitate de către prietenul meu, care mi-a pus mâna la gură.

— Sssttt! mi-a șoptit el. Sforăiai.

— Și? am întrebat eu, surprins de îngrijorarea care i se citea pe chipul întunecat. Ce dacă?

El se uită dincolo de marginea platoului și îmi făcu semn să îl imit.

Era în plină zi, pe cer nu se afla niciun nor și era foarte cald. Cam la o jumătate de milă mai sus se găsea tabăra soldaților englezi. Un foc mare ardea în mijlocul lor, iar unii dintre ei găteau. Nu departe, în vârful unei stânci aproape la fel de înaltă ca a noastră, stătea o santinelă, iar soarele făcea să-i strălucească armele.

Tot drumul în jos, către râu, era presărat au alte santinele. Aproape de noi se împrăștia grosul trupelor. Unii erau fixați în anumite locuri, ca și primii pe care îi văzuserăm, alții se aflau în zonele mai înalte și mergeau în grupuri care uneori se întâlneau. Mai sus de viroagă, unde se vedea mai bine, lanțul celor aflați în posturi fixe se continua cu soldați călare, pe care îi zăream cum se deplasau încoace și încolo.

Mai jos, se găseau alte trupe de infanterie. Acestea erau despărțite brusc de încrucișarea a două pâraie, astfel că oamenii căutau vaduri prin care să treacă.

Mi-a fost de ajuns o singură privire asupra lor, apoi m-am întors la locul meu. Era o senzație ciudată să vezi, dintr-o dată, plină de oameni valea aceea pustie. Acum străluceau țevile puștilor pretutindeni, iar uniformele roșii forfoteau de zor.

— Vezi, făcu Alan, din pricina asta îmi era frică, David, că vor scotoci după fiecare pietricică pe aici. Au început să vină cam cu două ore în urmă și, omule! bine că dormeai... Suntem la strâmtoare. Dacă ei se urcă pe deal, ar putea să ne zărească prin binoclu. Dacă însă se vor mulțumi doar să cerceteze valea, am scăpat. Santinelele se află împrăștiate jos, lângă apă. La noapte, ne vom încerca norocul, încercând s-o ștergem de aici.

— Și până la noapte ce facem?

— Zacem aici!

Trebuie să vă amintiți că ne aflam pe vârful stâncii. Soarele ne încingea fără cruțare. Stânca deveni atât de fierbinte că abia mai puteam suporta să o atingem. Bucățica de pământ acoperită cu ferigă nu permitea decât unui singur om să stea pe ea, astfel că făceam cu schimbul.

Piatra aceea goală părea locul unde fusese martirizat sfântul pe grătar. Prin minte mi-a trecut că era foarte ciudat faptul că în decursul a doar câteva zile, în aceeași zonă climatică, am suferit atât de crud de frig, pe insulă, apoi de căldura înăbușitoare.

Nu aveam apă, ci doar puțin coniac de băut, ceea ce era mai rău decât nimic. Am ținut însă sticla la rece pe cât am putut, îngropând-o în pământ și răcorindu-ne pe piept și pe tâmple cu ea.

Suferința și durerea din acele ore, petrecute pe stâncă, creșteau pe măsură ce trece timpul. Stânca devenea mai fierbinte, soarele mai aprig. Aveam amețeli și dureri, junghiuri, ca în boala de reumatism. Atunci mi-au venit în minte versetele psalmului:

„Luna noaptea nu te doboară
Ca soarele în plină zi."

Și într-adevăr, doar prin voia lui Dumnezeu nu am fost uciși de razele fierbinți ale soarelui.

În cele din urmă, pe la ora două, fierbințeala pietrei deveni imposibil de suportat. Soarele pornise însă puțin către apus și o pată de umbră a apărut pe partea dinspre răsărit, la baza stâncii pe care ne găseam, adică în partea ascunsă de privirile soldaților.

— Ce contează cum voi muri? îmi zise Alan și se lăsă jos, pe pământ, la umbră.

L-am urmat de îndată, fără să mă pot ridica în picioare, într-atât de slăbit și de amețit eram. Am zăcut în locul acela vreo două ore, suportând dureri cumplite din cap până la picioare. Dacă vreun soldat s-ar fi uitat către noi, fără îndoială că ne-ar fi văzut. Nimeni nu a trecut totuși pe partea dealului de pe care puteam fi noi observați, astfel că stânca ne-a servit în continuare drept adăpost, chiar în noile condiții.

După aceea am simțit că îmi revin, încet, încet, puterile. Cum soldații se găseau de-a lungul râului, Alan a propus să încercăm să fugim de acolo.

În momentele acelea îmi era frică foarte tare de un singur lucru, și anume să nu revin în poziția inițială, pe stâncă. Orice altceva putea să mi se întâmple. De aceea am pornit la drum, strecurându-ne printre pietre, unul după altul, când mergând, când alergând, cu sufletul la gură.

Până la apusul soarelui ne-am îndepărtat destul de mult de dușmani, deși înaintam încet și cu mare prudență, pentru a nu fi observați. Am găsit la un moment dat ceva care ne-a scăpat de necazurile fierbintelui anotimp. Puțin mai departe de noi susura un pârâu, care se unea cu apele râului.

Cum am ajuns la acesta, ne-am lăsat jos și ne-am băgat capetele și umerii în apele reci.

După ce ne-am răcorit, am zăcut acolo, unde malul ne adăpostea de ochii soldaților, un timp îndelungat, sorbind de nenumărate ori minunatul lichid. Stropindu-ne pe piept, ne-am lăsat mâinile în unde până ce încheieturile au început să ne doară, din cauza răcelii. În cele din urmă, simțindu-ne complet refăcuți, am scos sacoșa cu

mâncare. Deși apa rece se amestecase cu făina de ovăz, mâncarea noastră ni s-a părut a avea un gust minunat.

De îndată ce a căzut noaptea peste acele locuri, am pornit mai departe, mergând mai întâi la fel de atenți, apoi căpătând curaj, am început să pășim cu încredere și fără grijă.

Când a răsărit luna, ne aflam pe drum. Astrul nopții se găsea în ultimul pătrar și era, în cea mai mare parte a timpului, ascuns printre nori. Când însă a reușit să evadeze dintre ei, la strălucirea sa am distins capetele întunecate ale munților, care se reflectau, departe de noi, într-un braț de mare.

Imaginea aceea ne-a făcut să ne oprim brusc. Am rămas foarte impresionat de faptul că mă găseam la o asemenea altitudine și mergeam, cum mi se părea mie, printre nori. Alan se oprise însă dintr-un alt motiv și anume să verifice dacă mergem pe drumul cel bun.

Probabil că toate constatările sale l-au încântat și l-au făcut să considere că eram foarte departe de dușmani, căci întreaga noapte, cât ne-am continuat marșul, a fluierat încontinuu, cele mai diverse melodii, de luptă, de bucurie, de necaz. În acest fel, parcă mergeam mai repede.

Melodiile acela, cunoscute în ținutul meu din sud, m-au făcut să mă simt bine și să mă cred acasă, după atâtea aventuri prin care trecusem. Cu toate acestea, nu mă găseam decât pe un munte uriaș, întunecat și pustiu, care ne ținea tovărășie pe drum.

Capitolul XXI

FUGA CONTINUĂ PE ÎNĂLȚIMI

Ziua vine foarte devreme în luna iulie. Era totuși întuneric în momentul când am ajuns la destinație, o văgăună din creierul munților, prin mijlocul căreia curgea un pârâu, lângă care se găsea o grotă întunecată.

Numele văgăunii era Heugh of Corrynakiegh. Datorită altitudinii la care se găsea, faptului că se afla atât de aproape de mare și că

deseori era acoperită de nori, locul acela mi s-a părut minunat, iar cele cinci zile petrecute în acel adăpost natural au fost încântătoare.

Am dormit în grotă. Ne făceam culcușurile din mușchi și frunze și ne acopeream cu mantaua lui Alan.

În văgăună aveam puțin loc, astfel că făceam uneori focul la intrare, ca să ne mai încălzim ori ca să gătim ovăz, pe care-l mâncam fierbinte. Prăjeam și micile scoici, pe care le desprindeam cu mâinile noastre de sub stâncile sau bancurile de nisip de pe cursul pârâului.

Uneori, Alan se străduia să mă învețe să folosesc sabia, pentru că neștiința mea îl supăra destul de mult. A depus mai mult suflet decât trebuia pentru acest lucru. Țipa la mine în cursul lecțiilor și se comporta foarte violent. Lama sabiei lui trecea uneori atât de aproape de gâtul meu încât eram convins că urma să mă despice.

De multe ori am vrut să o las baltă, dar m-am abținut totuși să o fac. Câștigul a fost însă consistent. Am învățat să stau în gardă și să mă apăr destul de bine, ceea ce avea să îmi folosească de multe ori.

Să nu credeți că între timp am neglijat principala prioritate a noastră și anume să fugim cât mai departe.

— Va trece mult timp, mi-a spus Alan, în cea dintâi dimineață petrecută acolo, până ce soldații englezi se vor gândi să cerceteze Corrynakiegh. De aceea trebuie să facem cum am promis, să-l vestim pe James.

— Și cum vom face? am întrebat. Ne aflăm într-un loc pustiu, pe care nu îndrăznim să-l părăsim. În afară de faptul că te gândești oare la faptul că vântul sau curenții de aer să îți fie mesageri, nu văd cum ți-ai putea ține promisiunea.

— Da? făcu Alan. N-ai spirit prea inventiv, David.

Apoi s-a pus pe treabă, căutând ceva prin resturile de la foc. A găsit o bucată de lemn, din care a făcut un fel de cruce, înnegrită la capete prin ardere cu tăciuni.

Apoi s-a uitat la mine cam ciudat.

— Poți să-mi împrumuți nasturele de argint pe care ți l-am dat? m-a întrebat. Pare ceva ciudat să ceri un dar înapoi, dar nu aș mai vrea să îmi tai altul.

I-am dat nasturele, pe care l-a prins de o curelușă de la mantaua lui, curelușă cu care a legat crucea. I-a mai adăugat o nuielușă de mesteacăn și una de brad, după care și-a contemplat cu satisfacție rezultatul muncii.

— Când va veni iar noaptea, mi-a spus, mă voi furișa nu departe de aici și voi pune asta în fereastra unui bun prieten al meu, John Breck Maccoll.

— Și, dacă o găsește, ce va înțelege? l-am întrebat.

— Ei, a făcut Alan, mi-aș dori să fie un om cu multă putere de înțelegere, pentru că, în realitate, mi-e teamă că nu va dezlega în întregime mesajul meu. Dar iată la ce m-am gândit. Crucea este un simbol al clanurilor noastre, reprezentând semnalul de adunare pentru membrii acestora. Totuși, el va ști că nu e momentul ca oamenii noștri să se ridice la luptă, pentru că obiectul acesta, care îi va fi pus la fereastră, nu va avea niciun cuvânt scris pe el. De aceea, John Breck Maccoll își va zice: „Clanul nu trebuie să se ridice la luptă, dar ceva s-a întâmplat." Apoi îmi va vedea nasturele, care a fost, de fapt, al lui Duncan Stewart. Astfel, își va zice: „Fiul lui Duncan Stewart se află pe înălțimi și are nevoie de mine."

— S-ar putea să o nimerească, i-am răspuns eu. Dar chiar și așa, cum va ști unde ne găsim noi?

— Adevărat, îmi răspunse Alan. John Breck va vedea însă nuielușa de mesteacăn, apoi și pe cea de brad. Își va zice: „Alan se găsește într-o pădure care este de mesteacăn și de brad." Apoi: „Un asemenea loc nu se întâlnește prea des pe aici." De aceea, va veni și va căuta mai întâi Corrynakiegh. Dacă nu va face așa, David, să-l ia naiba! Că pentru mine nu mai valorează nici cât sarea pe care și-o pune în terciul de ovăz!

— Hei, omule, i-am spus, ești foarte ingenios. N-ar fi fost mai simplu să-i scrii câteva cuvinte?

— Mă bucur că ai făcut observația aceasta, domnule Balfour of Shaws, mi-a răspuns el râzând. Sigur că mi-ar fi mai simplu să-i scriu, dar lui i-ar fi mai greu să priceapă, căci pentru asta i-ar fi trebuit

să meargă la școală doi sau trei ani. Așa că am așteptat degeaba să dezlege ceva dintr-un bilet.

În aceeași noapte, Alan a dus obiectul acela și l-a pus în fereastra fermierului. La întoarcere a avut unele dificultăți, fiindcă au început să latre câinii și oamenii din sat au ieșit afară.

Ba mai mult, i s-a părut că aude zăngănit de armă și că zărește un soldat în uniformă roșie în pragul unei uși. De aceea, cu multă prudență, în ziua următoare am stat în lizieră și am supravegheat cu atenție zona dinspre satul aflat undeva jos, sub noi. Dacă venea John Breck, eram pregătiți să îl conducem repede la adăpostul nostru, fără ca vreo uniformă roșie să apuce de veste și să ne poată urmări.

Spre prânz, am observat un om care urca muntele, venind din zona puternic luminată de soare. Înainta șovăitor, privind în jurul său. De cum l-a văzut Alan, l-a și fluierat. Omul s-a întors către noi și s-a mai apropiat. Alan i-a făcut alt semn, ca să se apropie mai mult. Luându-se după fluierat, a ajuns la locul unde ne ascundeam.

Era un om bărbos, cu aspect sălbăticit, cam de patruzeci de ani, cu chipul desfigurat de urmele unei variole. Vorbea foarte prost englezește. Totuși, Alan, potrivit obiceiului său, nu-l lăsa ca să discute în galeză. Probabil că limba aceea, ciudată pentru el, l-a făcut să mi se pară mai înapoiat decât era de fapt.

Mi-am zis însă că avea bunăvoință și voia să ne ajute.

Alan ar fi vrut ca noul venit să îi ducă un mesaj verbal lui James, dar fermierului îi era teamă că îl va uita. A fost de acord însă ca să ducă o scrisoare din partea noastră.

Mi-am zis că Alan avea să se dea bătut în fața acelei posibilități, fiindcă nu aveam cum să scriem în pustietatea aceea și nici cu ce. Prietenul meu avea însă mai multe resurse decât mi-am închipuit eu.

A căutat prin pădure până când a găsit o pană de pasăre, pe care a prelucrat-o pentru a o folosi ca toc. Și-a făcut apoi un fel de cerneală cu praf de pușcă din cornul său și apă de pârâu. După aceea

a rupt un colț din împuternicirea lui militară franceză, s-a așezat jos și a scris:

„Draga mea rudă,

Trimite te rog banii prin purtătorul acestui bilet, care știe unde să-i aducă.

Cu drag, vărul tău,

A.S.”

I-a încredințat mesajul fermierului, care a promis să își îndeplinească sarcina cât va putea de repede, apoi l-a condus până la drumul ce ducea în vale.

Au trecut trei zile. Pe la cinci, în după-amiaza celei de-a treia zile, am auzit un fluierat prin pădure, la care i-a răspuns Alan. Curând, fermierul a venit lângă apă și s-a uitat în dreapta și în stânga după noi.

Părea mai îndrăzneț decât înainte. Avea și motiv, pentru că dusese la bun sfârșit o asemenea misiune periculoasă.

Ne-a adus noutăți din ținutul respectiv. Armata făcuse prăpăd. Găsise armele îngropate, iar bieții oameni suportau consecințele. James și câțiva dintre servitorii săi fuseseră închiși în pușcăria de la Fort William, fiind acuzați de complicitate la crimă.

Se zvonise pretutindeni că Alan Breck trăsese cu pușca. Apăruse un afiș cu noi doi, iar pe capetele noastre se pusese un premiu de o sută de lire sterline.

Era mai grav decât ne-am închipuit. Hârtiuța adusă ca răspuns de fermier de la doamna Stewart arăta mizerabil. Prin aceasta, femeia îl atenționa pe Alan să nu se lase prins. Îl asigura că, dacă aveam să cădem în mâna armatei, ne puteam considera morți.

Banii pe care ni-i trimisese reprezentau tot ce putuse strânge sau împrumuta, și implora cerul că reușise să ne vină în ajutor. Ne-a trimis chiar și un afiș în care eram descriși, ca să vedem despre ce era vorba.

Ne-am uitat la hârtia aceea cu mare interes și cu ceva teamă, în parte datorită curiozității specifice fiecărui om care își reflectă chipul într-o oglindă, în parte ca să știm cum este când te uiți pe țeava puștii unui dușman ca să judeci dacă te ochește bine.

Alan era prezentat ca un tip „micuț, cu urme de vărsat, energic, cam de treizeci de ani, purtând o pălărie cu pene, haină franțuzească,

albastră, cu nasturi de argint, cu dantelă pătată, o vestă roșie și pantaloni bufanți negri".

Eu eram: „Un flăcău înalt, de vreo optsprezece ani, care purta o haină veche, albastră, ruptă, o bonetă scoțiană, o manta lungă, pantaloni albaștri, bocanci în picioare. Vorbește asemenea celor din sud și nu are barbă."

Alan era destul de mulțumit pentru că îi fuseseră amintite podoabele și descrise pe îndelete. Dar, când a ajuns la cuvântul „pătată", s-a îngălbenit la chip ca un mort.

Cât despre mine, m-am gândit că terminasem cu ținuta mizerabilă care îmi era descrisă în afiș. De aceea era mulțumit, pentru că, de când îmi schimbasem costumația, descrierea respectivă încetase a mai fi un pericol pentru mine, devenind chiar un mijloc de a mă proteja.

— Alan, i-am zis, va trebui să îți schimbi hainele.

— Nu! mi-a răspuns el. Nici nu am altele. Vreau să arăt bine dacă ajung în Franța în manta!

Răspunsul lui m-a făcut să mă gândesc la altceva. Dacă aveam să mă despart de el și de hainele lui cunoscute, nu aveam să mai fiu în pericol de a mă aresta poliția sau armata și aș fi putut să îmi văd liniștit de treburile mele. Asta însă nu era tot. Presupunând că aș fi fost arestat când mă găseam singur, nu prea aveau ce să îmi pună în cârcă. Dar, dacă eram prins alături de un ucigaș recunoscut, cazul meu ar fi devenit foarte grav.

Din generozitate, nu am îndrăznit să vorbesc despre aceste aspecte cu prietenul meu. Ele însă mă frământau.

M-am gândit și mai mult la aceste lucruri când fermierul a adus o pungă verde cu patru guinee de aur, iar cea de-a cincea în monede de mică valoare. Adevărat, era mai mult decât aveam eu. Dar Alan, cu banii aceia, voia să ajungă până în Franța, pe când eu, cu mai puțin de două guinee, doream să merg doar până la Queen's Ferry. Astfel că, privind lucrurile la adevăratele lor proporții, tovărășia lui Alan reprezenta nu doar un pericol pentru viața mea, ci și o povară pentru punga mea.

Astfel de gânduri nu-i treceau prin minte cinstitului meu tovarăș. El era convins că mă apără, mă ajută și mă servește. Ce era să fac decât să-mi țin gura și să-mi încerc norocul în continuare?

— E destul de puțin, a zis prietenul meu, punându-și punga în buzunar, dar îmi ajunge ca să-mi termin treaba. Iar acum, John Breck, dacă vrei să-mi înapoiezi nasturele de argint, gentlemanul care mă însoțește, împreună cu mine, vom porni la drum.

Dar fermierul, după ce a scotocit în punga acoperită din piele de capră care îi atârna pe piept – așa cum obișnuiesc scoțienii din nord, deși purta haine ca ale celor din sud, cu pantaloni pescărești – a început să își învârtă într-un fel cam ciudat ochii din cap.

Ne zise apoi:

— Mi se pare că l-am pierdut.

— Cum? urlă Alan. Mi-ai pierdut nasturele care a fost, înaintea mea, al tatălui meu? Îți voi spune ce îmi trece prin cap, John Breck, chiar în clipa asta! Dacă chiar l-ai pierdut, ai făcut cea mai mare prostie din viața ta!

În timp ce rostea aceste cuvinte, Alan și-a pus mâinile pe mânerul săbiei și îi zâmbea fermierului, iar în ochi îi apăruse acea strălucire care însemna un mare pericol pentru dușmanii săi.

Poate că John Breck era un om cinstit. Poate că și-a dat seama de primejdie, fiind singur cu doi ca noi într-un loc pustiu, astfel că a fost obligat să redevină corect, ca să își salveze pielea.

Cert este că, în cele din urmă, a găsit nasturele și i l-a înmânat lui Alan.

— Asta e un lucru bun în favoarea celor care apără onoarea neamului Maccoll, a zis prietenul meu.

Apoi s-a întors către mine:

— Nasturele îți revine. Îți mulțumesc că te-ai despărțit de el, mai ales că astfel ai dovedit din nou prietenia ta față de mine.

Și-a luat rămas bun cu multă căldură de la fermier:

— N-am să te uit niciodată, pentru că mi-ai făcut mult bine și ți-ai riscat viața pentru mine!

În cele din urmă, fermierul a plecat. Alan și cu mine, după ce ne-am pus averea la un loc, ne-am reluat fuga.

Alan și-a pus mâinile pe mânerul săbiei și îi zâmbea fermierului, iar în ochi îi apăruse acea strălucire care însemna un mare pericol pentru dușmanii săi.

Capitolul XXII

FUGA PE ÎNĂLŢIMI: MLAŞTINILE

Cam după șapte ore de încercări grele am ajuns, dis-de-dimineață, la capătul șirului de munți. În fața ochilor ni se dezvălui o zonă mai joasă, unde nu creștea nimic. Trebuia să o traversăm.

Soarele nu răsărise de mult timp și razele sale ne veneau drept în ochi. Un abur fin se ridica de pe suprafața mlaștinii, ca un fel de fum. Astfel că, așa cum spusese Alan, acolo se puteau afla douăzeci de escadroane de dragoni și noi n-am fi avut habar.

Ne-am așezat jos, la poalele unui deal și am stat până ce s-a ridicat ceața și am discutat diverse lucruri, ținând un adevărat consiliu de război.

— David, mi-a zis Alan, iată cum stau lucrurile: va trebui să alegem între a sta aici până când vine noaptea sau a risca și a porni mai departe chiar acum.

— Sunt cam obosit, e adevărat, i-am răspuns, dar pot merge mai departe, dacă asta este tot ce te interesează.

— Mai e ceva, a continuat el. Moartea celui din Appin ne apasă. Spre sud se întind domeniile neamului Campbell și n-ar fi indicat să le traversăm. Spre nord... Bine, dar spre nord nu prea avem ce căuta. Tu vrei să ajungi la Queen's Ferry, iar eu doresc să revin în Franța. Nu ne rămâne decât să pornim spre est.

— Spre est atunci! i-am zis eu, destul de vesel.

Îmi spuneam însă, în minte:

„Ah, omule, dacă tu ai lua-o într-o direcție și eu aș porni în sens opus, ar fi cel mai bine pentru noi.

— Către est, deci, vei vedea că vom trece prin mlaștini. O dată pătrunși printre ele, ne vom baza doar pe noroc, David. Dacă uniformele roșii ajung pe dealurile de aici, ne vor vedea de la o distanță de multe mile. Nu e un loc prea bun, băiete. Ba chiar pot spune că e mai periculos să ne avântăm pe aici ziua decât în cursul nopții.

— Ascultă-mă puțin, Alan. Crima petrecută în Appin ne este atribuită nouă. Nu prea mai avem bani, nici mâncare. Cu cât soldații ne

vor căuta mai mult, cu atât vor avea șanse mai mari să ne găsească. Oricum, va trebui să riscăm. Îți dau cuvântul meu că voi merge înainte până când ne vom prăbuși de oboseală.

Alan era încântat.

— Uneori, mi-a zis el, ești cam rece și cam distant. Alteori însă pari plin de viață și îmi place mult tovărășia ta, ba chiar te iubesc ca pe un frate, David!

Ceața s-a ridicat și ne-a arătat câmpia mlăștinoasă, foarte întinsă. Doar păsările țipau pe deasupra și undeva, departe, către est, mugeau căpriorii, care se mișcau ca niște punctulețe negre.

Câmpia era roșiatică datorită plantelor care se vedeau pe acolo. Din loc în loc se vedeau mocirle și bălți cu noroi. Plantele, întunecate, păreau arse în foc. Se zărea și o pădurice cu brazi uscați, care se ridicau ca niște schelete.

Un asemenea pustiu rar poate vedea omul. Dar, oricum, pe acolo nu era nicio urmă de soldați și acest lucru ne interesa, în primul rând.

Am pornit prin mlaștină și ne-am început drumul greu și anevoios către est. De jur-împrejur se aflau multe creste de munți, așa cum vă amintiți, probabil, de pe care puteam fi oricând zăriți. De aceea, ne furișam prin zona mai accidentată a câmpiei, iar când aceasta nu corespundea cu direcția noastră de deplasare, reveneam la drumul nostru cu multă prudență.

Uneori, pentru o jumătate de oră, eram obligați să ne furișăm de la o tufă de iarbă la alta, cum fac vânătorii când pândesc, din tufiș, căprioarele.

Cerul era senin, iar soarele fierbinte. Apa pe care o aveam în sticlă s-a consumat repede. Cea mai mare parte a timpului mergeam târându-ne pe burtă sau pe genunchi. Dacă aș fi știut de la început că mă așteptă așa ceva, aș fi renunțat la o asemenea întreprindere sinucigașă.

Ne deplasam foarte anevoios. Deseori ne opream ca să ne odihnim. Astfel s-a scurs întreaga dimineață.

Către prânz am pătruns într-o tufă mai înaltă de iarbă și am adormit acolo. Alan a făcut primul de pază. Mi s-a părut că abia am închis ochii și am fost trezit, fiindcă îmi venise rândul ca să fac de gardă.

Nu aveam niciun ceas ca să putem verifica scurgerea timpului. Alan a cules un buchet de fire de iarbă pentru a ști că, atunci când umbra făcută de acesta ar fi căzut departe, către est, ar fi venit timpul să îl trezesc.

Eram însă foarte slăbit și aș fi dormit neîntrerupt douăsprezece ore. Somnul mă cuprinsese și luptam cu greu împotriva lui. Simțurile îmi erau amorțite, chiar dacă mintea îmi mai funcționa. Mirosul cald al ierburilor din mlaștină, bâzâitul albinelor aveau asupra mea efectul greu al vinului. Aș fi vrut să mă ridic și să mă mișc pentru a-mi goni amorțeala. M-am ridicat chiar de câteva ori și, ultima oară când am făcut-o, mi s-a părut că veneam de pe celălalt tărâm. Soarele se mișcase mult pe bolta cerească. Am văzut atunci că înșelasem încrederea care mi se acordase.

M-am uitat, cu rușine și spaimă, împrejur. Am văzut ce se întâmpla pe suprafața întinsă a mlaștinii și inima aproape că mi s-a oprit în piept.

Un corp de cavalerie coborâse pe câmpie în timp ce eu dormisem dus. Se zăreau destul de aproape de noi, venind dinspre sud-est. Se întindeau ca un evantai, călare pe armăsarii lor, urcând și coborând prin locurile mai accidentate ale câmpiei.

Când l-am trezit pe Alan, el s-a holbat mai întâi la soldați, apoi și-a marcat în minte poziția soarelui pe cer și s-a încruntat brusc. În privirea lui am citit neliniștea și amenințarea, iar acest lucru a fost singurul reproș pe care l-am primit de la el.

— Ce ai de gând acum? l-am întrebat.

— Trebuie s-o facem pe iepurii, mi-a răspuns el. Vezi muntele? m-a întrebat el, arătându-mi o creastă dinspre nord-est.

— Da.

— Ei, atunci ne vom opri acolo. Se numește Ben Alder. Este un munte fără vegetație și sălbatic, cu multe văgăuni, și dacă vom ajunge până acolo până mâine dimineață, am scăpat!

Acestea fiind zise, am început să alergăm în patru labe cu o repeziciune incredibilă, de parcă ai fi zis că era felul firesc în care ne deplasăm de obicei. Tot timpul foloseam sinuozitățile din zonele

accidentate ale câmpiei, ca să fim cât mai feriți de privirile urmăritorilor noștri.

Durerile pe care le resimțea trupul meu, chinul la care îmi era supusă inima, inflamațiile palmelor, usturimea din gât, toate acestea s-au accentuat și au devenit de nesuportat, astfel că eram gata să mă predau, ca să nu mă mai chinui în continuare.

Frica pe care o aveam de Alan mi-a dat însă un curaj fals și am continuat să alerg. Cât despre el, care, dacă vă amintiți, purta și o manta, se înroșise la față ca un rac fiert. Apoi, pe chipul lui au început să apară pete albe.

Gâfâia și șuiera. Atunci când ne-am oprit și a încercat să îmi împărtășească unele dintre observațiile sale, am observat că glasul său nu mai avea nimic omenesc în el. Părea însă în deplinătatea facultăților sale mintale și nimic nu îl abătea de la activitatea sa. Astfel, am fost obligat să ajung până la limitele suferinței umane.

În cele din urmă, cum a început să se întunece, am auzit o trompetă sunând adunarea și, privind în spatele nostru, am observat că trupele începeau să se regrupeze.

Puțin mai târziu, soldații s-au strâns în jurul focurilor pe care le aprinseseră chiar în mijlocul câmpiei.

Atunci am început să mă rog de tovarășul meu ca să stăm jos și să ne culcăm.

— Nu vom dormi în noaptea asta! mi-a zis Alan. De acum încolo, dragonii care te sperie pe tine vor supraveghea locurile astea de pe înălțimi și nimeni nu va mai putea ieși din Appin fără să fie observat. Dacă nu părăsim ținutul foarte repede, nu vom pierde tot ce am câștigat până acum? Nu, nu... Când se vor ivi zorile ne vom afla la adăpost de Ben Alder!

— Alan, i-am zis, nu e vorba că nu vreau eu, e vorba că nu mai pot. Dacă aș fi putut, aș fi mers mai departe. Dar, pe cât sunt de sigur că în clipa de față trăiesc, pe atât îți zic deci că nu mai pot!

— Foarte bine, a grăit el. Te voi căra în spate.

M-am uitat mai bine la el ca să văd dacă glumește. Dar nu, omulețul era foarte hotărât să facă așa cum a zis. Când am văzut atâta hotărâre pe chipul său, am simțit că mă cuprinde rușinea.

— Las-o baltă! i-am spus. Te voi urma.

Mi-a aruncat o privire, ca și când ar fi vrut să îmi zică:

— Așa te vreau, băiete!

Apoi am pornit la drum cât am putut de repede. Din câte am citit prin cărți, mi-am dat seama că doar puțini dintre cei care au ținut un toc în mână ar fi putut să descrie cele prin care treceam eu în clipele acelea.

Nu-mi păsa în momentele acelea de viața mea, nu mă gândeam la trecut ori la viitor. Abia îmi aminteam că exista unul, David Balfour. Nu mă puteam gândi la mine însumi, ci la fiecare pas pe care îl făceam și care eram convins că avea să fie ultimul, într-atât eram de disperat.

Ziua s-a apropiat de sfârșit parcă după ani întregi. Cu timpul, am trecut de pericolul uriaș care ne pândea. Am început să mergem cu picioarele noastre, ca oamenii, în loc să ne târâm ca animalele.

Slavă Domnului! Ce pereche mai făceam, mergând pe două cărări ca doi boșorogi, împiedicându-ne ca niște copii mici, albi la față ca niște morți.

Alan era la fel de prostit de oboseală, precum eram și eu și nu-i păsa pe unde mergeam sau dacă am fi căzut într-o ambuscadă, așa de bezmetici cum eram în clipele acelea.

Așa s-a întâmplat. Am străbătut astfel întreaga câmpie. Alan m-a condus și eu l-am urmat, la un pas ori doi, încât păream un lăutar cu nevastă-sa. Deodată, dintre ierburi, a răsunat o fluierătură și s-au ivit brusc în fața noastră trei sau patru oameni înspăimântători.

În clipa următoare zăceam pe spate, fiecare cu câte un pumnal la gât.

Nu cred că îmi mai păsa. Durerea provocată de forța lor grosolană nu se mai simțea după chinurile pe care le îndurasem în timpul zilei. Și, în plus, eram bucuros că mă oprisem din mers, așa că nici nu mă mai gândeam la pumnalul de la gâtul meu.

M-am uitat chiar în ochii celui care mă ținea la pământ. M-am gândit că fața îi era întunecată din cauza soarelui care i-o arsese, iar ochii îi erau foarte strălucitori. Nu îmi era însă frică de el.

I-am auzit pe Alan și pe unul dintre ei vorbind în galeză. Ce își spuneau nu mă interesa însă.

Apoi ne-au luat pumnalele de la gât și ne-au dezarmat. Stăteam față în față, în iarbă.

— Sunt oamenii lui Cluny, îmi zise Alan. Nu puteam să nimerim mai bine. Va trebui să așteptăm aici, alături de acești oameni, care sunt santinelele lui, până ce vor vorbi cu șeful lor pentru a-l vesti de venirea noastră.

Cluny Macpherson, șeful clanului Vourich, a fost unul dintre conducătorii marii răscoale care avusese loc cu șase ani înainte. Îl credeam plecat de mult timp în Franța, cu restul conducătorilor acelei mișcări armate disparate. Deși eram atât de obosit, surpriza care m-a fulgerat la auzul numelui său m-a trezit pe jumătate.

Până când s-a întors mesagerul, ne-am putut odihni și a fost singurul repaos pe care ni l-am permis. Cluny abia aștepta să ne vadă, de aceea a trebuit să ne ridicăm în picioare și să ne îndreptăm către adăpostul său.

Capitolul XXIII

COLIVIA LUI CLUNY

În cele din urmă am ajuns într-o pădure plină de râpe, care acoperea o coastă de deal și se termină cu o prăpastie lipsită de vegetație.

— Aici e! ne-a zis una dintre călăuze și ne-am oprit.

Copacii acopereau o pantă, ca marinarii pe hobana unei nave. Trunchiurile lor erau înșirate asemenea balustradelor de la scări.

Chiar pe culmea dealului, puțin înainte ca vârful unei stânci să iasă deasupra frunzișului, am dat peste o construcție ciudată, cunoscută în ținut drept „colivia lui Cluny". Trunchiurile câtorva copaci formau un gard întărit din loc în loc cu stâlpi, iar solul, în spatele acestei baricade, fusese înălțat. Un copac aflat acolo constituia

coloana vie pe care se sprijinea acoperișul. Pereții erau din nuiele și acoperiți cu mușchi.

Casa avea forma unui ou. Jumătate din aceasta se afla spânzurată în aer, jumătate se găsea ascunsă în desiș, ca un cuib de viespi într-o tufă.

Era, totuși, destul de mare ca să adăpostească cinci sau șase oameni, ba chiar să le ofere un oarecare confort. O proeminență a stâncii fusese utilizată, cu iscusință, drept vatră pentru foc. Fumul care se ridica de-a lungul peretelui de piatră, diminuându-se prin răspândirea sa pe întinsa suprafață, scăpa oricărei priviri grăbite aruncate din vale către culme.

Era doar unul din locurile în care se ascundea Cluny. Avea peșteri cu multe încăperi subterane în numeroase locuri din ținut. După cum îl informau iscoadele sale, se muta dintr-o ascunzătoare în alta de îndată ce era amenințat de prezența soldaților.

Datorită modului în care trăia, ca și devotamentului celor care-l înconjurau, nu-l amenința nimic, în vreme ce mulți fuseseră prinși demult. A mai trăit astfel încă patru sau cinci ani, după care a plecat în Franța, datorită ordinului pe care i l-a dat stăpânul său. Acolo a murit curând, regretând, fără îndoială, colivia lui de pe Ben Alder.

Când am ajuns la ușa adăpostului său, el se afla pe piatra pe care o folosea drept vatră, supraveghind pregătirea unor bucate. Își purta hainele obișnuite, având o bonetă de noapte tricotată, pe care și-o înfundase peste urechi și fuma dintr-o pipă. Se purta ca un rege și l-am văzut ridicându-se și îndreptându-se de îndată spre noi.

— Domnule Stewart, apropie-te, sir! a zis el. Poftește-l și pe prietenul dumitale, pe care n-am avut ocazia să îl cunosc.

— Ce mai faceți, Cluny? întrebă Alan. Sper că o duceți bine, sir. Mă bucur foarte mult că vă văd. Vi-l prezint pe domnul David Balfour, proprietarul domeniului Shaws.

Când ne aflam numai noi doi, Alan zâmbea batjocoritor întotdeauna când amintea despre poziția mea socială. Când ne găseam însă printre străini, pronunța cu grijă fiecare cuvânt, ca un herald.

— Veniți, gentlemeni! ne zise Cluny. Vă urez bun venit în casa mea, care este un adăpost cam ciudat, cam rudimentar pentru unii,

deși aici a călcat chiar și un rege, iar domnul Stewart știe la cine mă refer. Vom înghiți câte ceva până ce omul fără mână care mă servește va pregăti cina, după care vom sta de vorbă pe îndelete, ca niște gentlemeni. Viața mea este cam searbădă, continuă el, turnându-și niște brandy. Nu prea mă bucur de tovărășia oamenilor, de aceea îmi frământ mâinile și mintea în amintirea măreței zile care a trecut, pregătindu-mă pentru altă zi de sărbătoare, ce sperăm că se apropie. Astfel, avem pentru ce să toastăm. Pentru Restaurație!

În clipa aceea toți am luat paharele, le-am ridicat și am băut. Sunt convins că nu îi doream în niciun alt fel răul regelui George. Dacă el însuși s-ar fi aflat în locul meu, sunt sigur că n-ar fi făcut altceva decât am făcut eu.

De îndată ce am dat băutura pe gât m-am simțit mai bine. Puteam sta și asculta, deși încă puțin cam zăpăcit, dar fără ca mintea să mi-o mai ia razna.

Fără îndoială, ne aflam într-un loc straniu și eram niște oaspeți neobișnuiți. Datorită faptului că trăise mult timp ascuns, Cluny începuse să aibă anumite obiceiuri stricte, pe care le respecta întocmai.

Astfel, avea un loc unde stătea numai el și nimeni nu se așeza vreodată acolo. „Colivia" lui era aranjată într-un fel anume și nimeni nu avea voie să schimbe poziția vreunui lucru. Îi plăcea să supravegheze felul în care se pregătea mâncarea și nici măcar în timp ce ne primea pe noi cu atâtea onoruri nu slăbea din ochi bucățile de carne care se prăjeau.

Uneori își vizita sau primea vizita soției lui ori a unor prieteni apropiați. Aceste lucruri se desfășurau firește, noaptea. Cea mai mare parte a timpului și-o petrecea însă în singurătate și nu comunica decât cu santinelele sale ori cu cei care îi pregăteau masa.

Unul dintre ei, care era bărbier, venea în fiecare dimineață ca să îl radă. Îi spunea noutățile din ținut, la auzul cărora se trezea la viață. Punea nenumărate întrebări, ca un copil, iar la răspunsurile primite râdea uneori atât de mult că aveai impresia că a luat-o razna. De multe ori, râdea chiar și după ce pleca bărbierul, amintindu-și de lucrurile amuzante pe care le discutaseră.

Fără îndoială că, atunci când punea întrebările, el urmărea un scop anume. Deși era sechestrat în felul acela și, ca mulți alți nobili scoțieni, fusese deposedat de Parlament de toate privilegiile sale, el continua să-și exercite influența asupra clanului său. Astfel, certurile dintre membrii clanului ajungeau înaintea lui pentru a le rezolva. Oamenii din ținut, cei care scăpaseră ca prin minune de Curtea de Judecată, au ascultat de porunca lui și au întrerupt luptele cu englezii, plătind taxele solicitate de regele George.

Când îl cuprindea furia, comanda și pedepsea pe oricine, ca un rege. Servitorii tremurau în fața lui și se ascundeau ca niște copii pe care urma să îi bată tatăl lor.

De obicei, de câte ori intra într-o încăpere, dădea mâna, foarte ceremonios, cu cei de acolo, după ce aceștia își scoteau bonetele în semn de respect, ca niște militari adevărați. De multe ori, cei din clan veneau și îl slujeau astfel încât ai fi crezut că se află la unul dintre cele mai bune hanuri.

Toate acestea se petreceau fără să țină cont cineva că el era un șef proscris și urmărit. Țara îi fusese cucerită. Trupele engleze îl căutau peste tot, ajungând uneori până la o milă depărtare de ascunzișul lui. Totuși, niciunul dintre foștii săi supuși, nici măcar cei nedreptățiți ori pedepsiți, nu îl trăda, deși ar fi câștigat astfel o adevărată avere.

În prima zi cât am stat acolo, Cluny ne-a dăruit cu mâna lui o lămâie, întrucât era învățat cu traiul bun și ne-a rugat să ne punem zeama fructului în mâncare.

— Bucățile acestea de carne, ne-a spus el, sunt atât de bune că i le-aș oferi însuși Maiestății Sale Regele. De altfel, înainte de patruzeci și șase, în țara mea creșteau mai mult dragonii decât lămâii.

N-aș putea afirma dacă într-adevăr bucățile de friptură erau foarte bune, dar nu am mâncat decât foarte puțin, fiind foarte obosit. În acest timp, Cluny ne-a distrat povestindu-ne cum a stat Prințul Charlie în „colivia" sa, redându-ne adevăratele cuvinte ale acestuia și ridicându-se de la locul său pentru a ne arăta unde s-au așezat oaspeții.

Din aceste lucruri am dedus că prințul era un băiat spiritual, fiu al unui neam de regi politicoși, chiar dacă nu la fel de înțelepți ca

Solomon. De asemenea, am înțeles că, atât cât a stat în „colivie", a umblat mai ales după băutură.

Abia am terminat de mâncat și Cluny a adus un pachet prăfuit, vechi și murdar, de cărți de joc, așa cum poți găsi doar în hanurile proaste de pe drum.

Când ne-a invitat să jucăm, ochii îi străluceau de bucurie.

Trebuie să recunosc faptul că nu îmi plăcea deloc să iau parte la o asemenea distracție. Fusesem educat de tatăl meu și știam că nu era creștinește să jinduiești la bunul altuia, iar un gentleman nu dorea să profite de banii străinilor. De aceea, aș fi putut pleda pentru oboseala mea, ceea ce era o scuză suficientă.

M-am gândit însă că în acest fel aveau să mă pună martor la înfruntarea lor.

Trebuie să fi fost tare roșu la față. Totuși, am vorbit cu fermitate și i-am zis lui Cluny că nu avea rost să mă pună martor la joc, întrucât nu mă pricepeam la cărți.

El s-a oprit brusc din amestecatul cărților.

— Ce mai înseamnă și asta? a întrebat. Ce ipocrit poate spune asemenea lucruri în casa lui Cluny Macpherson?

— Pun mâna în foc pentru domnul Balfour! a sărit Alan. Este un gentleman cinstit și corect și aș vrea să țineți minte cine vă spune asta! Port un nume regesc, a continuat el, ridicându-și pălăria. Eu și cel care mă însoțește putem să fim în apropierea oricărei persoane, de orice rang ar fi aceasta. Numai că gentlemanul de lângă mine este foarte obosit și ar vrea să doarmă, iar dacă nu știe să joace cărți, ce rost are să-l mai reținem? Vă stau la dispoziție, sir, ca să jucăm orice doriți.

— În casa mea sărăcăcioasă, i-a răspuns Cluny, oricine are dreptul să facă ceea ce dorește. Dacă prietenul dumitale va voi să stea alături de noi, să stea! Iar dacă el, dumneata, oricine altcineva nu este mulțumit, sunt gata să ieșim și să îi dau satisfacție!

Nu-mi doream ca ei doi, buni prieteni, să-și străpungă beregățile cu săbiile din cauza mea.

— Sir, i-am spus, sunt într-adevăr foarte obosit. Și, în plus, cum îmi păreți un tată care are fii de vârsta mea, vă voi mărturisi că i-am promis tatălui meu că nu voi juca niciodată cărți.

— Așa deci? făcu Cluny, arătându-mi un pat aflat într-un colț al încăperii.

Fusese deranjat destul de ceea ce-i cerusem și se uita chiorâș la mine. De asemenea, mi-am dat seama că atât ceea ce-i spusesem, cât și cuvintele pe care le folosisem pentru a o face, s-ar fi potrivit mai degrabă într-o casă nobiliară din Anglia decât printre iacobiții din nordul Scoției, pe jumătate sălbăticiți.

Băutura pe care o dădusem peste cap și vânatul pe care-l servisem la masă au făcut să mă simt apăsat de o ciudată greutate. Abia am ajuns în pat, că am căzut într-un fel de transă în care am zăcut aproape tot timpul cât am stat la „colivie".

Câteodată mă mai trezeam și înțelegeam ce se întâmplă în jurul meu. Altădată însă nu auzeam decât voci și sforăituri, de parcă un pârâu susura prin apropiere. Stofele ecosez de pe perete când se micșorau, când se măreau, ca și umbrele aruncate de foc pe tavan. De mai multe ori cred că am vorbit cu voce tare sau chiar am strigat, pentru că îmi amintesc cu surprindere că uneori ei îmi puneau diferite întrebări. Eram conștient că nu trăiam un coșmar nocturn anume, ci o stare generalizată de spaimă care mă cuprinsese, în care zăceam făcându-mă una cu patul, cu stofele de pe pereți, cu umbrele de pe tavan, cu focul...

Bărbierul, care se pricepea și la medicină, a fost chemat să mă trateze. Cum vorbea în galeză, n-am înțeles nimic din ce spunea, dar eram atât de bolnav încât nu am cerut nici măcar să mi se traducă. Știam doar că eram bolnav și altceva nu mă interesa.

Nu prea le-am acordat importanță celorlalți, în acest timp. Totuși, Alan și Cluny, care jucau cărți, mi-au permis să pricep că prietenul meu începuse să câștige. Îmi amintesc de faptul că abia îi distingeam, dar îi zăream lângă o grămadă strălucitoare de monede, cam șaizeci sau o sută de guinee.

Părea destul de ciudat să vezi averea aceea într-un cuib de vulturi aflat pe o stâncă, înconjurată de copaci. De aceea, mi-am zis că Alan se descurca bine, pentru că el nu avusese, când ajunseserăm acolo, decât o pungă verzuie cu cinci lire sterline.

Se pare că norocul s-a schimbat în ziua următoare. Pe la prânz am fost trezit, așa cum se obișnuia, ca să servesc masa, și, tot ca de obicei, am refuzat să mănânc. Mi s-a turnat pe gât o picătură din medicamentul pe care mi l-a prescris bărbierul.

Soarele strălucea prin ușa deschisă a „coliviei", ceea ce m-a orbit și m-a supărat. Cluny stătea la masă, amestecând cărțile. Alan a venit și s-a apropiat de pat, apoi fața lui a coborât în dreptul ochilor mei. Acest lucru mi s-a părut cu totul ieșit din comun.

M-a rugat să-l împrumut cu bani.

— De ce? l-am întrebat.

— Hai, te rog!

— Dar pentru ce? Nu înțeleg.

— Hai, David, nu vrei să mă împrumuți?

Nu-mi doream, în clipele acelea de suferință, decât să plece de lângă mine, de aceea am acceptat.

În dimineața celei de-a treia zile, m-am trezit mai învigorat, deși încă slăbit și îngrijorat de starea mea. Puteam să privesc lucrurile într-un mod realist și să le cântăresc în minte. Mi-era gândul la mâncare. M-am ridicat singur din pat. De îndată ce am servit masa de dimineață, am mers până la ușa „coliviei" și m-am așezat acolo ca să privesc pădurea.

Era o zi cenușie. Aerul era rece și plăcut. Am stat ca într-un vis întreaga dimineață, fiind deranjat doar de servitorii lui Cluny și de soldații săi, care veneau să dea raportul. Deoarece coasta se vedea foarte clar în clipele acelea, interesul pentru informațiile aduse de iscoade nu era prea mare.

Când m-am întors, el și Alan puseseră cărțile deoparte și îi puneau întrebări unui om din anturaj. Apoi șeful s-a uitat spre mine și mi-a vorbit în galeză.

— Nu cunosc limba aceasta, sir, i-am răspuns. De la întâmplarea cu jocul de cărți, tot ce spuneam sau făceam îl supăra pe Cluny.

— Numele dumitale îți face mai multă cinste decât persoana dumitale, mi-a zis el furios. Iată despre ce este vorba. Iscoadele mele au raportat că drumul către sud este deschis. Ai însă puterea să pornești într-acolo?

Am văzut cărțile pe masă, dar nu și aurul. Se aflau câteva hârtii scrise, toate în partea unde stătuse Cluny. În plus, Alan avea o privire ciudată, ca un om nu prea mulțumit. O presimțire rea a început să mă apese.

— Nu știu dacă mă simt chiar atât de bine pe cât ar trebui, i-am răspuns, privind către Alan, dar puținii bani pe care îi aveam trebuiau să ne ducă departe.

Alan și-a tras buza inferioară în gură și a privit în jos.

— David, mi-a zis în cele din urmă, i-am pierdut...

Acesta este neplăcutul adevăr.

— Și banii mei?

— Și pe ai tăi, a mormăit prietenul meu. N-ar fi trebuit să mi-i împrumuți. Uit de toate când mă apuc să joc.

— I-auzi, i-auzi! făcu Cluny. Vorbiți prostii. Bineînțeles că vă voi înapoia banii, ba chiar dublul sumei pe care ați jucat-o. Niciodată nu am păstrat banii câștigați de la alții! Mai ales pe cei de la niște gentlemeni aflați în situația voastră. Niciodată nu am păstrat banii altora! a strigat el și, roșu la față, a început să scoată aurul din buzunar.

Alan nu spunea nimic, ci continua să se uite doar în pământ.

— Vreți să veniți cu mine până la ușă, sir? l-am întrebat.

Cluny mi-a răspuns că o va face cu bucurie și m-a urmat imediat, dar arăta foarte supărat.

— Acum, sir, i-am zis, trebuie să vă fiu recunoscător pentru generozitatea de care dați dovadă.

— Ce prostie! strigă el. Care generozitate? E cea mai nefericită afacere. Dar ce voiai să fac? Doar stau închis în colivia asta și profit și eu ca să joc niște cărți cu prietenii. Doar nu poți ști de la început că ei pierd...

Făcu o pauză.

— Da, am intervenit eu. Dacă pierd, le dați banii înapoi. Dar dacă ei câștigă, pleacă având în buzunare banii dumneavoastră! Asta da generozitate! Pentru mine însă, sir, nu e deloc plăcut că mă aflu în situația de față...

A urmat o pauză lungă. Cluny părea că vrea să spună ceva, dar nu a scos un cuvânt. Fața i se înroșea însă din ce în ce mai mult.

— Sunt tânăr, am continuat, și aș vrea să vă cer sfatul. Vorbiți-mi ca și când aș fi fiul dumneavoastră. Prietenul meu apropiat a pierdut acești bani. Să-i accept înapoi? Ar fi corect din partea mea? Orice aș face, mă atinge în mândria mea...

— Ca și pe mine, domnule Balfour, îmi răspunse Cluny, iar dumneata mă privești ca pe un om care profită de necazurile altora pentru a le lua banii. Nu pot accepta ca prietenii care intră în casa mea să mă jignească! Nu! strigă el deodată, furios. Nici eu nu îi jignesc pe ei!

— După cum vedeți, domnule, i-am zis, am impresia că îmi dați dreptate. Nu mi-ați răspuns însă la întrebare.

Sunt convins, că, dacă Cluny a urât pe cineva în viața lui, atunci acela era David Balfour. Se uita la mine gata să mă ia la bătaie. Îi citeam furia pe buze.

Fie însă că vorbele mele l-au dezarmat, fie a cedat în fața dreptății pe care o aveam. Era o situație umilitoare pentru toți cei de față, mai ales pentru Cluny. Spre cinstea lui, a reacționat astfel:

— Domnule Balfour, mi-a zis, cred că ești destul de amabil și treci multe cu vederea, mai ales că ai chibzuința unui gentleman. După cinstita mea părere, ai putea lua banii aceștia. Asta i-aș spune și fiului meu. Ba chiar îți voi strânge mâna, ca să nu mai existe dispute între noi!

Capitolul XXIV

CEARTA

Alan și cu mine am traversat lacul Errocht. Norii acopereau luna și prin întunericul ce domnea în acea noapte nu ne-a zărit nimeni. Ne-am îndreptat apoi către o altă ascunzătoare, aflată în apropiere de capătul lacului Rannoch, unde am fost conduși de unul dintre oamenii lui Cluny.

Slujitorul respectiv ne-a dus toate bagajele și chiar mantaua lui Alan, dar aproape că alerga, intonând o melodie în același timp, astfel că părea de două ori mai ușor decât mine, asemuindu-se doar cu un ponei.

Și totuși, era un om atât de slab și pipernicit, că în condiții obișnuite l-aș fi răpus cu o singură mână.

Fără îndoială, era o mare ușurare să mergi fără povară. Și probabil că, fără respectiva ușurare și simțul libertății pe care îl aveam, nu aș fi pornit deloc la drum.

Abia mă ridicasem din patul de suferință. După cum mergeau treburile, nu exista niciun motiv care să mă înveselească prea mult. Călătoream printr-unul dintre cele mai pustii ținuturi ale Scoției. Cerul era întunecat, înnourat, iar între mine și Alan intervenise o răceală explicabilă.

Multă vreme nici nu ne-am vorbit. Mergeam unul după altul. Eu eram plin de orgoliu și mânie, iar aceste două sentimente îmi dădeau destulă putere.

Alan era furios și îi era rușine pentru că pierduse banii la joc, iar eu îi recuperasem într-un mod care nu prea ne făcea cinste.

Gândul despărțirii noastre mă apăsa atunci mai mult ca oricând. Dar, cu cât îmi dădeam seama că era o idee bună, cu atât îmi părea mai dezgustătoare soluția aceea.

Alan ar fi făcut un lucru deosebit și și-ar fi demonstrat generozitatea dacă s-ar fi întors către mine, spunându-mi:

— Pleacă! Pe mine mă amenință un pericol foarte mare, iar dacă îmi ții tovărășie, acesta va plana și asupra ta.

Eu nu puteam să îi spun prietenului meu, care ținea atât de mult la mine:

— Ești într-o mare încurcătură, pe când eu scap ușor de necazurile mele. Prietenia ta e o povară pentru mine. Pleacă! Descurcă-te singur cu necazurile tale!

Nu, îmi era imposibil să îi vorbesc așa. Doar faptul că îmi treceau prin minte asemenea lucruri făcea să îmi ia foc obrajii.

Alan se comportase ca un copil, ba chiar ca unul care trișează. „Împrumutase" bani de la mine în vreme ce eu zăceam mai mult inconștient. Fapta lui echivala aproape cu un furt.

Se târa pe drum alături de mine, fără să mai aibă un penny în buzunar, părând prietenos, ca și când ar fi vrut să-i trec cu vederea felul în care a trebuit să mă milogesc pentru a-mi recăpăta acele guinee.

Adevărat, eram gata să împart totul cu el. Mă cuprindea însă furia când îl vedeam că se baza pe ușurința mea de a-i face întotdeauna pe plac.

Aceste lucruri îmi frământau mintea în acele clipe. De aceea, n-aș fi putut deschide gura fără să fac scandal. Astfel că am făcut ceva mai rău și nu am spus nimic. Trăgeam doar cu coada ochiului la tovarășul meu.

În cele din urmă, când am ajuns pe celălalt mal al lacului Errocht și mergeam printr-un loc întins și neted, pe unde ne deplasam cu ușurință, el n-a mai putut suporta și s-a apropiat de mine:

— David, mi-a zis, doi prieteni nu trebuie să facă atâta caz pentru o întâmplare nefericită. Trebuie să recunosc faptul că îmi pare foarte rău pentru cele petrecute. Dacă vrei și tu să îmi mai spui ceva, fă-o acum!

— Nu am nimic de zis.

Părea dezorientat, lucru care m-a mulțumit.

— Nu? făcu el, cu glas tremurător, dar îmi vei reproșa că te-am făcut de râs.

— Niciodată!

— Niciodată? întrebă el. Știi bine că am făcut ceva foarte neplăcut. Suntem amândoi de vină? Odată spuneai că trebuie să împărțim totul. O spui și azi? Pretutindeni în jurul nostru sunt dealuri, dar există și două mări, nu departe de aici. Nu doresc să îți impun cu forța prezența mea, David.

Cuvintele lui m-au străpuns ca o sabie. Parcă îmi ghicise gândurile care îmi trecuseră prin minte!

— Alan Breck! i-am strigat. Crezi că mă întorc cu spatele la tine atunci când ai mai mare nevoie de ajutor? N-ar fi trebuit să

îmi arunci cu noroi în față. Toată comportarea mea de până acum neagă presupunerea ta. E adevărat că am adormit când făceam de pază printre mlaștini, dar faptul s-a datorat oboselii exagerate. Și faci rău pentru că îmi reproșezi asta.

— Nici nu am făcut-o! zise el.

— Dar, în afară de acel episod nedorit, am continuat, ce altceva ai să îmi reproșezi? Niciodată nu mi-am lăsat prietenii la greu și nu am de gând să încep cu tine. Există lucruri între noi pe care nu le pot uita, chiar dacă tu le uiți.

— Îți voi spune doar atât, David, vorbi el liniștit. De mai multă vreme îți datorez viața mea, iar acum îți datorez și bani. Ar fi trebuit să fii lumina călăuzitoare pentru mine...

Cuvintele lui ar fi trebuit să mă impresioneze, dar au făcut-o în sens negativ. Mi-am dat seama că mă comportasem greșit. Astfel, m-am înfuriat nu doar pe Alan, ci și pe propria-mi persoană. Constatarea aceasta m-a făcut mai crud.

— Mi-ai cerut să vorbesc, i-am zis. Bine. O voi face! Recunoști chiar tu că mi-ai făcut un mare rău. A trebuit să înghit o jignire. Nu ți-am reproșat-o niciodată. Nici măcar nu am adus vorba despre ce ai făcut, dar acum mă învinuiești pe mine pentru asta, i-am strigat. Și de ce? Pentru că nu cânt și nu mă bucur fiindcă am fost jignit! Poate că vrei și să îți cad în genunchi ca să îți mulțumesc pentru ce ai făcut! Ar trebuie să te gândești puțin și la cei din jurul tău, Alan Breck... Și, dacă te-ai gândi mai mult la ceilalți, ai vorbi mai puțin despre tine. Când un prieten care ține mult la tine suportă o ofensă fără să crâcnească, îi mai ceri să și mintă. Dacă așa te comporți, ar trebui să te blamezi singur și astfel n-ai mai umbla să cauți ceartă.

— Nu mai spune nimic! făcu el.

Astfel că am tăcut și ne-am întors unul cu spatele la celălalt. Ajunși la capătul călătoriei din acea zi, am mâncat ceva, apoi ne-am întins și am adormit fără să mai discutăm.

Omul care ne-a însoțit ne-a condus pe celălalt mal al lacului Rannoch până la apusul soarelui, în ziua următoare. Apoi ne-a indicat pe unde era bine să mergem mai departe.

Practic, trebuia să pornim de îndată prin munți. Trebuia să ocolim, deplasându-ne pe culmile Glen Lyon, Glen Lochay și Glen Dochart, apoi să coborâm pe la Kippen în ținuturile de câmpie și să pornim de-a lungul apelor fluviului Forth.

Alan nu era prea încântat de gândul că traseul nostru trecea prin ținutul dușmanilor săi de moarte, neamul Glenorchy Campbell. Obiecta că, dacă am fi pornit-o direct spre est, am fi ajuns foarte repede la Athole Stewarts, unde se aflau oameni înrudiți cu neamul său, chiar dacă ascultau de ordinele unui alt șef. Am fi mers apoi mai ușor către ținuturile unde ne născuserăm.

Dar călăuza noastră, care era într-adevăr șeful iscoadelor lui Cluny, avea motive întemeiate ca să ne trimită pe traseul expus anterior, căci trupele regale scotoceau peste tot și doar prin ținutul neamului Campbell am fi trecut în cea mai mare siguranță.

Alan a fost de acord în cele din urmă, deși cu o strângere de inimă.

— E doar unul dintre cele mai monotone ținuturi din Scoția, mi-a zis el. Nu întâlnești pe acolo decât câmpuri cu recolte și Campbelli. Am înțeles însă că ești un om care pricepi repede. Fie, cum vrei tu!

Am pornit deci la drum urmând acest itinerariu. Cea mai mare parte a următoarelor trei nopți de călătorie am străbătut munți stâncoși, sculptați de râuri sălbatice. Aproape tot timpul a plouat și a suflat vântul. Nici măcar o dată nu s-a arătat soarele printre nori.

Ziua ne culcam prin iarba umedă. Noaptea urcam pe culmile munților. Câteodată ne mai rătăceam, din cauza ceții care ne învăluia, astfel că trebuia să ne oprim și să așteptăm până se făcea dimineață. Nu se punea problema să facem focul. Hrana noastră consta doar în carne rece pe care o luasem de la „colivie". Cât despre băut, Cerul știe că nu ne trebuia apă!

A fost deci o vreme cumplită, amplificată de noroiul din regiune. Mi-era foarte frig. Dinții îmi clănțăneau întruna. Gâtul mă durea, așa cum pățisem și pe insuliță. Aveam junghiuri în coaste, care nu-mi dădeau pace nicio clipă.

Când mă culcam în patul improvizat și umed, cu ploaia care răpăia în jur, cu noroiul mustind sub mine, retrăiam o parte din cele

mai cumplite aventuri prin care trecusem, adică turnul din castelul Shaws, luminat de fulgere, Ransome cărat în spate de marinari, Shuan străpuns de sabie, zăcând în sânge pe dușumeaua cabinei, Colin Campbell prinzându-se cu mâinile de piept.

Din acest somn zbuciumat eram trezit în amurg, pentru a mă așeza la masă în aceeași băltoacă în care dormisem și a înghiți hrana rece. Ploaia îmi cădea pe față și mi se scurgea pe spinare. Ceața ne învăluia.

Uneori bătea vântul și o împrăștia, iar în clipele acelea puteam zări vreo vale întunecată unde torentele se scurgeau cu mare zgomot.

Din jur ne parveneau sunetele produse de nenumărate cursuri de apă. Ploaia care nu mai înceta făcea, să crape parcă munții. Fiecare viroagă devenea o cisternă. Fiecare torent se revărsa și își săpa, apoi își lărgea albia.

În timpul acelor nopți le auzeai glasurile pe măsură ce se scurgeau, când mai ascuțite, când bubuitoare ca tunetul. Am putut înțelege cu destulă ușurință povestea lui Water Welpie, demonul râurilor, despre care se spune că se tânguie încontinuu și rătăcește prin vaduri ca să-l pândească pe trecătorul condamnat.

Din câte am văzut, Alan credea în așa ceva, chiar dacă nu era pe deplin convins. Când zgomotul torentului a devenit mai ascuțit ca oricând, am fost puțin surprins, sau mai curând șocat, să-l văd făcându-și cruce așa cum își făceau catolicii.

Cât au durat aceste cumplite încercări, între noi nu a existat niciun fel de apropiere, nici măcar nu a fost vorba să discutăm între noi. Adevărul consta în aceea că eram foarte bolnav. Aceasta îmi servea ca scuză.

Dar, pe lângă faptul că iertam greu ceva și așa am făcut de când mă știam, eram necăjit atât pe tovarășul meu, cât și pe mine însumi. În cea mai mare parte a celor două zile petrecute în acele condiții, el mi s-a părut deosebit de atent.

Era oricând gata să mă ajute și spera mereu că indispoziția mea cu privire la el avea să treacă. În vremea aceea, eu am rămas închis în mine, supărat, refuzându-i orice ajutor, uitându-mă la el rece, de parcă ar fi fost un tufiș ori o piatră.

În cea de-a doua noapte, sau mai curând în zorii celei de-a treia zile, ne-am trezit pe un deal unde nu ne puteam adăposti după nimic, astfel că ni s-a spulberat planul obișnuit, acela de a ne așeza ca să mâncăm și să dormim.

Înainte de a porni să căutăm totuși o ascunzătoare, cenușiul cerului a început să se mai estompeze, căci ploua încă, dar norii s-au mai ridicat. Alan m-a privit în ochi, foarte abătut.

— Lasă-mă să îți țin eu pachetul, mi-a zis el pentru a noua oară de când ne despărțisem de călăuza noastră, la malul lacului Rannoch.

— Mă descurc și singur, mulțumesc, i-am răspuns eu, rece ca gheața.

Alan s-a supărat.

— Altă dată n-o să te mai rog, mi-a zis. Nu sunt un om prea răbdător, David.

— Nici nu am zis că ai fi, am răspuns eu, ca un copil încăpățânat și prost, de zece ani.

Alan nu a mai vorbit. Felul în care a început să se poarte vorbea de la sine. Din momentul acela s-a considerat iertat de orice vină rezultată din afacerea cu Cluny.

Și-a pus pălăria pe o ureche, a început să meargă vesel, să fredoneze câteva melodii. Se uita la mine gata să zâmbească.

În cea de-a treia noapte trebuia să trecem dincolo de capătul vestic al ținutului Balquhidder. Se făcuse senin și era frig, aproape chiar ger. Vântul dinspre nord izgonise norii și stelele se vedeau strălucind pe cer.

Pâraiele erau umflate încă, desigur, și încă se revărsau zgomotos pe înălțimi. Am observat că Alan nu se mai gândea la Kelpie și se simțea foarte bine.

Pentru mine, schimbarea vremii venise prea târziu. Zăcusem atât de mult în noroi că, așa cum spune *Biblia*, hainele pe care le purtam mă dezgustau. Eram un mort viu, mă dureau toate. Bătaia vântului nu mă atingea, iar zgomotul său mă dezorienta.

În halul în care mă aflam, a trebuit să suport parcă o anumită persecuție din partea tovarășului meu de drum. „Whig" a reprezentat cea mai frumoasă denumire pe care mi-a dat-o, fiindcă nu îmi

vorbea fără a pierde prilejul de a mă lua în zeflemea, sau cel puțin așa mi se părea.

— Uite, aici e o ridicătură pe care trebuie să o sări, scumpul meu „whiggie"! Știu că sari tare bine, mi-a zis el.

Știam ce trebuia să fac și nu trebuia să îmi spună altul. Mă aflam însă într-o stare tare proastă. Curând, aveam să mă prăbușesc prin munții aceia ca o oaie sau ca o vulpe, iar oasele aveau să mi se albească precum cele ale fiarelor pădurii.

Poate că mintea îmi era încă limpede, dar a început să îmi placă perspectiva aceea. Am început să fiu încântat la gândul că am să pier într-un loc pustiu cu vulturii sălbatici în jur, dându-mi târcoale în ultimele clipe ale vieții.

Atunci, Alan ar fi avut de suferit. După ce aș fi murit, el m-ar fi regretat, iar amintirea mea l-ar fi torturat. Astfel, mergeam mai departe, ca un școlar prostuț și bolnav, orientându-mi întreaga mânie către cel care mă însoțea, pe care aș fi vrut să-l am la picioare și să îmi ceară îndurare.

În fiecare dintre înțepăturile lui Alan mă înfuriam. „Ah", îmi ziceam „când mă voi prăbuși și voi muri, te vei simți de parcă ai primit o lovitură în plină figură. Cum mă voi răzbuna! Cum îți vei regreta cruzimea și ingratitudinea!"

Cu cât trecea timpul, mă simțeam tot mai rău. O dată chiar m-am prăbușit la pământ, picioarele mi s-au înmuiat sub mine. Lucrul acela l-a mirat pe Alan. M-am ridicat însă atât de repede și am pornit la drum mai departe, încât a uitat repede incidentul.

Valuri de căldură se revărsau asupra mea, apoi mă apuca tremuratul din pricina frigului. Junghiurile dintre coaste deveniseră insuportabile. În cele din urmă, am înțeles că nu-mi puteam continua călătoria. Brusc, mi-a venit pofta să termin cu Alan. Am cedat mâniei care mă cuprinsese. Doream că îmi găsesc sfârșitul cât mai repede. Tocmai mi se adresase cu „whig". M-am oprit.

— Domnule Stewart, i-am zis, cu o voce care tremura ca o coardă de vioară, ești mai în vârstă decât mine și ar fi trebuit să te comporți ca un om cu bun simț. Crezi că e un lucru inteligent ca să mi te adresezi mereu în termeni politici? M-am gândit că, acolo

unde oamenii au păreri diferite, trebuie să se comporte totuși civilizat. Dacă nu, pot găsi ironii mai usturătoare decât cele folosite de dumneata.

Alan s-a oprit în fața mea, cu pălăria pe o ureche, cu mâinile în buzunarele pantalonilor săi bufanți, cu capul întors puțin într-o parte. M-a ascultat, a zâmbit cu răutate, așa cum am distins eu, chiar prin întunericul nopții, la lumina stelelor.

Apoi a început să fluiere o melodie a iacobiților, prin care aceștia ironizau înfrângerea generalului Cope la Preston Pans.

„Hei, Johnie Cope, încă mai poți să mergi?

Mai bați tobele?"

Atunci mi-a trecut prin minte faptul că Alan se afla, în ziua luptei, de partea trupelor regale.

— De ce fredonezi o asemenea melodie, domnule Stewart? l-am întrebat. Ca să-ți amintești că atunci ai luat bătaie de două ori?

Melodia a înghețat pe buzele lui.

— David! a strigat.

— E timpul ca felul în care te porți să se schimbe, am continuat. Va trebui să vorbești în mod civilizat despre Regele meu și despre prietenii mei din neamul Campbell.

— Dar sunt un Stewart, începu Alan.

— Sigur. Știu că porți un nume regesc. Dar, dacă îți amintești, de când umblăm prin Highlands, am văzut pe mulți care se bucură de același privilegiu. Cel mai frumos lucru pe care ți-l pot spune despre majoritatea dintre ei este că sunt niște nespălați!

— Îți dai seama că mă insulți?

— Îmi pare rău, i-am răspuns, și dacă îți displace lecția de morală, mă îndoiesc că o alta, pe care o pregătesc, te va mulțumi. Ai fost fugărit de pe câmpul de luptă, de cei din partidul meu. Felul în care îți iei revanșa, făcând glume despre ei în fața unui băiat, este o modalitate cam modestă de a convinge pe cineva de vitejia ta. Atât neamul Campbell, cât și liberalii te-au bătut de te-au zăpăcit. Ai fugit de ei pe unde ai văzut cu ochii. S-ar cuveni să vorbești cu respect despre ei.

Alan rămase tăcut, marginile mantalei sale fluturând în vânt în urma lui.

— Păcat că vorbești așa, mi-a zis el. Există lucruri care, o dată spuse, nu mai pot fi îndreptate.

— Nici nu vreau să le îndrepți, i-am răspuns. Sunt gata, ca și tine.

— Gata?

— Da! Nu sunt gură bogată și trombonist ca unul al cărui nume îl cunoști. Haide!

Mi-am scos sabia și m-am pus în gardă, așa cum mă învățase Alan.

— David! a strigat el. Ai înnebunit? Nu pot să scot sabia la tine. Ar fi o adevărată crimă.

— Așa gândeai și când mă insultai?

— Da! strigă el și își frământă obrazul cu mâna, ca un om care nu știa ce hotărâre să ia.

— Ăsta e adevărul, n-am ce face, zise el iar.

Își scoase sabia. Înainte ca lama lui să o atingă pe a mea, arma lui căzu la pământ.

— Nu, nu, făcu el. Nu te pot lovi!

La gestul lui mi s-a topit și ultima fărâmă de mânie. Mi-am dat seama că eram bolnav, prost, îmi părea rău de cele întâmplate și nu știam ce să fac.

Aș fi dat orice pe lume ca să îmi pot retrage cuvintele pe care le spusesem. Numai că vorba scăpată, cum o mai retragi? Mi-am amintit de tot curajul și de omenia pe care Alan le manifestase mai demult cum mă ajutase, cum mă încurajase și se purtase cu mine în zilele noastre negre.

Apoi m-am gândit la insultele pe care i le adusesem și mi-am dat seama că îmi pierdusem cel mai devotat prieten. În același timp, starea proastă care mă stăpânea se dublă în intensitate. Junghiul dintre coaste părea rana unei săbii. Eram gata să leșin chiar în locul unde mă aflam.

Acest lucru mi-a adus o idee salvatoare. Nicio scuză nu avea cum să șteargă ceea ce făcusem. Nici nu avea rost să mă gândesc la vreuna, nu ar fi putut diminua insulta. Dar, dacă scuza era zadarnică,

un strigăt disperat de ajutor ar fi reușit să îl aducă pe Alan iar de partea mea.

Mi-am călcat mândria în picioare.

— Alan! i-am zis. Dacă nu mă ajuți, voi muri chiar aici.

S-a apropiat și s-a uitat atent la mine.

— Adevărat, am întărit eu. Nu mai suport. Ah, du-mă măcar într-o casă, acolo voi muri mai ușor.

Nu ceream nimic altceva. Vorbeam cu glas tânguitor, astfel că aș fi înmuiat și o inimă de piatră.

— Poți merge? m-a întrebat el.

— Nu, i-am răspuns. Nu fără ajutor. Picioarele mi se împleticesc sub mine de o oră încoace. Un junghi mă lovește între coaste de parcă mă arde cineva cu fierul înroșit în foc. Abia mai pot respira... După ce voi muri, mă vei ierta, Alan? În sufletul meu, am ținut întotdeauna la tine, chiar și atunci când am fost foarte furios...

— Taci! strigă el. Nu mai vorbi despre asta, David, băiete, știi că...

Îi venea să plângă.

— Lasă-mă să te susțin cu brațul, continuă el. Așa... Sprijină-te de mine! Dumnezeu știe pe unde este vreo casă pe aici. Ne aflăm la Balquhidder. Pe aici nu prea se găsesc locuințe de-ale prietenilor noștri. Ți-e mai bine, David?

— Da, i-am răspuns. Așa pot merge.

L-am prins cu mâna de braț.

Abia se stăpânea să nu plângă.

— David, mi-a zis, nu sunt deloc un om de treabă. Nici măcar unul de suflet. Puteam să îmi amintesc faptul că îmi erai ca o rudă. Trebuia să îmi dau seama că abia te țineai pe picioare... Ah, David încearcă să mă ierți!

— Hai să nu mai vorbim despre asta! i-am zis. Niciunul dintre noi nu ar trebui să îi facă observații celuilalt, acesta este adevărul! Trebuie să ne controlăm și să ne stăpânim. Ah, cum mă mai înțeapă junghiul ăsta! Nu e nicio casă prin apropiere?

— Voi găsi o casă pentru tine, David! Vom coborî de pe ridicătura asta. Acolo jos trebuie să dăm peste niște locuințe. Bietul meu prieten, nu vrei să te iau în spate?

— Cum, Alan? Sunt cu doisprezece inci mai înalt decât tine...

— Nu-i nimic! îmi strigă el pornit. Nu contează un inci sau doi. Nu pot spune că sunt un bărbat înalt, e adevărat, dar îndrăznesc să cred că voi reuși să te port, zise el cu o voce plângăreață.

Era dulce și vrednic de râs să îl auzi pe Alan potrivindu-și cuvintele de teamă ca să nu izbucnească o nouă ceartă. Aș fi râs, dacă junghiul nu m-ar fi înțepat atât de rău. Dacă aș fi izbucnit în râs, ar fi trebuit să plâng de durere în același timp.

— Alan, i-am zis, ce te face să fii așa de bun cu mine? De ce te îngrijești atât de un flăcău nerecunoscător?

— Adevărat. Nu-ți pot răspunde la întrebare, fiindcă nu știu exact de ce te simpatizam înainte. Cred că pentru faptul că nu erai certăreț. Dar acum, după ceartă, îmi placi și mai mult!

Capitolul XXV

ÎN BALQUHIDDER

Alan a ciocănit la ușa primei case care ne-a ieșit în drum, ceea ce era cam riscant. Prin Braes of Balquhidder nu își impune legea niciun mare clan. Acolo există doar mici secte și unele rămășițe ale neamurilor numeroase din nordul Scoției, cărora li se spune „cei fără șefi". Ei au ajuns acolo în urma răscoalelor izbucnite prin ținuturile Forth și Teith.

Poți întâlni astfel Stewarți, Maclareni, care însemnă cam același lucru, pentru că Maclarenii i-au urmat în luptă pe șefii lui Alan. Găsești și pe cei din clanul proscris și vechi al Macgregorilor. Ei au fost întotdeauna desconsiderați și, ceea ce este și mai rău, nu se bucură de încredere în nicio altă parte a Scoției. Șeful lor, Macgregor of Macgregor, era exilat. Cel care îi urma la conducere, din partea oamenilor din Balquhidder, James More, fiul vârstnic al lui Rob Roy, își aștepta judecata în castelul de la Edinburgh. Ei erau certați cu scoțienii din nord, dar și cu cei din sud, cu clanurile Graham, Maclaren, Stewart.

Alan, care nu căuta ceartă niciunui prieten, ar fi vrut tare mult să îi ocolească.

Norocul a fost de partea noastră. Am găsit o casă a neamului Maclaren, unde Alan a fost foarte bine primit nu doar datorită clanului din care făcea parte, ci și reputației lui personale.

Ajuns acolo, m-am întins pe pat de îndată și m-a văzut un doctor, care și-a dat seama despre ce problemă gravă era vorba. Dar, fie că doctorul era foarte bun, fie că eu eram în putere și tânăr, n-am zăcut mai mult de o săptămână, iar în mai puțin de o lună am fost gata să pornesc la drum cu tot entuziasmul.

În tot acest timp, Alan nu a vrut să mă lase singur, deși l-am rugat să o facă. Încăpățânarea lui a fost și cauza unor proteste zgomotoase din partea a doi sau trei prieteni pe care îi întâlnise acolo.

Ziua se ascundea într-o văgăună dintr-o pădurice, iar noaptea venea în casă pentru a mă vizita. Nu pot spune că nu mă bucuram că îl vedeam lângă mine. Doamna Maclaren, gazda noastră, se gândea că nimic nu era destul de bun pentru un asemenea oaspete. Și cum Duncan Dhu, șeful casei, avea o pereche de fluiere și era mare iubitor de muzică, timpul pe care l-am petrecut acolo ca să mă vindec mi s-a părut un fel de festival, astfel că preschimbam noaptea în zi.

Soldații nu se amestecau cu localnicii. De altfel, o dată, două companii de infanteriști și câțiva dragoni au cercetat o vale și i-am putut vedea prin fereastră, în vreme ce zăceam la pat. Ceea ce mi s-a părut uimitor, niciun magistrat nu s-a apropiat de mine și nimeni nu m-a întrebat de unde veneam ori unde mă duceam.

Astfel că, deși se părea că o amenințare cumplită plutea asupră-ne, de fapt nu-mi făceam niciun fel de grijă, de parcă mă aflam într-un loc pustiu. Prezența mea acolo era demult știută de oamenii din Balquhidder și din împrejurimi, pentru că mulți vizitau casa în care eram îngrijit. În plus, exista obiceiul de a se povesti toate noutățile vecinilor. De asemenea, afișele cu noi apăruseră în zonă.

Un asemenea afiș se găsea chiar lângă patul meu, astfel că puteam să citesc propriu-mi portret, dar descrierea făcută de autorități nu mă flata prea mult. Cu litere mari și groase fusese tipărită și suma blestemată care se pusese ca premiu pe capul meu.

Duncan Dhu și ceilalți știau însă că venisem acolo împreună cu Alan și nu exista nicio îndoială asupra identității mele, așa că ghiciseră totul. Dacă îmi schimbasem hainele, nu putusem face la fel cu vârsta și cu trăsăturile mele. Un băiat de optsprezece ani din sudul Scoției nu se întâlnea prea des prin acel ținut. Așa că, oricând ar fi putut lega aceste lucruri între ele și apoi să le alăture cu afișul.

De fapt, astfel au și aflat. Numai că, dacă în alte părți ale lumii, un secret e ținut de cineva doar împreună cu unul sau doi prieteni intimi, în Balquhidder aflase toată lumea, dar oamenii de acolo n-ar fi spus nimic autorităților nici peste un secol.

Doar o întâmplare din acel timp mai merită a fi povestită. E vorba despre vizita pe care mi-a făcut-o Robin Oig, unul dintre fiii celebrului Rob Roy. Se zvonea peste tot că îi făcuse curte unei tinere din Balfron și că o luase de nevastă cu forța.

Totuși, era considerat, în Balquhidder, ca un gentleman ce se bucura de multă stimă. El îl împușcase pe James Maclaren pe bârsa plugului, după ce se certaseră de mai multe ori. Intrase apoi în casa dușmanilor săi așa cum un călăreț intră într-un han.

Duncan avusese timp să îmi spună cine era. Se uitau unul la altul îngrijorați. Ar trebui să înțelegeți că se apropia ora la care venea Alan. Cei doi s-ar fi putut lua la bătaie.

Nu aveam nici cum să îl vestim pe prietenul meu sau să îi facem semn să nu se apropie, căci cel mai mic gest de acest fel, surprins de Macgregor, i-ar fi trezit toate suspiciunile.

Intrase în casă foarte politicos, cu respectul pe care îl datorează totuși unora de rang inferior. Și-a scos boneta în fața doamnei Maclaren, dar și-a pus-o iar pe cap când a discutat cu Duncan. Apoi s-a apropiat de patul meu.

— Am aflat, sir, că vă numiți Balfour, mi-a zis el.

— Mi se spune David Balfour, i-am răspuns. Cu ce vă pot fi de folos?

— Vă puteți bizui oricând pe mine, sir, mi-a replicat el. V-aș fi spus și eu numele meu, dar este unul care s-a compromis într-un fel în ultimul timp.

Poate că este suficient să știți că sunt fratele lui James More Drummond of Macgregor, despre care desigur că ați auzit.

— Nu doar de el, ci și de tatăl dumneavoastră, Macgregor-Campbell, i-am spus eu, alarmat, ridicându-mă în pat și înclinându-mă înaintea lui.

M-am gândit că astfel îi făceam cel mai frumos compliment, în caz că se mândrea cu tatăl lui, care fusese un om scos în afara legii.

S-a înclinat și el în fața mea.

— Iată ce mai voiam să zic, sir, continuă el. În anul '45, fratele meu a ridicat la rame o parte din „Gregara". Șase companii au venit ca să înăbușe răscoala. Chirurgul care mergea alături de clanul meu și trata piciorul fratelui meu, care fusese fracturat în timpul luptei de la Preston Pans, era un gentleman pe care îl chema la fel ca pe dumneavoastră. Era frate cu Balfour of Baith. Iar dacă sunteți rude în vreun fel cu acel gentleman, eu și întregul meu neam vă stăm la dispoziție cu orice doriți.

Vă amintiți că nu știam mai nimic despre înaintașii mei. Unchiul meu se referise la relațiile lui suspuse, dar nu spusese nimic clar în respectivul sens. Nu-mi rămăsese altceva decât neplăcuta sarcină de a recunoaște că nu știam ce să zic.

Atunci Robin mi-a spus că îi părea rău că își pierduse timpul degeaba. S-a întors, fără să mă salute, apoi s-a îndreptat către ușă. L-am auzit spunându-i lui Duncan:

— Doar păsările fără cuib nu își cunosc părinții.

M-am înfuriat foarte tare la acele vorbe și îmi era rușine de ignoranța mea. Am zâmbit totuși la gândul că un asemenea om, urmărit de oamenii legii, și care avea să fie spânzurat doar trei ani mai târziu, nu se dovedea politicos decât cu descendenții celor care fuseseră prietenii clanului său.

Chiar atunci când dădea să iasă din casă, a apărut Alan. Cei doi s-au uitat unul la altul ca doi câini mirați. Niciunul dintre ei nu era mai presus decât celălalt, dar mândria li se dovedea nemăsurată. Fiecare purta sabie, și, cu o mișcare bruscă, au și pus mâna pe mâner, gata să scoată arma.

— Cred că sunteți domnul Stewart, i-a zis Robin.

— Adevărat, domnule Macgregor. Nu e un nume de care să îmi fie rușine, i-a răspuns Alan.

— Nu știam că vă aflați în ținutul meu, sir, îi zise Robin.

— Credeam că mă aflu în ținutul prietenilor mei, clanul Maclaren, făcu Alan.

— E un fel de a privi lucrurile, i-o întoarse celălalt. Dar am auzit că mânuiți bine sabia.

— Nu sunt singurul om care poartă oțel la el prin Appin, îi zise Alan. Când ruda mea și șeful nostru, Ardshiel, a stat de vorbă cu un gentleman care se numea ca dumneata, nu cu mulți ani în urmă, nu i-a fost prea bine acelui Macgregor.

— Vă referiți la tatăl meu, sir?

— Probabil. Gentlemanul la care mă refer, continuă Alan, a avut prostul gust de a-și adăuga Campbell la nume.

— Deci asta e, făcu Robin.

Pe jumătate mă dădusem jos din pat. Duncan se băgase între cei doi cocoși, gata să intervină ca să-i despartă.

— Domnilor, le zise el, m-am gândit la ceva aparte. Iată fluierele mele, iar dumneavoastră știu că vă place să cântați. Să facem o întrecere ca să vedem cine e mai bun.

— Domnule, zise Alan, adresându-i-se lui Robin, pe care nu-l slăbise din ochi, cum nici Robin nu-l slăbise pe el, e adevărat ce spune lumea? Că vă place muzica? Sau că vă pricepeți puțin la cântat din fluier?

— Cânt ca un Macrimmon! îi strigă Robin.

— Iată o vorbă îndrăzneață.

— Am și alte vorbe îndrăznețe pe care să vi le spun în față, i-o întoarse Robin, ba chiar și altora mai buni decât dumneata!

— Puteți să încercați să o faceți!

Duncan Dhu se grăbi să aducă principala lui avere, o pereche de fluiere, și să o așeze dinaintea oaspeților săi, împreună cu niște friptură de miel și o sticlă din băutura numită „Athole brose", făcută din whisky vechi, miere, o cremă dulce, toate acestea amestecate în proporțiile cunoscute de producător.

Cei doi dușmani erau gata să se certe. Se așezară însă jos, fiecare având lângă el tăciuni aprinși de turbă.

Maclaren îi invită să guste carnea de miel și băutura, reamintindu-le că soția lui, care le pregătise bucatele, era din Athole și devenise vestită pentru îndemânarea ei. Robin însă renunță la aceste lucruri pentru a-și pregăti mai bine suflul.

— Aș vrea să remarc, sir, vorbi Alan, că n-am mâncat nici măcar o coajă de pâine de cel puțin zece ore și acest lucru e mai rău pentru suflul meu decât orice băutură.

— Nu vreau să pornesc la întrecere avantajat în vreun fel. Mâncați și beți! Voi face la fel.

Fiecare mâncă o bucățică de carne și bău un pahar din „Athole brose". După mai multe politețuri, Robin luă fluierele și începu să cânte cu zgomot.

— Da, vă pricepeți la suflat, făcu Alan și îi luă instrumentul rivalului său.

Mai întâi interpretă aceeași melodie în același fel ca rivalul său. Apoi începu să introducă diferite variațiuni, care aduceau o grație în plus interpretării.

Mi-a plăcut cum a interpretat Robin, dar Alan m-a încântat.

— Nu interpretați rău, domnule Stewart, i-a zis rivalul său, dar ați arătat cam puțin pentru un cunoscător al acestei meserii.

— Eu? strigă Alan, roșu de mânie. O să vă plătesc minciuna aceasta.

— Vă recunoașteți deci înfrânt la cântat, din moment ce vreți să schimbați fluierele pe sabie? i-a strigat Robin.

— Iată că vorbiți cu înțelepciune, domnule Macgregor, i-o întoarse Alan. De aceea, continuă el accentuându-și vorbele, îmi retrag cuvintele despre minciună. Îl solicit ca arbitru pentru această întrecere pe Duncan.

— Nu aveți nevoie să apelați la cineva, îi zise Robin. Puteți să judecați singur cât sunteți de bun, mai bine decât oricare Maclaren din Balquhidder. Dumnezeu mi-e martor că vă descurcați foarte bine cu fluierele, pentru cineva din neamul Stewart. Ia dați-mi-le și mie.

Alan făcu așa cum i se ceru. Robin începu să imite și să corecteze variațiunile pe aceeași temă ale lui Alan. Realiză astfel triluri încântătoare, care demonstrau fantezie și mult sentiment. Meșteșugul lui mă vrăji cu totul.

Cât despre Alan, chipul său deveni roșu aprins. Stătea și își frământa mâinile, ca un om care suferise o mare insultă.

— Destul! strigă el.

Se ridică pentru a pleca.

Dar Robin îi făcu semn din mână ca să păstreze liniștea. Începu să cânte mai lent, ca din cimpoi. Era o melodie foarte frumoasă, dar și excelent executată. În plus, părea familiară celor din neamul Stewart.

De cum se auziseră primele acorduri, Alan se schimbase la față. Ritmul se acceleră, dar el nu-și mai părăsi scaunul pe care stătea. Înainte cu mult ca melodia să se încheie, de pe chip îi dispăruseră cele din urmă semne ale mâniei și nu se mai gândea la altceva decât la muzică.

— Robin Oig, îi zise, când acesta termină, ești un mare cântăreț. Mă mândresc că m-am născut în același regat cu tine! Dumnezeule! Cânți mai bine decât mi-am putut închipui. Și când mă gândesc la faptul că puteam încrucișa sabia cu tine... Mi-ar sta pe suflet să străpung cu sabia pe cineva care folosește așa de dumnezeiește fluierul!

Astfel s-a terminat cearta lor. Întreaga noapte a răsunat muzica, iar fluierele au trecut din mână în mână. Ziua a venit cu strălucirea ei, iar cei trei oameni încă nu sfârșiseră de discutat între ei. Robin însă a fost nevoit să își reia călătoria.

Capitolul XXVI

SFÂRŞITUL FUGII: TRECEREA FORTH-ULUI

Luna august, după cum am spus, nu se încheiase, vremea era călduroasă. Semnele indicau o recoltă bogată și timpurie. În acele condiții am fost în stare să reiau călătoria.

Eram foarte strâmtorați din pricina lipsei de bani. Trebuia să acționăm repede, adică să ajungem cât mai curând posibil la domnul

Rankeillor. Dacă respectivul nu avea să mă ajute, în mod cert ne aștepta moartea prin înfometare.

Alan considera că urmărirea noastră slăbise considerabil în intensitate. De aceea, de-a lungul fluviului Forth, dar chiar și la Stirling Bridge, principala trecere peste apă, nu aveam să fim suspectați de prea mulți.

— În treburile militare există un principiu de bază, îmi zise el, și anume acela de a ne duce acolo unde inamicii se așteaptă mai puțin să mergem. Forth trebuie trecut. Cunoști zicala: „Forth îi ține în frâu pe sălbaticii scoțieni din nord." Ei, bine, dacă încerci să ocolești fluviul acesta pe la izvoare și să cobori apoi pe la Kippen ori Balfron, atunci te găsești în mare pericol, căci pe un asemenea traseu ne așteaptă și soldații englezi ca să pună mâna pe noi. Dar dacă vom trece pe la vechiul pod de la Stirling, îți garantez pe sabia mea că nu ne vor clinti un fir de păr din cap!

În prima noapte, în conformitate cu planul nostru, am tras la unul numit Maclaren din Strathire, un prieten al lui Duncan. Am dormit acolo pe data de douăzeci și unu a lunii respective, apoi am plecat, la căderea nopții.

Pe douăzeci și doi am stat ascunși în tufișurile de pe înălțimile din Uam Var, în apropiere de niște căprioare. Am dormit excelent, timp de zece ore, la căldura soarelui, pe pământul uscat.

În acea noapte, am ajuns la cursul de apă Allan Water și am pornit să coborâm pe firul acestuia. Ajungând la baza dealurilor, am văzut, într-o vale, întregul Carse of Stirling. Părea o clătită, cu orașul și castelul la mijloc, pe o colină, sub luna care strălucea peste lanțul argintiu al Forth-ului.

— În prezent, îmi zise Alan, nu știu cât de mult îți pasă, dar să știi că te afli iar în ținutul tău. În primele ore ale nopții am trecut de Hieland Line, iar dacă vom reuși să ajungem pe celălalt mal al apei, ne putem arunca bonetele în sus de bucurie.

Mai înainte ca Allan Water să se verse în Forth, se forma o insuliță cu nisip, năpădită de scaieți, captalan și alte plante micuțe, care ne-ar fi putut ascunde în caz că ne-am fi lăsat la pământ. Acolo ne-am instalat „tabăra", având în față panorama de la Stirling Castle.

Curând, am putut auzi bătaia tobelor care răsunau dinspre garnizoană, în timpul paradei.

Oamenii aceia își tundeau oile cât era ziua de lungă, la mică distanță de noi, într-o câmpie din apropierea râului. Le auzeam cârligele izbindu-se de pietre, ba chiar și glasurile. Eram foarte aproape de ei, de aceea nici măcar nu vorbeam între noi, ca să nu ne descopere.

Nisipul insuliței a devenit foarte fierbinte din pricina soarelui, dar plantele verzi ne-au apărat frunțile de fierbințeala razelor, iar băutură și mâncare am avut din belșug. Ne-am aflat astfel în cea mai deplină siguranță.

De îndată a început să cadă înserarea și oamenii au încheiat treaba, ne-am dus pe țărm și ne-am îndreptat către Bridge of Stirling, adăpostindu-ne prin lanurile de pe câmp.

Podul se afla lângă colina pe care e ridicat castelul. Era o punte veche, cu turnuri ascuțite de-a lungul parapetului. Vă dați seama cu câtă curiozitate l-am observat, nu doar pentru că ocupa un loc de cinste în istorie, cât mai ales pentru că reprezenta poarta noastră de salvare.

Luna nu apăruse încă atunci când noi ajunserăm acolo. Câteva făclii străluceau în fața fortăreței, iar în oraș puține ferestre mai erau luminate. Totul era cufundat în tăcere și se părea că nu exista niciun fel de pază pe pod.

Eu consideram că puteam trece fără nicio teamă. Alan era însă mai precaut.

— Totul pare foarte liniștit, e adevărat, îmi zise el. Dar, ca să fim mai siguri, vom mai sta ascunși după acest val de pământ.

Astfel, am mai stat acolo un sfert de oră, șoptind între noi, păstrând tăcerea ori ascultând cum apa spăla pietrele. În cele din urmă s-a ivit o bătrână care mergea șontâc-șontâc și avea în mână un toiag.

Se văita de drumul lung pe care îl făcuse. A trecut pe lângă noi și a pășit pe punte. Noaptea era întunecată și tăcută. Pe bătrână am pierdut-o repede din vedere. Îi auzeam însă pașii, ca și bastonul ce izbea puntea, cum se îndepărtau.

— Cred că acum a ajuns dincolo, i-am șoptit lui Alan.

— Nu. I se aud încă pașii pe pod.

Și chiar atunci a răsunat un glas puternic:

— Cine merge?

Am auzit fierul muschetei izbind pietrele. Probabil că santinela adormise, astfel că, dacă am fi încercat noi să trecem, am fi făcut-o fără să fi fost observați. Dar iată că se trezise, și norocul nu mai ținea cu noi.

— Nu putem trece pe aici, David, îmi zise Alan. Nu vom reuși așa ceva!

Fără vreun cuvânt, începu să se îndepărteze de pod prin lanurile de pe câmp. Ceva mai târziu, când nu ne mai putea vedea nimeni, se ridică în picioare și porni pe drumul care ducea către est.

Nu îmi dădeam seama ce voia să facă, și eram tare dezamăgit. Doar cu o clipă în urmă, mă și vedeam bătând la ușa casei lui Rankeillor, cerându-i să mă ajute ca să îmi capăt moștenirea, ca un erou din balade. În prezent însă, mă aflam din nou forțat să colind ținuturile de pe malul nedorit al Forth-ului și să fiu vânat de soldați.

— Deci? am întrebat eu.

— Ce vrei să fac? m-a întrebat Alan. Nu sunt așa de proști cum i-am crezut. Trebuie să traversăm râul, Davie, de n-ar mai fi ploile care-l hrănesc și dealurile care îi protejează albia!

— Și de ce mergi către est?

— Așa, la noroc! mi-a răspuns. Dacă nu putem trece râul, să vedem ce putem face cu brațul de mare de la estuarul său.

— Dar pe râu există vaduri, pe când pe brațul de mare nu, i-am zis eu.

— Sigur că sunt vaduri și chiar poduri. Ce câștigăm însă noi din asta, dacă sunt păzite?

— Un râu mare poate fi trecut înot, am continuat eu.

— Desigur, de cei care au îndemânarea să facă asta, mi-a replicat. N-am auzit până acum ca tu sau eu să fim buni la așa ceva. În ceea ce mă privește, înot ca o piatră.

— Nu sunt genul care să vorbească pe la spate, Alan, i-am zis. De aceea, văd că vrei să cazi din lac în puț. Dacă e atât de greu de trecut râul, cum crezi că va fi mai ușor ca să treci marea?

— Dar pe acolo există niște lucruri numite bărci, făcu el. Sau mă înșel eu?

— Da, numai că trebuie să existe și lucruri numite bani, i-am răspuns. Noi nu avem însă de niciunele, așa că ar fi fost mai bine să nu le fi inventat nimeni până acum.

— Așa crezi?

— Da.

— David, mi-a zis el, nu-ți prea merge mintea. Vino cu mine și, dacă nu voi putea eu să cer, să împrumut sau să fur o barcă, să nu îmi mai spui pe nume! Sunt în stare să construiesc chiar o luntre!

— Da, te și văd făcând-o. În plus, dacă trecem podul, nimeni nu va mai vorbi despre isprava noastră, dar dacă te duci după barcă și vrei să trecem hotarul astfel, lumea va înțelege că e ceva necurat la mijloc și ne vor ieși vorbe care ne vor pune în pericol! Cu atât mai mult, cu cât cineva trebuie să aducă înapoi barca.

— Omule, mi-a zis el, dacă sunt în stare să fac rost de o barcă, sunt în stare să rezolv și asta. Așa că lasă-mă în pace cu prostiile tale și să mergem, pentru că asta trebuie să facem! Lasă-l pe Alan să se gândească în locul tău!

Astfel, întreaga noapte am călătorit prin nordul ținutului Carse, pe sub șirul munților Ochil. I-am evitat pe Alloa, Clackmannan și Culross. Pe la zece dimineața, flămânzi și obosiți, am ajuns pe la Limekilns.

Zona aceasta se află în apropierea țărmului. Pe malul celălalt, dincolo de Hope, se găsea Queen's Ferry. Fumul se ridică dinspre acestea două și dinspre alte sate sau ferme din regiune.

Lanurile fuseseră secerate. La țărm se vedeau două nave ancorate. Vasele veneau și plecau spre Hope. Era o imagine încântătoare pentru mine. Nu puteam să îmi iau ochii de la colinele acelea, verzi, bogate în recoltă, de la oamenii care munceau la câmp ori pe mare.

Mai departe, izolată de toate, casa domnului Rankeillor se ridica pe țărmul sudic, unde mă aștepta bogăția. Eu mă găseam însă pe malul nordic, îmbrăcat în straie sărăcăcioase, ca un străin venit cine știe din ce țară, având ca singură avere trei șilingi din argint, un premiu pus pe cap și un om în afara legii care mă însoțea!

— Ah, Alan! i-am zis. Gândește-te! Dincolo de acest braț de mare se află tot ce mi-ar putea dori inima. Și toate merg într-acolo, păsările, bărcile, oricine vrea, în afară de mine. Ah, mi se rupe inima!

În Limekilns, am intrat la un local neînsemnat și am cumpărat puțină pâine și brânză de la o servitoare drăguță. Am plecat apoi ca să mâncăm în-tr-o lizieră, lângă țărm, din acel loc având sub control tot ce cuprindea privirea cam pe o treime de milă în fața noastră.

Când am pornit într-acolo, m-am uitat în apă și mi-am văzut chipul. Nu am băgat de seamă că Alan se uita gânditor la mine. În cele din urmă, s-a oprit brusc.

— Ai fost atent la fata care ți-a vândut mâncarea? m-a întrebat.

— Cum să nu? Era tare frumușică...

— Așa crezi? strigă el. Asta e o veste bună, David!

— Ce fel de veste? Nu pricep nimic.

— Ei, bine, începu Alan, aruncându-mi o privire cam șmecherească, nădăjduiesc, în sinea mea, că ea ne va ajuta să ne îmbarcăm.

— Dar cum? Aș vrea să aflu!

— Vezi, îmi zise el, n-aș vrea ca fata să se îndrăgostească de tine, ci să-i pară rău de tine, David. Ia să ne gândim, cum ți-ar sta mai bine? Va trebui să-i pari cât mai atrăgător...

Se uită într-un fel ciudat la mine și mă cântări cu privirea din toate unghiurile.

— Aș vrea să fii puțin mai palid. În rest, ești potrivit pentru ceea ce îmi trece mie prin cap. Arăți minunat, iar hainele astea rupte de pe tine par a fi furate dintr-o bostănărie. Vino, să ne întoarcem la local ca să ne îmbarcăm!

L-am urmat râzând.

— David Balfour, mi-a zis, ești un gentleman tare nostim, iar sarcina care îți revine va fi, neîndoios, caraghioasă. Totuși, dacă ții cât de cât la capul meu, ca să nu mai pomenesc de al tău, ar trebui să iei foarte în serios treaba asta. Eu mă voi preface puțin, voi juca teatru. Ar fi cazul ca să îmi urmezi și tu exemplul.

— Bine, fie. Voi face precum spui!

Cum ne-am apropiat de localitate, m-a pus să-l iau pe după gât și să mă sprijin de el, părând foarte slăbit și având mare nevoie de ajutor. Apoi a deschis ușa localului, cărându-mă după el.

Vânzătoarea a părut surprinsă de faptul că ne-am întors. Alan nu avea însă timp ca să-i dea explicații. M-a așezat pe un scaun, a cerut o ceașcă de brandy pentru mine și mi-a dat să beau cu înghițituri mici, apoi a început să îmi dea de mâncare pâine și brânză, de parcă mi-ar fi fost dădacă.

Toate acele mișcări le făcea cu atâta gravitate, atât de concentrat și de emoționat, că ar fi păcălit și un judecător. Nu fu de mirare că vânzătoarea ne acordă toată atenția. Se apropie și se sprijini cu spatele de masa de lângă noi.

— Ce-i cu el? întrebă, în cele din urmă.

Alan se întoarse către ea, spre mirarea mea, destul de furios.

— Ce-i cu el? strigă. A mers de o sută de ori mai multe mile decât firele de păr de pe bărbia lui! A dormit prin iarbă udă și nu în pat îngrijit, ca toată lumea. Auzi, ce-i cu el? Îi e rău, îi e foarte rău! continuă el să murmure, în timp ce mă hrănea, părând foarte supărat.

— E prea tânăr pentru toate astea, zise servitoarea.

— Destul de tânăr, îi răspunse Alan, stând cu spatele către ea.

— Mai bine ar fi mers călare, îi zise ea.

— Și de unde să îi fac rost de un cal? urlă Alan, întorcându-se către ea și părând la fel de furios. Ai fi vrut să fur unul?

M-am gândit că duritatea lui o va înfuria. A tăcut din gură, un timp.

Prietenul meu știa foarte bine ce făcea. Avea destulă experiență de viață ca să știe cum să acționeze într-o asemenea situație.

— Nu mi-ați spus, începu fata, că sunteți mici nobili de la țară?

— Adevărat, făcu Alan, mai potolit la auzul acelei observații simple. Dar oare firea noastră nobilă ne aduce vreun ban în buzunar?

Fu și ea de acord cu această concluzie, de parcă ar fi fost o contesă dezmoștenită.

— Așa e, făcu ea, noblețea nu îți umple buzunarul.

Începuse să mă supere rolul pe care îl jucam. Nu scoteam o vorbă, neștiind dacă să îmi fie rușine și am vrut să-i spun lui Alan să mă lase în pace.

Glasul mi s-a oprit însă în gâtlej, pentru că nu eram obișnuit să iau parte la asemenea farse. Tulburarea mea i-a ajutat prietenului meu, pentru că fata a crezut că eram prea obosit și slăbit ca să vorbesc normal.

— Nu are prieteni? a întrebat ea, pe un ton plângăreț.

— Sigur că are! a urlat Alan. Numai de am putea ajunge la ei! Are prieteni, și încă dintre cei mai bogați, are paturi în care să zacă, are ce să mănânce și doctori care să se îngrijească de el. Numai că e obligat să rătăcească prin ținuturi neprimitoare, să umble ca un cerșetor!

— De ce? întrebă fata.

— Draga mea, făcu el, nu îți pot spune exact. Pot însă ca să-ți spun ce voi face imediat. O să-i cânt ceva.

Și începu să fluiere melodia „Charlie e iubitul meu", imn al iacobiților.

— Sst, făcu ea, privind peste umăr către ușă.

— Asta e, făcu Alan.

— Dar e atât de tânăr! strigă fata.

— E destul de copt pentru asta, zise Alan, ducându-și arătătorul spre gât, prin gestul său înțelegându-se că eram suficient de mare ca să îmi pierd capul.

— Ar trebui să vă fie rușine! îi strigă ea.

— Totuși, așa se va întâmpla, cum îți spun, făcu Alan, dacă nu vom ieși din încurcătură.

În acel moment, fata se întoarse și fugi afară din încăpere, lăsându-ne acolo doar pe noi doi. Alan era bine dispus fiindcă îi reușiseră șmecheriile, eu supărat fiindcă trecusem în ochii ei atât ca iacobit, dar și ca un copil care trebuia îngrijit.

— Alan, nu mai suport jocul ăsta!

— Trebuie să continuăm, Davie, mi-a zis el. Dacă îl întrerupem acum, tu poate mai scapi viu și nevătămat, dar Alan e un om mort.

Era atât de mult adevăr în vorbele lui, încât n-am putut să-i răspund decât printr-un geamăt. Dar chiar și geamătul acela i-a servit prietenului meu, pentru că a fost auzit de fata care venea înapoi repede, cu o farfurie de pudding alb și o sticlă de bere.

— Bietul băiat! făcu ea și imediat puse mâncarea în fața noastră, apoi mă atinse, prietenește, cu mâna pe umăr.

Ne-a rugat apoi să servim, pentru că nu avea să ne ceară bani. Hanul era proprietatea ei sau mai bine zis, a tatălui ei, care era plecat, în acea zi, la Pittencrieff.

N-am așteptat să ne îndemne de două ori. Puddingul mirosea excelent. Cât am stat noi și am mâncat, ea s-a așezat la masa alăturată, s-a uitat la noi și s-a gândit, s-a frământat, jucându-se în acest timp cu cordonul de la șorț.

— Mă gândesc la faptul că aveți limba cam lungă, îi zise ea, în cele din urmă, lui Alan.

— Da. Numai că știu cu cine să vorbesc.

— Eu n-o să vă trădez, făcu ea, dacă asta voiați să spuneți.

— Știu, îi răspunse el. Ai putea însă ca să ne ajuți și îți voi spune cum.

— Nu vă pot ajuta, făcu ea, clătinând speriată din cap. Nu pot...

— Vei vedea. E ușor.

Fata nu-i răspunse nimic.

— Iată despre ce este vorba, draga mea, îi zise el. Pe aici există mai multe bărci și nave, două dintre acestea le-am văzut chiar eu, lângă țărm, la marginea orașului vostru. Dacă vom reuși să ne folosim de o ambarcațiune ca să trecem noaptea către Lothian, în secret, cu un om care știe să își țină gura și să aducă luntrea înapoi, atunci două suflete ar fi salvate. Dacă împrumutăm luntrea, nu avem decât trei șilingi la noi, cum ne vom descurca mai departe? Să cerșim, fetițo? Vei putea tu să te odihnești liniștită în patul tău moale și cald gândindu-te la soarta noastră amară? Vei mânca liniștită lângă foc, în timp ce flăcăul acesta și cu mine vom muri de frig și de foame? Bolnavi ori zdraveni, va trebui să ne mișcăm tot timpul. Va trebui să înfrunte ploaia în lungile lui drumuri, în vreme

ce moartea îl va amenința fără încetare. Nu va avea alți prieteni care să-l ajute, în afară de mine și de Dumnezeu.

Am văzut cum fata a căzut pe gânduri, după ce l-a ascultat. Era foarte emoționată. Ar fi vrut să ne ajute, dar îi era frică de faptul că ar fi ajutat niște răufăcători. Astfel că m-am hotărât să intervin și să-i slăbesc neîncrederea spunându-i o porție de adevăr.

— Ați auzit cumva despre domnul Rankeillor din Queen's Ferry? am întrebat-o eu.

— Rankeillor, avocatul? Sigur că da!

— Ei, bine, i-am zis, la ușa lui trebuie să bat, așa că poți să îți dai seama singură dacă sunt sau nu un răufăcător. Și pot să îți spun mai mult, anume că, deși printr-o eroare regretabilă mă aflu în pericol de moarte, Regele George nu are un prieten mai credincios decât mine în toată Scoția!

La vorbele mele, fața ei s-a luminat, în vreme ce chipul lui Alan s-a întunecat.

— E mai mult decât voiam să știu, făcu ea. Domnul Rankeillor este un om de seamă.

Astfel că ne-a grăbit ca să ne terminăm masa, a făcut repede curat, apoi a mers lângă o pădurice de la țărmul mării.

— Aveți încredere în mine, ne-a spus ea. Voi găsi o modalitate ca să vă ajut.

Auzindu-i vorbele, ne-am strâns mâinile cu ea. Ne-a condus într-un loc unde creșteau mulți frasini tineri și tufe de păducel, unde ne puteam ascunde de cei care treceau către țărm. Acolo trebuia să stăm până se întorcea ea. Vremea era minunată, călduroasă, iar noi aveam mari speranțe că vom scăpa de necazuri și ne gândeam la ce mai aveam de făcut în continuare.

În timpul zilei, am avut o singură problemă. Un cântăreț din fluier hoinar a venit în aceeași pădurice. Era un bețivan cu nasul roșu și ochii tulburi. Purta o sticlă de whisky uriașă în buzunar și ne-a povestit despre tot răul pe care i-l făcuseră diverse persoane, de la Lordul Președinte al Curții de Judecată, care îl nedreptățise, până la Baillies of Inverkeithing, care îi dăduse o pedeapsă mai grea decât meritase.

Nu era imposibil ca el să devină suspicios văzând că doi oameni stau întreaga zi în luminiș și nu au altă treabă de făcut. Cât a stat alături de noi, ne-a ținut în tensiune cu fel de fel de întrebări, iar după ce a plecat, cum era un om care nu părea că este în stare să își țină gura, ardeam de nerăbdare ca să plecăm și noi de acolo.

Ziua, care se apropia de sfârșit, era destul de luminoasă. Noaptea s-a lăsat liniștită și senină. În case s-au aprins luminile, iar noi am ieșit, unul după altul, din ascunzătoare.

Trecuse de ora unsprezece și încă eram torturați de neliniște, când am auzit niște vâsle care izbeau apa. De îndată ne-am uitat foarte atenți în direcția de unde venea zgomotul și am văzut că fata venea chiar ea, cu o barcă, spre noi!

Deci nu găsise pe nimeni căruia să ne încredințeze, nu ar fi avut încredere nici în iubitul ei, dacă avea vreunul. De îndată ce tatăl ei a adormit, a ieșit din casă, a luat luntrea unui vecin și a venit să ne ajute!

Nu-mi găseam cuvintele ca să-i exprim mulțumirea. Ea se emoționase și nu voia să audă așa ceva. Ne-a rugat să nu mai pierdem timpul și să ne urcăm în barcă, spunându-ne în față că dacă vrem să scăpăm întregi trebuie să ne grăbim și să păstrăm cea mai adâncă tăcere.

Astfel că ea ne-a dus până la țărmul de la Lothian, nu departe de Garriden, după care ne-am strâns mâinile și am pornit iar către Limekilns, înainte de a-i spune măcar o vorbă de recunoștință și de mulțumire.

Chiar și după ce a plecat, nu știam despre ce să vorbim, pentru că bunătatea ei ne copleșise. Alan rămase multă vreme la țărm, clătinând din cap.

— E o fată pe cinste, zise el, în cele din urmă. David, e o fată pe cinste!

Și timp de o oră, cât am mai stat pe țărm, a vorbit numai despre caracterul ei ales. În ceea ce mă privea, nu puteam spune nimic. Inima mea resimțea atât remușcarea, cât și teama. Remușcarea pentru că abuzasem de încrederea ei. Teama pentru că o amestecasem în pericolele care ne amenințau pe noi.

Capitolul XXVII

LA DOMNUL RANKEILLOR

Am convenit pentru a doua zi ca Alan să rămână în câmp până la ivirea zorilor. De îndată ce noaptea a devenit mai adâncă, urma să se deplaseze în lanurile din apropierea drumului către Newhalls, unde să se ascundă până ce mă va auzi fluierându-l.

Am propus ca semnalul să fie melodia „Bonnie House of Airlie", care îmi plăcea cel mai mult. El a obiectat însă că era un cântec des întâlnit și putea să-l interpreteze, din întâmplare, altcineva. Mi-a intonat, în schimb, un fragment dintr-o melodie din nordul Scoției, care mi-a rămas în cap de atunci până azi și cred că îmi va rămâne până la moarte.

De câte ori mi-o amintesc, îmi amintesc și de ziua aceea de mare încercare, când Alan stătea lipit de pământ, fluierând și bătând măsura cu degetul, în vreme ce se iveau zorile.

Am ajuns pe strada principală din Queen's Ferry, mai înainte ca soarele să răsară. Orășelul era construit cochet, casele din piatră erau arătoase. Poate că turnul orașului nu era ieșit din comun ca înfățișare, cum este cel de la Peebles, nici strada principală nu avea chiar un aspect nobiliar. Cu toate acestea, începuse să îmi fie rușine cu hainele mele zdrențăroase.

Pe măsură ce zorii creșteau, luminile se stingeau, iar ferestrele începeau să se deschidă. Îngrijorarea mea și deznădejdea se amplificau. Îmi dădusem seama că nu aveam pe ce să mă bazez. Nu aveam cum să îmi dovedesc cu claritate drepturile și nici măcar propria identitate.

Totul părea un balon de săpun, iar eu am fost cuprins de o criză depresivă. Chiar dacă lucrurile ar fi fost așa cum se aflau în concepția mea, mi-ar fi trebuit un timp îndelungat ca să îmi stabilesc contestațiile.

Necazul era că nu puteam aștepta prea mult cu trei șilingi în buzunar, alături cu un om hăituit de poliție și armată. Dacă nu aveam

prea mari speranțe în ceea ce privea dobândirea averii, în schimb puteam ajunge amândoi la spânzurătoare.

Și, cum am continuat să merg în susul și în josul străzii și să observ oamenii, fie din stradă, fie de la ferestre, uitându-se întrebător la mine, dându-și coate și vorbind între ei, ba chiar zâmbind, am început să înțeleg altceva: nu era ușor să ajung să vorbesc cu avocatul. Devenea aproape imposibil să îl conving că îi spuneam adevărul!

Nici în ruptul capului nu aș fi avut curajul să mă adresez unuia din acei respectabili cetățeni. Mi-era rușine să vorbesc cu ei, în halul de mizerie în care mă găseam, iar dacă aș fi întrebat despre casa unuia ca domnul Rankeillor, cred că ei ar fi izbucnit în râs.

Astfel că, plimbându-mă în sus și în jos, am ajuns până în port, părând un câine rătăcit de stăpân, chinuit de problemele sufletești, căzut pradă disperării.

Se făcuse aproape ora nouă. Rătăceam încă fără niciun folos. Spre norocul meu, m-am oprit în fața unei case arătoase, cu geamuri curate și mari, cu legături de flori pe la pervaze, cu pereții proaspăt vopsiți și un câine de vânătoare care stătea pe scări, ca unul care se afla la el acasă.

Ei bine, ajunsesem să invidiez până și animalul acela. Brusc, ușa casei s-a deschis și în prag a apărut un om ager, cu păr roșcat, drăguț, părând foarte important. Mă aflam într-o stare așa de jalnică, încât nu e de mirare că și-a fixat ochii asupră-mi. Gentlemanul acela a fost atât de impresionat de înfățișarea mea sărăcăcioasă, încât a venit către mine și m-a întrebat ce am pățit.

I-am spus că am venit la Queen's Ferry adus de anumite probleme și că i-aș fi recunoscător dacă mi-ar arăta unde se află casa domnului Rankeillor.

— E chiar aceasta din care am ieșit eu, mi-a răspuns el. Și, spre norocul tău, eu sunt cel pe care îl cauți.

— Atunci, sir, vă rog să îmi acordați privilegiul unei întrevederi.

— Cum te cheamă?

— David Balfour.

— David Balfour? repetă el, părând foarte surprins. Și de unde vii, domnule David Balfour? mă întrebă, privindu-mă cu interes drept în ochi.

— Vin din multe locuri ciudate, domnule, i-am răspuns eu. Dar cred că ar fi bine să vă povestesc de unde vin și cum am ajuns aici, în alt loc, mai primitor.

Stătu puțin pe gânduri, își duse mâna la buze, uitându-se când la mine, când la șosea.

— Da, îmi zise el, cred că așa ar fi mai bine.

Mă pofti în casa lui, strigă la cineva pe care nu l-am putut vedea și mă duse într-o cameră plină cu documente și cărți. Se așeză și mă rugă să iau loc, deși cred că nu privea cu ochi buni faptul că stăteam, cu hainele mele murdare, pe scaunul lui curat.

— Acum, îmi zise, dacă nu ai altceva de spus, să trecem repede la subiect. *Nec gemino bellum trojanum orditur ab ovo* – înțelegi? mă întrebă cu șiretenie.

— Voi face întocmai cum spune Horațiu, sir, i-am răspuns, zâmbind. Și vă voi duce *in medias res*.

Fu plăcut impresionat și testul la latină îl lămuri că nu mințeam. Acest lucru mă încurajă, astfel că i-am spus:

— Am motive să cred că am anumite drepturi asupra domeniului Shaws.

Scurta mea declarație a avut efectul trăsnetului.

— Haide, haide, domnule Balfour, mi-a zis el, continuă. Unde te-ai născut?

— În Essendean, domnule, i-am răspuns, în martie 1733.

Îmi verifică afirmația într-un carnețel.

— Ce știi despre tatăl și mama dumitale? mă întrebă.

— Tatăl meu a fost Alexander Balfour, profesorul școlii din localitate, i-am răspuns. Mama mea a fost Grace Pittarrow. Cred că neamul ei este de la Angus.

— Ai vreun act prin care îți dovedești identitatea? mă întrebă el.

— Nu, sir, dar acestea se află la domnul Campbell, pastorul, și pot fi procurate oricând. Domnul Campbell poate depune oricând

mărturie în favoarea mea, de aceea unchiul meu nu are cum să mă renege.

— Adică Ebenezer Balfour?

— Da, sir.

— Deci știe de tine?

— Am fost primit la el în casă, domnule.

— Ai întâlnit vreodată pe cineva cu numele Hoseason? mă întrebă domnul Rankeillor.

— L-am întâlnit, domnule, păcatele mele! i-am răspuns. Prin șiretenia unchiului meu și cu ajutorul lui Hoseason am fost răpit din acest oraș, purtat pe mare, apoi am naufragiat și am trecut prin multe încercări până am ajuns în fața dumneavoastră, în halul în care sunt.

— Ai spus că ai naufragiat, îmi zise el. Unde s-a întâmplat asta?

— Lângă capul sudic al insulei Mull, i-am răspuns. Am ajuns apoi pe insulița Earraid.

— Aha! făcu el, deci știi mai multă geografie decât mine. Țin să îți spun că informațiile pe care mi le-ai dat se potrivesc cu cele pe care le dețin. Mi-ai zis însă că ai fost răpit. În ce sens?

— În deplinul sens al cuvântului, sir, i-am răspuns. Mă îndreptam către casa dumneavoastră, când am fost urcat la bordul unui bric, pus la pământ cu forța, închis, și nu mai știu ce s-a întâmplat până ce am ieșit în largul mării. Trebuia să ajung pe plantațiile de tutun. Dumnezeu a vrut altfel și am evadat.

— Bricul a naufragiat în 27 iunie, îmi zise el, uitându-se în carnețel. Acum suntem în 24 august. Ai un hiatus considerabil, domnule Balfour, de aproape două luni, lucru care a creat multe probleme prietenilor dumneavoastră. Mărturisesc faptul că nu sunt mulțumit până nu vom face ordine în treburile acestea.

— Într-adevăr, sir, i-am zis eu, aceste luni au trecut foarte repede. Înainte de a vă spune însă povestea mea, aș fi bucuros să aflu că vorbesc unui prieten.

— Aici este un cerc închis, îmi spuse avocatul. Nu pot afirma ceea ce îmi ceri până ce nu îți aud povestea. Nu-ți voi fi prieten până ce nu voi fi informat despre tot. Dacă vei avea încredere în mine,

vei avea de câștigat. Știi domnule Balfour, că există un proverb pe la noi, cum că răufăcătorii sunt întotdeauna speriați.

— Nu trebuie să uitați, sir, i-am zis, că am suferit deja cam mult că am avut încredere în oameni. Am fost urcat cu forța pe o navă spre a fi vândut ca sclav de un om care, dacă am înțeles bine, vă este angajat.

Toate acestea făcuseră să câștig teren în fața domnului Rankeillor. La ultima mea frază, pe care am spus-o zâmbind, el a râs din toată inima.

— Nu, nu, mi-a zis el, lucrurile nu stau chiar așa. *„Fui nin sum"*. Am fost, în-tr-adevăr, partenerul de afaceri al unchiului tău. Dar, în vreme ce dumneata, *„imberbis juvenis custode remoto"*, rătăceai prin vest, pe sub pod a trecut multă apă. Dacă nu ai auzit încă, ai norocul să afli. Chiar în ziua în care a avut loc naufragiul pe mare, domnul Campbell a apărut în biroul meu și a cerut să i te scot la iveală de oriunde te-ai afla. Nici nu auzisem despre tine. Îl cunoșteam însă pe tatăl tău. Pentru ceea ce era de competența mea, am făcut tot ce s-a putut. Domnul Ebenezer admitea că te-a văzut. A declarat, ceea ce pare destul de improbabil, că ți-a dat o considerabilă sumă de bani. Că ai plecat pe continent cu intenția de a-ți desăvârși educația, ceea ce putea fi foarte adevărat. Întrebat cum se făcuse că nu-i scriseseși nimic despre asta domnului Campbell, el a afirmat că doreai să rupi toate legăturile cu trecutul. Întrebat în continuare unde te aflai, el a afirmat că nu știa, dar bănuia că te găseai în Leyden. Iată deci, pe scurt, care i-au fost răspunsurile. Nu știu dacă l-a crezut cineva, mi-a zis, zâmbind, domnul Rankeillor. În plus, s-a uitat la mine foarte urât, de parcă ar fi vrut să îmi spună: „Ieși afară!" Eram cam dezorientați. Deși roși de bănuieli, nu găseam nicio urmă de care să ne agățăm. Căpitanul Hoseason povestea despre felul în care te-ai înecat. Astfel că am fost obligați să abandonăm totul. Ancheta n-a avut alte consecințe decât îngrijorare, în ceea ce îl privește pe domnul Campbell, pagubă adusă buzunarului meu, și pata pe care a aruncat-o asupra caracterului unchiului tău. Acum, domnule Balfour, a continuat el, înțelegi cum stau lucrurile și poți judeca singur dacă mă vei socoti un om de încredere.

Discursul lui a fost mai pedant decât cel prezentat mai sus, căci a plasat mai multe dictoane latinești printre frazele sale. A fost conceput foarte inteligent, dar nu urmărea să-mi alunge neîncrederea.

În plus, am constatat că mă trata de parcă el trebuia să scape de îndoieli. În ceea ce privea identitatea, mea nu mai exista însă nicio umbră de neîncredere.

— Sir, i-am zis, vă voi spune povestea mea, dar ar însemna ca viața unui prieten de-al meu să fie la discreția dumneavoastră. Dați-mi cuvântul de onoare că el nu se va afla în pericol. Nu vă cer alte garanții.

A promis, foarte serios, că va respecta ceea ce îi cerusem.

— Totuși, mi-a zis el, e bine să eviți să îmi povestești eventualele încălcări ale legii. Nu uita că sunt un om al legii, astfel că, atunci când ajungi la descrierea unor asemenea fapte, e bine să eviți să mi le destăinui.

Cu toate acestea, i-am povestit despre cele întâmplate, așa cum s-au desfășurat ele. M-a ascultat cu ochelarii ridicați și ochii închiși, astfel că, uneori, mi-a fost teamă că a adormit!

Da' de unde! Asculta atent fiecare cuvânt și îl memora cu asemenea precizie încât m-a uimit. Chiar ciudatele nume galice, pe care le-a auzit o singură dată, le-a prins din zbor și mi le-a reamintit după ani de zile...

Când am pomenit despre Alan Breck, s-a petrecut o scenă neobișnuită. Fără îndoială că numele prietenului meu era cunoscut de-a lungul și de-a latul Scoției. Vestea despre crima din Appin se răspândise cu iuțeala fulgerului, la fel ca și cea legată de recompensa pentru prinderea asasinului. Nu mi-a scăpat faptul că avocatul s-a foit în fotoliu și a deschis ochii.

— N-aș vrea să pomenești numele lipsite de importanță, domnule Balfour, mi-a zis el. Printre cei din nord se află mulți care încalcă legea.

— Așa voi face. Însă, dacă numele acesta mi s-a strecurat pe buze, sper că îl pot folosi și de acum încolo.

— Deloc, îmi răspunse domnul Rankeillor. Câteodată am tulburări de auz, după cum ai remarcat. De aceea, nici nu am reținut

anumite nume prea bine. Îi vom spune prietenului dumitale, dacă vrei, domnul Thomson. În privința aceasta nu avem ce discuta. În viitor vom proceda la fel cu toți nordicii pe care îi vei menționa, fie că trăiesc ori au murit.

Din cuvintele lui am înțeles că auzise numele foarte clar și probabil că ghicise că aveam să îi pomenesc și despre crimă. Nu mă deranja faptul că dorea să pară în necunoștință de cauză.

De aceea am zâmbit, n-am mai pronunțat niciun nume originar din nord și am continuat. În restul povestirii mele, Alan a devenit domnul Thomson. Lucrul acesta m-a amuzat foarte mult, căci părea o piesă polițistă pe placul meu.

Similar, James Stewart a fost menționat drept o rudă a lui Thomson. Colin Campbell a devenit domnul Glen. Cluny, de care am pomenit în finalul povestirii mele, s-a făcut cunoscut drept „domnul Jameson, un mare șef highlander".

Mărturisesc faptul că a fost cea mai mare farsă și mă mir că avocatul nu a izbucnit în râs. Totuși, așa ceva era la modă pe vremea aceea, când statul era condus doar de două partide și persoanele care nu doreau scandal și care nu aveau păreri prea bune despre cei din jurul lor, pomeneau de aceștia sub nume false, ca să nu-i jignească.

— Prea bine, făcu avocatul când mi-am încheiat povestirea. Aceasta a reprezentat Odiseea dumitale. Trebuie să o mărturisești în latinește, după ce îți vei termina școala, sau chiar în englezește, dacă așa vrei, mai ales că eu prefer limba vorbită mai des. Ai răsucit-o pe toate părțile. *Quoe regio in terris* – ce comună din Scoția a fost ocolită de călătoriile dumitale, dacă putem traduce astfel? Ai arătat, în plus, că ai un deosebit talent ca să intri în încurcături. Totuși, nu te-ai descurcat rău. Respectivul domn Thomson pare un gentleman cu anumite calități. A fost bine că te-ai legat de el. Putem spune că ți-a fost tovarăș de nădejde. Însă și *Paribus curis vestigia figit*, pentru că îndrăznesc să spun că ați riscat să ajungeți la spânzurătoare. Din fericire, ați scăpat. Și mă gândesc la faptul că necazurile voastre se apropie de sfârșit.

După ce a tras această concluzie moralizatoare din aventurile mele, m-a privit cu atâta bunăvoință și blândețe că nu mi-am putut ascunde satisfacția.

Rătăcisem atâta vreme cu oameni aflați în afara legii și dormisem sub cerul liber, încât a sta într-o casă curată și îngrijită, discutând prietenește cu un gentleman în haine de postav negru mi se părea o binecuvântare.

Chiar dacă acelea îmi erau gândurile, când mi-au căzut ochii iar pe veșmintele mele rupte, m-am dezorientat brusc. Avocatul a surprins gestul meu și m-a înțeles. S-a ridicat, l-a chemat pe servitor ca să mai aducă o farfurie, căci domnul Balfour urma să stea la masă, și m-a condus într-un dormitor de la etaj. Acolo mi-a pus în față apă și săpun și un pieptene. Apoi mi-a adus niște haine de-ale fiului său, după care m-a lăsat acolo ca să mă spăl și să mă îngrijesc.

Capitolul XXVIII

ÎMI CER MOŞTENIREA

Mi-am schimbat astfel înfățișarea. M-am uitat în oglindă și am văzut că milogul devenise o amintire a trecutului, iar David Balfour revenise în lume.

Totuși, îmi era rușine de schimbarea aceea și, mai ales, de faptul că purtam haine de împrumut. După ce am terminat, domnul Rankeillor m-a chemat jos, și-a exprimat satisfacția pentru înfățișarea mea și m-a poftit iar în cabinetul său.

— Ia loc, domnule David, mi-a zis el. Acum, că ai început să arăți așa cum trebuie, permite-mi să încerc să îți prezint câteva vești. Fără îndoială că te interesează cele legate de tatăl și de unchiul dumitale. Povestea e simplă. Am o singură explicație pentru toate acestea. Încurcăturile au început de la o poveste de dragoste.

— Nu prea îmi vine să cred că unchiul meu poate avea vreo legătură cu un asemenea sentiment.

— Unchiul dumitale, domnule Balfour, era tânăr pe vremea aceea, îmi replică avocatul. Și, ceea ce o să te surprindă foarte mult, nu era urât. Era un tip galanton și manierat. Oamenii stăteau în pragul ușii și se uitau după el, atunci când trecea prin dreptul casei lor în șaua unui cal falnic. Am văzut asemenea scene cu proprii mei ochi și nu le pomenesc fără invidie, fiindcă eram pe atunci flăcău în putere și era vorba de *odi te, qui bellus es, sabelle.*

— Parcă e un vis.

— Da, da, întări avocatul. Omul e într-un fel la tinerețe și altfel la bătrânețe. Asta nu era tot. El avea încredere în forțele proprii și promitea lucruri mari în viitor. Ce crezi că a făcut în 1715? A fugit să li se alăture rebelilor. Tatăl tău l-a urmărit, l-a găsit într-un șanț și l-a adus înapoi *multum gementem* spre bucuria întregului ținut. Totuși, *majoro canamus* – cei doi flăcăi s-au îndrăgostit amândoi de aceeași lady. Domnul Ebenezer, care părea cel admirat și iubit, era sigur de victorie. Dar, când s-a văzut învins, s-a dezumflat ca un balon. Tot ținutul a auzit de întâmplare. El a căzut la pat, iar familia se învârtea înlăcrimată în jurul său. Apoi a început să umble din local în local și să plângă, povestindu-și necazul celor pe care-i întâlnea. Tatăl dumitale, David, era un om de treabă. Era însă slab și plângăreț. Prostia aceea l-a tulburat. Și, într-o zi, a respins-o pe lady. Ea nu era însă atât de fraieră. De la ea ai moștenit bunul simț care te caracterizează. A refuzat să fie trecută de la unul la altul. Amândoi au căzut în genunchi dinaintea ei, dar i-a dat afară! Acest lucru se întâmpla în august. În același an m-am întors de la colegiu. Scena mi s-a părut tare caraghioasă.

M-am gândit și eu că treaba era cam prostească, fără să uit că tatăl meu luase parte la așa ceva.

— În mod cert, domnule, avea și ceva tragic, i-am spus.

— Ba deloc, domnule, mi-a replicat avocatul. Tragedia implică lucruri grele, un fel de *Dignus vindice nodus*, iar în cazul nostru este vorba despre capriciul unui tânăr, care fusese pus la punct și nu dorea altceva decât să-i fie învățătură de minte. Totuși, acesta nu era și punctul de vedere al tatălui tău. Sfârșitul întâmplării a fost că părintele tău, făcând concesie după concesie, iar unchiul tău

profitând de acest lucru, au ajuns în cele din urmă la un fel de târg, de al cărui rezultat ai râs puțin mai înainte. S-au hotărât ca unul să ia fata de nevastă, iar celălalt să ia averea. Domnule David, hotărârea aceasta implică multă generozitate și milă, doar că, atunci când omul nu a trecut încă prin greutățile vieții și nu și-a stabilit încă un nivel de trai bun, ar trebui să consulte un avocat și să cerceteze legile care se referă la gestul său. Decizia pe care au luat-o cei doi, injustă în sine, a condus la o întreagă serie de nedreptăți. Părinții dumitale au trăit și au murit săraci. Chiar dumneata ai fost sărac. În acest timp, cât de bine o duceau stăpânii de la Shaws! Ce vremuri au fost pentru domnul Ebenezer!

— Și cel mai ciudat lucru dintre toate este felul în care s-a schimbat firea acestui om.

— Adevărat, mi-a zis domnul Rankeillor. Deși presupun că era firesc un asemenea deznodământ. El nu putea să înțeleagă că jucase un rol murdar. Cei care știau povestea îl priveau cu răceală. Cei care nu o știau, văzând că unul dintre frați a dispărut, iar celălalt a luat domeniul, au început să-l bănuiască de crimă. Astfel că toți îl evitau. Prin târgul pe care îl făcuse câștigase mulți bani. Era egoist încă de tânăr, dar cu vârsta a devenit și mai și. Acesta a fost rezultatul bunelor sentimente.

— Ei, bine, domnule, i-am spus, care este poziția mea în raport cu toate acestea?

— Domeniul îți revine, fără nicio îndoială, mi-a replicat avocatul. Indiferent ce a semnat tatăl dumitale, ești moștenitorul averii. Unchiul tău se va bate însă cu tine. Va încerca să îți atace identitatea. Un proces este întotdeauna costisitor, iar familia va suporta scandalul iscat. Dacă se va afla despre vreuna dintre pățaniile dumitale alături de domnul Thomson, am încurcat-o! Răpirea, desigur, va fi în avantajul nostru, numai să o putem dovedi. Părerea mea este să cazi la înțelegere cu unchiul dumitale. Poate că îl vei lăsa ca să trăiască mai departe la Shaws, unde a prins rădăcini de peste un sfert de secol, și te vei mulțumi, un timp, să fii întreținut de el.

I-am spus că aș vrea să facem cum era mai ușor. A face familia de râs într-un proces public era un pas care nu-mi plăcea deloc. În

același timp, gândindu-mă la soarta mea, am început să îmi fac un plan.

— Greutatea cea mare, l-am întrebat, constă în a-l aduce la Shaws pe răpitor?

— Desigur, mi-a răspuns domnul Rankeillor. Iată de ce, David. Nu ne-ar fi greu să găsim pe unul dintre cei de pe *Covenant* care să vrea să mărturisească adevărul sub jurământ. Numai că, în fața tribunalului, va pomeni și despre prietenul dumitale, domnul Thomson. Așa ceva nu e de dorit.

— Ascultați, domnule, la ce m-am gândit eu.

Și i-am prezentat planul meu.

— Dar asta va însemna ca eu să îl întâlnesc pe Thomson? mă întrebă el, după ce am terminat expunerea.

— Adevărat, sir.

— Nu se poate! strigă el, încruntându-se. Nu, domnule David, schema dumneavoastră nu merge. Nu spun nimic împotriva prietenului dumneavoastră, domnul Thomson. Nu știu nimic despre el. Dacă aș ști, remarcă lucrul acesta, domnule David, ar fi de datoria mea să pun mâna pe el. Acum te întreb pe dumneata: e înțelept să mă întâlnesc cu el? Pot exista motive pentru a-l aresta. Poate că nu ți-a spus totul despre el. Poate că numele lui nu e nici măcar Thomson! strigă avocatul, adăugând: mulți dintre acești oameni își pun nume false.

— Trebuie să judecați singur, sir.

Devenise clar că planul meu îi captivase imaginația. A meditat asupra lui până ce am fost chemați la masă, alături de doamna Rankeillor. Și, de îndată ce doamna ne-a părăsit, lăsându-ne singuri în fața unei sticle de vin, am revenit la propunerea mea.

Unde și când trebuia să mă întâlnesc cu domnul Thomson? Era sigur de discreția domnului Thomson? Presupunând că ne-am fi învârtit ca niște șmecheri bătrâni, consimțeam anumiți termeni ai unei eventuale înțelegeri?

Aceste întrebări, ca și altele similare, mi le-a pus la intervale mari de timp, în vreme ce analiza răspunsurile pe toate părțile. După ce am răspuns la toate, spre mulțumirea lui, a căzut pe gânduri și n-a

mai scos o vorbă, uitând chiar și de vinul roșu. Apoi a luat o foaie de hârtie și un creion. A început să scrie, cântărindu-și fiecare cuvânt. Apoi a sunat din clopoțel și copistul a intrat în cameră.

— Torrance, i-a zis, vreau să am tot ce este aici scris frumos până diseară. După ce termini, vei fi atât de drăguț ca să îți pui pălăria pe cap și să mergi cu mine și cu acest gentleman. Probabil că vom fi martori la întâmplările ce vor urma.

— Cum, domnule? am strigat eu, de îndată ce secretarul a ieșit din încăpere, riscați să luați parte la așa ceva?

— Așa se pare, îmi răspunse el, umplându-și paharul. Dar hai să nu mai pomenim de afacerea asta, Chiar când l-am văzut pe Torrance, mi-am amintit de o întâmplare ciudată de acum câțiva ani, când ne-am întâlnit cu un țărănoi la răscrucea drumurilor de la intrarea în Edinburgh. Fiecare avea misiunea lui. Când s-a făcut ora patru fix, Torrance a băut un pahar sau mai mult și nu-și mai cunoștea stăpânul, iar eu, care îmi uitasem ochelarii, nu vedeam mai nimic, astfel că îți dau cuvântul meu, nu mai știam care dintre ei era secretarul meu.

După ce îmi zise acestea, râse din toată inima.

I-am zis că era o întâmplare ciudată și am zâmbit din politețe. Ce m-a uimit însă întreaga după-amiază a fost că mi-a repetat în diferite feluri aceeași poveste, istorisind-o cu amănunte noi și râzând mereu. Astfel că am început să-mi pierd calmul și să simt că mi se face rușine de prostia prietenului meu.

Când s-a apropiat ora întâlnirii cu Alan, am ieșit din casă, eu braț la braț cu domnul Rankeillor, Torrance urmându-ne cu actele în buzunar și cu un coș în mână. Prin oraș, avocatul discuta în dreapta și în stânga, fiind întrebat de mulți privitor la afacerile lor personale ori cetățenești.

În cele din urmă am ajuns dincolo de ultimele case. Mergeam sub cerul liber, pe lângă hanul Hawes, către debarcaderul care fusese scena pe care începuseră necazurile mele. Nu puteam să mă uit la locul acela fără o strângere de inimă, amintindu-mi cele întâmplate nu cu mult timp în urmă: Ransome răpit, puteam spera, din fața răului care îl chinuia, Shuan străpuns, când am îndrăznit

Mergeam sub cerul liber, pe lângă hanul Hawes, către debarcaderul care fusese scena pe care începuseră necazurile mele.

să privesc în urmă, bieții oameni scufundați în adâncuri odată cu bricul... Toate acestea nu mi se șterseseră din minte. Mă bucuram că scăpasem din atâtea pericole și încercări grele, dar nu puteam trece pe lângă locul acela fără să îmi pară rău de ceilalți și de copilul terorizat.

În timp ce asemenea gânduri mă munceau, domnul Rankeillor, brusc, strigă ceva, se căută apoi cu mâinile prin buzunare și izbucni în râs.

— Ce caraghios! făcu el. După toate cele pe care ți le-am povestit, mi-am uitat iar ochelarii!

Atunci am înțeles sensul anecdotei sale. Își lăsase special ochelarii acasă, ca să nu fie nevoit să îl recunoască vreodată pe Alan în fața autorităților. Se gândise foarte bine. Presupunând că lucrurile ar fi mers rău pentru noi, el nu l-ar fi putut identifica pe prietenul meu.

Cu toate acestea, el se întâlnise cu mulți pe drum și îi recunoscuse. Astfel că aveam unele îndoieli referitoare la faptul că ar fi văzut prost fără ochelari.

De îndată ce am trecut de Hawes, unde l-am recunoscut pe hangiu fumându-și pipa în pragul casei, domnul Rankeillor a modificat ordinea în care mergeam și m-a trimis înainte, ca pe o iscoadă. Am urcat pe un deal, fluierând o melodie galică. Am avut plăcerea să aud că mi se răspunde și să îl văd pe Alan ridicându-se din spatele unui tufiș. Era cam supărat, pentru că stătuse o zi întreagă singur acolo. Mâncase ceva într-o cârciumă de lângă Dundas. Dar, cum îmi văzu veșmintele, se lumină la față. I-am povestit că afacerea noastră era pe cale de a se rezolva. Când i-am cerut să intervină în cele din urmă, a acceptat imediat.

— Te-ai gândit foarte bine, mi-a zis el. Îndrăznesc să spun că nu puteai să lași lucrurile pe mâini mai bune decât cele ale lui Alan Breck. Nu este ceva ce ar putea face oricine, ci trebuie să fie realizat de un gentleman cu mare putere de convingere. Dar nu-mi dă pace faptul că avocatul tău s-a obosit atât ca să stea de vorbă cu mine.

Am strigat și l-am chemat pe domnul Rankeillor, care a venit neînsoțit. I l-am prezentat pe prietenul meu, domnul Thomson.

— Mă bucur să vă întâlnesc, i-a spus avocatul. Mi-am uitat ochelarii. Prietenul nostru, domnul David, continuă el, bătându-mă cu palma pe umăr, vă va mărturisi că sunt aproape orb fără ei și nu trebuie să fiți surprins dacă mâine voi trece pe lângă dumneavoastră fără să vă recunosc.

Zicând asta, a crezut că Alan avea să fie mulțumit. Dar mândria scoțianului fusese atinsă și acesta era gata să explodeze.

— Sir, îi zise el arogant, ceea ce contează în final nu este întâlnirea noastră, ci să stabilim dacă îi putem face dreptate domnului Balfour. Vă accept scuzele și ați făcut foarte bine că vi le-ați prezentat.

— Mai vreau ceva, domnule Thomson, continuă Rankeillor cu însuflețire. Fiindcă noi doi suntem principalii actori ai scenetei, cred că trebuie să ajungem la o anumită înțelegere. De aceea, vă propun să îmi oferiți brațul căci, neavând ochelarii, nu văd așa de bine poteca. Iar dumneata, domnule David, te vei distra discutând cu Torrance. Amintește-ți însă că nu este nevoie să audă mai multe despre aventurile dumitale ori ale domnului Thomson.

Ei au plecat mai departe, discutând în șoaptă, iar eu cu secretarul am rămas în urma lor.

Noaptea cucerise în întregime ținutul când am ajuns în apropierea castelului Shaws. Era trecut de ora zece. Era liniște. Întunericul nu era tulburat decât de vântul dinspre sud-vest, care ne acoperea zgomotul pașilor, pe măsură ce ne apropiam. N-am observat nicio lumină, în nicio parte a clădirii.

Părea că unchiul meu se culcase deja, ceea ce corespundea perfect cu planurile noastre. Ne-am consultat, în șoaptă, pentru ultima oară, pe la cincizeci de pași de clădire. Apoi avocatul, Torrance și cu mine ne-am strecurat pe lângă colțul casei. De îndată ce am ajuns acolo unde trebuia, Alan s-a îndreptat către ușă și a început să bată.

Capitolul XXIX

MOŞTENIREA ÎMI REVINE

Alan a ciocănit în uşă de mai multe ori, iar zgomotul făcut a răsunat pretutindeni în jur. În cele din urmă a, auzit scârțâind o fereastră și mi-am dat seama că unchiul meu a apărut în locul obișnuit de observare. Puțina lumină care exista mi-a permis să îl văd pe Alan cum stătea, ca o umbră, pe scări.

Cei trei martori erau ascunși departe, astfel că nimic nu părea să îl alarmeze pe un om cinstit care se găsea în propria-i locuință. Cu toate acestea, unchiul meu îl studie în amănunțime pe vizitator. Când începu să vorbească, părea nesigur.

— Ce e asta? Nu e o oră la care să vină în vizită oamenii cinstiți. Nu fac afaceri noaptea și nici nu stau la discuții. Ce te-a adus aici? Am o flintă la îndemână.

— Dumneata ești, domnule Balfour? i-o întoarse Alan, dându-se înapoi câțiva pași și privind în sus, prin întuneric. Ești domnul Balfour, nu? Ai grijă cu flinta aceea! Lucrurile astea se descarcă singure.

— Ce te aduce aici? Și cine ești? îl întrebă furios unchiul meu.

— Nu-mi stă în obicei să îmi rostesc numele pe la țară, îi răspunse Alan. Dar ce mă aduce aici este o altă poveste, fiindcă este mai mult treaba dumitale decât a mea. Și, ca să fii sigur că este așa, o să îți mai spun ceva.

— Ce?

— David, îi spuse Alan.

— Nu înțeleg, strigă unchiul meu, cu glasul tremurător.

— Vrei să îți spun numele întreg?

Urmă o pauză.

— M-am gândit. Mai bine intră în casă, reluă discuția unchiul meu, ros de îndoială.

— Crezi că îndrăznesc să fac asta? întrebă Alan. Îți voi spune ce am de gând. Cred că aici, în pragul uşii, ar trebui să discutăm despre treaba asta. Și fie o vom face aici, fie n-o vom mai face

niciodată, niciunde! Pentru că vreau să te fac să înțelegi că sunt la fel de încăpățânat ca și dumneata, și un gentleman ce provine dintr-o familie mai bună decât a dumitale!

Când Alan a schimbat astfel tonul, l-a dezorientat pe Ebenezer. Nu prea înghițea condițiile impuse, dar până la urmă zise:

— Bine, bine, dacă așa trebuie, așa vom face.

Apoi închise fereastra. Trecu un timp îndelungat până ce coborî și încă o perioadă considerabilă până ce ajunse la ușă și trase zăvorul. Am auzit zgomotele fiarelor și mi s-a părut că unchiul meu s-a strecurat afară. Alan s-a dat înapoi un pas ori doi. Apoi l-am distins pe Ebenezer în prag, cu o pușcă în mână.

— Acum, zise el, vezi că am o armă în mână, așa că, dacă te apropii cu un pas de mine, ești un om mort!

— Ai vorbit foarte civilizat.

— Nu obișnuiesc să procedez astfel, continuă unchiul meu, dar sunt pregătit pentru orice eventualitate. Ca să ne înțelegem unul pe altul, poți să îmi spui despre ce afacere e vorba.

— Pentru că ești un om care înțelege multe, începu Alan, probabil că ai observat deja că sunt un gentleman din nordul Scoției. Numele meu nu are nicio legătură cu povestea care va urma. Ținutul prietenilor mei nu se află departe de insula Mull, de care cred că ai auzit. Se pare că un vas s-a scufundat pe acolo. Într-una din zilele trecute, un gentleman din familia mea căuta lemne de foc pe plajă, când a dat peste un flăcău pe jumătate înecat. Ei bine, l-a adus acasă. El și cu alți gentlemeni l-au luat și l-au adăpostit apoi într-un castel vechi și ruinat. De atunci și până azi, flăcăul îngrijit de ei le-a provocat cheltuieli substanțiale. Prietenii mei nu sunt niște sălbatici, știu câte ceva despre legi. Aflând că flăcăul are ceva avere și vă este nepot, domnule Balfour, mi-au cerut să vin la dumneavoastră și să discutăm despre treaba asta. Dacă nu cădem la înțelegere, în termeni care să ne convină, soarta lui este în pericol, fiindcă prietenii mei s-au cam săturat de el, sfârși Alan.

Unchiul meu își drese glasul.

— Nu mă interesează soarta lui, îi răspunse. Nu este un băiat prea bun și nu am de ce să intervin pentru el.

— Aha, făcu Alan, înțeleg. Te prefaci că nu-ți pasă de el ca să mai reduci din răscumpărare.

— Nu! îi zise unchiul meu. Acesta este purul adevăr. Nu mă interesează deloc soarta flăcului și nu voi plăti nicio răscumpărare. Nu-mi pasă de el!

— Hai, hai, domnule! Sângele apă nu se face, ce Dumnezeu! făcu Alan. Nu-ți poți abandona nepotul, pe fiul fratelui dumitale... Dacă o faci și el se află în ținut, lumea nu te va simpatiza prea mult...

— Sunt destul de popular pe aici, i-a răspuns Ebenezer. Și nu văd cum va putea afla lumea despre cele vorbite de noi. În niciun caz de la mine. Nici de la dumneata ori de la prietenii dumitale. Așa că nu se va afla nimic.

— Dar nu va povesti Davie? întrebă Alan.

— Cum așa?

— Așa. Prietenii mei ți-au ținut nepotul cât timp a existat o șansă ca să câștige ceva bani cu el, dar dacă perspectiva asta nu există, îl vor lăsa liber, să plece unde vrea. Să vă ia naiba și pe tine, și pe el!

— Nu-mi pasă nici de asta, îi zise unchiul meu. Totuși, nu aș vrea să se termine așa povestea asta.

— Mi-am închipuit.

— Ce anume?

— Ei, bine, domnule Balfour, îi răspunse Alan, lucrurile stau astfel: fie ții la David și plătești ca să îl primești înapoi, fie ai motive întemeiate să nu-l vrei pe aici și ne vei da bani ca să îl reținem în continuare. Se pare că suntem mai aproape de cea de a doua variantă. Asta ne va aduce, mie și prietenilor mei, ceva bănuți în buzunare.

— N-aș merge atât de departe...

— Nu? îi zise Alan. Iată cum stau lucrurile: nu îl vrei înapoi pe băiat. Ce dorești să i se întâmple și câți bani dai pentru asta?

Unchiul meu nu-i răspunse, căutând o ieșire favorabilă din situația în care se afla.

— Hai o dată, domnule! îi strigă Alan. Doar ți-am spus că sunt un gentleman. Port un nume regesc. N-o să stau acum ca un prost

la nesfârșit în fața ușii dumitale. Ori îmi dai un răspuns civilizat, ori, pe muntele Glencoe, te străpung cu sabia!

— Hei, omule! îi strigă unchiul meu, lasă-mă o clipă. Ce-ai pățit? Vezi doar că sunt un om care îți vorbește pe șleau și nu unul care te duce cu zăhărelul. Și încerc să fiu cât pot de civilizat și să nu mă abat de la morală. Felul în care mi-ai vorbit nu este admisibil. Spui că mă străpungi cu sabia? Dar tu ce crezi că voi face cu flinta asta? se burzului el.

— Praful de pușcă și arma din mâinile dumitale bătrâne sunt, pe lângă sabia din mâna lui Alan, ca melcul pe lângă rândunică, îi răspunse omul din nord. Mai înainte ca degetul dumitale să apese pe trăgaci, lama ți-ar străpunge pieptul.

— Cine neagă asta, omule? îi zise unchiul meu. Ia-o cum vrei. N-o să fac nimic pentru a te mai stârni. Spune-mi doar cam ce vrei și să vedem dacă vom cădea la înțelegere.

— Adevărat, domnule, făcu Alan. Nu vreau altceva decât un târg cinstit. Să nu vorbim în plus. Cum îl vreți pe băiat: mort ori captiv?

— Domnule! strigă Ebenezer. În ce fel vorbiți...

— Captiv sau mort? repetă Alan.

— Captiv, captiv! se grăbi unchiul meu. Nu vreau vărsare de sânge.

— Cum doriți. Va fi mai scump.

— Mai scump? țipă Ebenezer. Ți-ai murdări mâinile ca să-l ucizi?

— Tăcere! îi zise Alan. Și a-l ține prizonier e tot o crimă. Să îl omori e mai ușor, mai sigur și durează puțin. Să-l ții prizonier cere muncă și răbdare.

— Cu toate astea, îl veți ține captiv, îi replică unchiul meu. Nu vreau să încalc principiile moralității. Și n-o s-o fac pentru a fi pe placul unuia din nord!

— Văd că încă ai scrupule, îi zise Alan râzând.

— Sunt un om cu principii, îi răspunse simplu Ebenezer. Eu plătesc, eu hotărăsc! Și apoi, adăugă el, uiți că flăcăul e fiul fratelui meu?

— Bine, bine, făcu Alan. Acum să discutăm despre preț. Nu-mi vine ușor să îl stabilesc. Mai înainte, aș vrea să aflu câteva amănunte

mai puțin importante. Aș putea ști, de exemplu, cât i-ați dat lui Hoseason când l-a luat prima oară?

— Hoseason! strigă unchiul meu și se dădu un pas în spate. Pentru ce?

— Pentru răpirea lui David, îi răspunse Alan.

— E o minciună, o minciună sfruntată! strigă unchiul meu. N-a fost răpit vreodată. Ce minciuni a putut să vă spună! Răpit? Așa ceva nu s-a întâmplat vreodată!

— Nu e vina mea, nici a dumitale, făcu Alan. Nici măcar a lui Hoseason, care pare om de încredere.

— Ce vrei să spui? strigă Ebenezer. Hoseason ți-a spus așa ceva?

— Ți-ai dat seama. De la cine altul era să știu așa ceva? Hoseason și cu mine suntem parteneri. Împărțim câștigurile. Așadar vezi că, dacă minți, nu vei obține niciun avantaj. Trebuie să îți spun deschis că ai făcut un târg prostesc atunci când l-ai lăsat pe acel marinar să îți afle atât de multe dintre problemele dumitale personale. Dar asta ține de domeniul trecutului. Acum degeaba regreți. Întrebarea care se pune este următoarea: cu cât l-ai plătit?

— Nu ți-a spus chiar el? întrebă unchiul meu.

— Asta e treaba mea, îi răspunse Alan.

— Ei, bine, zise unchiul meu, nu îmi pasă ce minciună ți-a îndrugat el, dar eu îți jur că i-am dat douăzeci de lire sterline. Voi fi însă foarte cinstit cu tine. Pentru suma asta, el trebuia să îl ducă pe băiat în Carolina, unde poate că ar fi câștigat mai mult pe el, dar nu din buzunarul meu, înțelegi?

— Mulțumesc, domnule Thomson. Această declarație ne este de mare folos, zise avocatul, ieșind din ascunzătoare.

Apoi, civilizat:

— Bună seara, domnule Balfour!

— Bună seara, unchiule Ebenezer, i-am urat eu.

— E o noapte plăcută, domnule Balfour, adăugă Torrance.

Unchiul meu nu scoase un cuvânt, nici că-i albă nici că-i neagră. Stătea în pragul ușii, uitându-se la noi toți nemișcat, ca o stană de piatră. Alan îi dădu la o parte flinta. Avocatul, luându-l de braț, îl conduse din ușă în bucătărie, iar noi îi urmarăm, după care îl așeză

pe un scaun lângă vatră, acolo unde focul se stinsese rămânând numai tăciunii aprinși.

Toți ne-am uitat o vreme la el, bucuroși de reușita noastră, dar și cu o anumită jenă pentru rușinea pe care o suporta bătrânul.

— Hai, hai, domnule Ebenezer, interveni avocatul, nu trebuie să te prăbușești astfel. Îți promit că vom face un târg convenabil. Deocamdată, dă-mi cheile de la pivniță și Torrance ne va aduce o sticlă de vin rămasă de pe vremea tatălui dumitale, ca să sărbătorim evenimentul.

Apoi se întoarse către mine și mă luă de mână.

— Domnule David, îmi zise, sper că vă bucurați din inimă de reușită, fiindcă meritată.

Apoi i se adresă lui Alan, în glumă.

— Domnule Thomson, ați fost admirabil. Sunteți un adevărat artist. Dar nu înțeleg un lucru. Prenumele dumneavoastră care e? James? Charles? Ori poate George?

— Și de ce ar fi unul dintre acestea trei, domnule? se înfurie Alan, sărind în picioare, căci i se păruse că fusese o ofensă.

— Pentru că, domnule, ați menționat că purtați un nume de rege, îi răspunse Rankeillor. Nu a existat niciun rege Thomson, sau cel puțin faima lui nu a ajuns până la mine. De aceea am considerat că vă referiți, probabil, la numele de botez.

Era înțepătura cea mai dureroasă pe care o putea primi Alan și mărturisesc faptul că s-a supărat foarte tare. N-a răspuns nimic. S-a dus doar în spatele bucătăriei, s-a așezat jos și a stat îmbufnat. Și, până nu m-am dus după el, ca să-i mulțumesc pentru că el fusese cel mai important personaj care îmi adusese marea reușită, n-a mai zâmbit deloc. În cele din urmă, l-am convins să vină alături de noi, ca să putem sărbători evenimentul.

Am aprins focul, apoi am deschis sticla de vin. O masă bună s-a întins, cu bucatele aduse în coș, pe care Torrance, Alan și cu mine le-am aranjat așa cum se cuvine. În vremea asta, avocatul și cu unchiul meu au trecut în camera alăturată pentru a se consulta. Au stat închiși acolo cam o oră. La sfârșitul acestei perioade au căzut la înțelegere. Unchiul meu și cu mine ne-am strâns, formal, mâinile.

În conformitate cu contractul respectiv, Ebenezer se obliga să plătească intervenția lui Rankeillor, iar mie să îmi dea două treimi din venitul anual al domeniului Shaws.

Astfel, cerșetorul din baladă a revenit acasă. Așa că, după ce m-am așezat, în acea noapte, pe cuferele din bucătărie, eram un om important și renumit în regiune. Alan, Torrance și Rankeillor au adormit și sforăiau pe paturile lor tari. Dar pe mine, care dormisem sub cerul liber, printre pietre, în mizerie, atâtea zile și nopți, de multe ori cu burta goală, în pericol de moarte, schimbarea bună pe care o suferisem m-a afectat mai mult decât toate relele pomenite. Astfel că n-am închis ochii întreaga noapte, ci am privit umbrele proiectate de flăcări pe tavan și am făcut planuri de viitor...

Capitolul XXX

RĂMAS BUN!

După ce m-am lăsat furat de atâtea gânduri, am revenit la realitate. Alan se afla încă în mâinile mele. Îi datoram atât de mult... Eram preocupat însă de acuzația de crimă ce plutea asupra noastră și de situația lui James of the Glens. Despre aceste două probleme i-am pus întrebări domnului Rankeillor a doua zi, în vreme ce ne plimbam încoace și încolo, pe la ora șase dimineața, prin fața clădirii de la Shaws. Nu aveam înaintea ochilor decât câmpurile mănoase și pădurea, care aparținuseră înaintașilor mei și deveniseră ale mele. Chiar când vorbeam despre acele subiecte importante, privirea mi se plimba peste frumosul peisaj, iar inima îmi bătea în piept mai tare, de bucurie și mândrie.

Despre datoria ce îmi revenea de a-mi ajuta prietenul, avocatul nu avea de făcut nicio obiecție. Trebuia să îl ajut să iasă din țară cu orice risc. În cazul lui James, judeca altfel.

— Cu domnul Thomson lucrurile stau într-un fel, îmi zise el, cu ruda domnului Thomson stau altfel. Nu știu prea multe despre cele petrecute. Cred însă că un nobil de seamă ca el, să-i spunem duce

de Argyll, are mulți dușmani. Fără îndoială că ducele de Argyll e un adevărat nobil și se comportă ca atare, dar, domnule David, *timeo qui nucuere deos*. Dacă intervii ca să oprești pedepsirea lui, nu uita că te vei pune într-o situație periculoasă. Vei fi acuzat, ca și ruda domnului Thomson. Vei obiecta că ești nevinovat. La fel e și el. Și ca să îți riști viața în fața unor jurați din nord, ca participant la o ceartă a celor din nord, cu un judecător de-al lor, nu merită. Fii sigur că vei ajunge la spânzurătoare.

Am ascultat raționamentele sale și mărturisesc faptul că nu am găsit nicio replică potrivită. Le-am simplificat pe cât am putut.

— În acest caz, sir, i-am zis, merg direct la spânzurătoare, nu-i așa?

— Dragul meu, ridică el tonul, du-te în numele lui Dumnezeu și fă ce crezi că e bine! Nu cred că am cum să te sfătuiesc în felul în care ai de ales între rușine și siguranță. Scuză-mă pentru cele spuse anterior. Du-te și fă-ți datoria! Fii spânzurat, dacă trebuie, ca un gentleman. Există și lucruri mai rele pe lume.

— Nu prea multe, sir, i-am răspuns zâmbind.

— Ba da, sir, foarte multe. Iar unchiului dumitale îi va fi de zece ori mai bine când vei urca, decent, pe eșafod.

Acestea fiind zise, s-a întors în casă, deși încă frământat, pentru că punea mult suflet în aceste probleme, mi-a scris două bilete, comentându-le cu glas tare în vreme ce le așternea pe hârtie.

— Acesta, mi-a zis, este pentru bancherul meu, British Linen Company, ca să îți acorde un credit. Discută cu domnul Thomson, el știe cum se face. Cu acest credit îți acoperi lipsurile. Cred că îți vei administra bine banii. Domnul Thomson e însă cam risipitor. În ceea ce îl privește pe omul din neamul lui, d. of A., trebuie să vorbești cu lordul avocat. Spune-i povestea ta și oferă-i mărturisirea celor petrecute. Îi va fi pe plac ori nu, îl privește. Ca să ajungi la lordul avocat cu bune referințe, ți-am dat aici o scrisoare pentru cineva din neamul tău, cunoscutul domn Balfour of Pilrig, pe care îl stimez în mod deosebit. E mai bine să te prezinți în fața cuiva din neamul tău. Stăpânul din Pilrig era bine cotat încă din facultate și se află în relații foarte bune cu lordul avocat Grant. În locul tău, nu

l-aș deranja cu alte lucruri care te privesc personal, cum ar fi referirea la domnul Thomson. Sfătuiește-te cu omul din Pilrig, el îți va spune ce ai de făcut. Când vei discuta cu lordul avocat, fii discret! Dumnezeu să te călăuzească prin toate acestea, David!

Apoi și-a luat rămas bun de la noi și a plecat împreună cu Torrance către Ferra, în vreme ce eu și Alan am început să privim spre Edinburgh. Am pornit apoi pe potecă și, în ciuda porții și a clădirii neterminate, ne uitam înapoi către locuința înaintașilor mei. Aceasta rămase în urma noastră, înaltă, masivă, fără vreo urmă de fum, ca și când acolo nu trăia nimeni. Doar la una dintre ferestrele de sus se zărea vârful unei bonete de noapte, care se învârtea încoace și încolo, înainte și înapoi, precum capul unui iepure într-o vizuină. Nu prea fusesem binevenit atunci când apărusem prima dată acolo, iar cât am stat nu s-a purtat prea blând cu mine. Probabil că mă urmărea, în clipele acelea, în vreme ce mă îndepărtam.

Alan și cu mine am mers fără grabă înainte, fără prea multă tragere de inimă pentru conversație. Cam același gând ne stăruia în minte, că se apropia clipa despărțirii și amintirea zilelor trăite împreună ne aducea o anumită melancolie. Am discutat, într-adevăr, despre ce ne rămânea de făcut. Am ajuns la concluzia că Alan trebuia să rămână în ţinut, să se ascundă din loc în loc, dar să vină în fiecare zi undeva anume, ca să pot comunica tot ce vreau cu el, fie personal, fie printr-un mesager. Între timp, urma să caut un avocat, cineva din Appin, un Stewart, în care să avem deplină încredere. Acesta trebuia să găsească o navă și să aranjeze lucrurile pentru ca Alan să se îmbarce în deplină siguranță. De îndată ce am stabilit toate acestea, cuvintele ne-au părăsit parcă. Deși aș fi vrut să glumesc cu Alan, mai ales despre numele lui de împrumut, domnul Thomson, iar el ar fi vrut să râdă de hainele mele noi și de domeniul căpătat, eram atât de triști încât lacrimile ne umplură ochii.

Am luat-o pe scurtătură peste dealul Corstorphine. Când am ajuns aproape de locul numit Rest-and-be-Thankful și ne-am uitat în jos, la mlaștina Corstorphine, apoi spre oraș și spre castelul din vârful dealului, ne-am oprit brusc amândoi, fiindcă știam că acolo cărările noastre se despărțeau. Acolo, el mi-a repetat încă o dată

înțelegerea intervenită între noi: adresa avocatului, ora la care Alan putea fi găsit, ce semnale trebuia să folosească atunci când îl căutam. Apoi i-am dat banii pe care îi aveam (o guinee sau două) de la Rankeillor, ca să nu flămânzească până ce reveneam. Am stat pe loc și ne-am uitat în tăcere la Edinburgh.

— Ei, rămas bun atunci, mi-a zis Alan și mi-a întins mâna.

— La revedere! i-am răspuns, strângându-i mâna cu putere, după care am început să cobor dealul.

Niciunul nu l-a privit pe celălalt în ochi. Nici măcar nu m-am întors, ca să mă uit o dată la prietenul pe care îl părăseam... În vreme ce îmi continuam drumul spre oraș, m-am simțit însă atât de singur, de părăsit, că îmi venea să mă așez pe marginea șanțului ca să plâng, asemenea unui copil.

Se făcea aproape de prânz când am ajuns, dinspre West Kirk și Glassmarket, pe străzile capitalei. Uriașele clădiri, cu zece sau cincisprezece etaje, intrările arcuite, de unde ieșeau continuu trecătorii, zgomotul făcut de negustori de la ferestre, învălmășeala și agitația fără sfârșit, mirosurile respingătoare și hainele frumoase, alte o sută de amănunte care nu mai merită să fie menționate m-au izbit surprinzându-mă și m-au uimit, totodată, astfel că m-am lăsat dus de mulțime încoace și încolo. Totuși, mă gândeam fără încetare la Alan și la Rest-and-be-Thankful. Tot timpul, ca să nu credeți că acele noutăți și zgomotul mă încântau peste măsură, simțeam o durere interioară, o remușcare, de parcă făcusem ceva rău.

Voința lui Dumnezeu m-a purtat însă chiar în fața ușilor de la banca British Linen Company.

SFÂRȘIT

ROBERT LOUIS STEVENSON

Răpit de pirați

Scriitorul Robert Louis Stevenson (1850–1894) a fost un cunoscut autor de romane de aventuri și de povestiri fantastice pentru adolescenți. Stevenson a știut să se impună printr-o remarcabilă capacitate creatoare și o înclinație deosebită de a surprinde profunzimea trăsăturilor psihologice ale eroilor săi.

Scriitorul scoțian a devenit celebru în urma publicării romanului *Comoara din insulă* (1883). De o deosebită faimă s-a bucurat și *Straniul caz al doctorului Jekyl și al domnului Hyde,* nuvelă ecranizată în mai multe rânduri de-a lungul anilor.

Romanul *Răpit de pirați* ne poartă, de această dată, prin Scoția secolului al XVIII-lea, ținut sfâșiat de revolte antidinastice și de lupte între clanurile rivale. În această lume aspră va trebui să-și croiască un drum tânărul David Balfour of Shaws, trădat de propria familie, răpit de pirații care vor să-l vândă ca sclav, dar care cucerește, prin cinste și candoare, prietenia adevărată a unui viteaz proscris. Alături de acesta, se va maturiza și va reuși să înfrângă dificultățile vieții, pentru a se întoarce, în cele din urmă, și a-și revendica moștenirea.